HELEN CONRAD

S-au cunoscut în Zanzibar

Traducerea și adaptarea în limba română de
IULIAN CURUIA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Din Dar-es-Salaam până-n Zanzibar faci doar douăzeci de minute cu avionul. Lași în urmă orașele toride de pe coasta de est a Africii, traversezi o mare atât de limpede și de albastră încât poți vedea dârele de nisip și aterizezi pe un aeroport care e de fapt un câmp larg deschis, înconjurat de palmieri. După ce treci de cele câteva formalități, îndată ce pășești în soarele dogoritor ești înconjurat de un mare număr de taximetriști, care te imploră să le folosești mașina pentru drumul spre oraș.

Lui Peg, toate acestea i se părură amuzante și fascinante. Pentru tatăl ei nimic nu era străin. Jim Maldon cunoștea tropicele mai bine decât cunoștea Anglia.

– Occidentul suferă de o formă acută de civilizație și și-a pierdut caracterul, spunea el de câte ori venea la casa lor din Kent. Dacă te duci la Anchor să bei ceva poți auzi tonomatul de

la cafeneaua nouă din capătul străzii și în loc de pescari, pe plajă găsești numai fete în pantaloni scurți și cu unghiile vopsite. Mie dă-mi o plajă de corali pustie și o carafă cu vin local și o să fiu complet, mulțumit.

Probabil că are dreptate, se gândi Peg cu afecțiune. Nu-și amintea să fi stat acasă mai mult de trei luni la rând și întotdeauna treceau câțiva ani între vizitele sale. Când venise în urmă cu trei ani, mama ei era încă în viață, dar acum rămăsese doar ea. Și numai de dragul lui păstrase casa mamei – acea ființă blândă și cu părul creț care, dacă ar fi avut destulă putere l-ar fi urmat în insulele Motu. Chiar despărțiți de o asemenea distanță, părinții ei s-au iubit enorm. Peg își amintea scurtele momente de distracție, de fericire, și-apoi de tăcerea mamei după ce Jim se întorcea la plantație. Casa era plină de cadourile lui – cochilii exotice, cutii magice lucrate de meșteșugari arabi, bijuterii din argint, un colier din perle care mai păstra încă mirosul mării.

Ultima sosire a lui Jim a fost mai puțin amuzantă, dar mult mai importantă pentru Peg. După ce ocolise puțin subiectul, îi spusese în cele din urmă că ar trebui să vină cu el, până împlinește douăzeci și unu de ani.

– Cât era mama ta aici, îi aparțineai ei. Avea nevoie de tine. Acum nu mai ai pe nimeni în afară de mine. Hai să petrecem următorii câțiva ani împreună și să vedem ce se întâmplă. O să-ți placă Motu; sunt câțiva europeni la celălat capăt al insulei

și pe plantațiile din apropiere, așa că o să ai companie, dacă vrei să vorbești cu cineva. Vrei să mergi, nu-i așa?

Vroia atât de mult să meargă, încât nu mai știu ce să răspundă. O întrista să-și lase slujba de la casa de bâtrâni, dar poate și-ar putea folosi experiența de infirmieră acolo. Era și mai trist să-l părăsească pe Paul, dar...

– O să plecăm cam într-o lună, Peg. Un agent se poate ocupa de vânzarea casei. Mergem cu vaporul o parte din drum și ne oprim în Zanzibar. Un prieten care are o plantație lângă a mea, tocmai pleacă în concediu și pun pariu că e în Zanzibar sau în Ceylon. O să ne întâlnim cu el.

– Sună ciudat să întâlnești pe cineva într-un loc ca acela fără să fi stabilit dinainte.

– Tocmai asta e frumusețea vieții de acolo. Cunoști atât de bine obiceiurile cuiva, încât poți să-ți dai seama ce face la un moment dat. Steve e un singuratic care nu călătorește mai departe de Mombasa de câte ori e în vacanță. N-a mai fost de opt ani în Anglia.

– Cred că e doar o scuză ca să poți vizita și tu Ceylon și Zanzibar!

– Poate că-mi place de Steve pentru că eram la fel la vârsta lui. Și poate că ai dreptate. Nu mi-ar displace să stau o zi sau două la taclale la Clubul englez din Zanzibar sau cu prietenii din Colombo. O să ai nevoie de multe haine de bumbac. Nu lași pe nimeni în urmă aici, nu?

Jim nu era un bun observator, dar Peg se întrebă dacă nu cumva își dăduse seama de relația dintre ea și Paul. Cei doi bărbați se înțeleseseră bine, deși erau diferențe uriașe între Jim Maldon, un bărbat bine făcut și vioi, cu ochii plini de dragoste pentru câmpurile verzi ale plantației, care știa o groază de povești din insule și Paul Lexfield, un englez tânăr și obișnuit, dedicat artei. Paul deținea Berners End, o fermă din secolul al șaptesprezecelea, cu hectare întregi de parc. Peg îl știa pe Paul încă de când era copil. La cincisprezece ani o salvase de la înec și după aceea arătase un interes deosebit pentru ea. Chiar dacă avea douăzeci și cinci de ani, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu fetița de numai doisprezece, care se juca întotdeauna cu scoicile pe malul mării. Din când în când, venea să ia ceaiul împreună cu Peg și cu mama ei.

Apoi, pentru un timp, nu l-a mai văzut. De-abia când a împlinit optsprezece ani l-a întâlnit din nou. Paul se schimbase. Avea peste treizeci de ani și se logodise cu o fată frumoasă și elegantă – Vanessa. Se îmbrăca numai în costum și nu mai oprea mașina lângă plajă pentru a face baie. O ducea pe Vanessa numai pe plaje curate, care nu miroseau a pește.

La început, Peg nu prea se gândea la el. Când erau singuri, Paul făcea pe companionul și pe protectorul; dar când era cu Vanessa, îi vorbea lui Peg cu politețe. Într-o zi, sosise pe neașteptate la conac și-i spusese lui Peg că făcuse o greșeală și că avea să se despartă de Vanessa. Doar la două zile după

aceea, Vanessa căzuse în timp ce călărea. Își fracturase spatele și doctorii spuneau că are nevoie de două-trei luni de spitalizare și câteva operații pentru a-și reveni. Peg se simțea îngrozitor, pentru că sentimentele pe care le avea pentru Paul o împiedicau să-i pară rău de întâmplarea Vanessei.

Acum, când Jim Maldon îi ceruse să vină cu el, încerca să-și ascundă sentimentele, care-i spuneau că trebuie să rămână lângă Paul.

Se pregăti de plecare: își cumpără haine din Londra și-și împachetă toate bijuteriile. Găsiră și un chiriaș pentru casă. În timpul acestor săptămâni, îl văzu pe Paul doar fugitiv. Părea palid și detașat, dar îi zâmbea la fel ca întotdeauna. Peg știa că și el simte la fel.

În ultima zi, Paul veni la vilă. Jim era plecat pentru ultimele cumpărături, iar Peg tocmai își terminase de spălat părul și acum și-l usca.

– Salut, spuse ea nesigură. Cum se simte Vanessa?

– La fel. Gata de plecare?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Am comandat un taxi pentru mâine la șapte dimineața.

– Aștepți cu nerăbdare să ajungi în Motu?

– Da.

– Hai să mergem înăuntru. El îi ridică pieptenele de pe masa din grădină și i-l puse în mână. Când intrară în sufrageria mică, el spuse:

– Trebuia să te văd singură. Trebuie să ne spunem câteva lucruri înainte să pleci.

– Nu, te rog. Hai să nu vorbim despre asta, îl rugă ea. Nu spune altceva în afară de...rămas-bun.

– Nu-ți spun asta. Nu pot.

Se întoarse cu spatele la el și puse pieptenele și prosopul pe masă. Lacrimile îi împânziră ochii. Îi simți degetele pe umăr când o întoarse cu fața la el. Lacrimile începură să-i cadă pe obraji și ea se afundă în brațele lui. Ceva fierbinte și nedefinit se stârni în ea, ceva atât de nou încât rămase agățată de el. Brațele lui se strânseră în jurul ei și o sărută foarte încet. Era primul ei sărut.

Își trase capul în spate și-i privi părul și ochii:

– Te iubesc, Peg. Să mă aștepți!

– Sigur, murmură ea. O să te aștept mereu.

El zâmbi încordat.

– N-o să dureze chiar așa de mult. Dar îți dai seama că nu pot să pun capăt logodnei când Vanessa este așa cum este. De îndată ce-și revine, o să-i spun adevărul. Înțelegi?

– Știam că o să simți așa și e bine că faci asta. Paul...scrie-mi și o să mă întorc de îndată ce o să fii liber.

– Nu, o să vin eu după tine. S-ar putea să treacă șase luni sau chiar mai mult. Dar te rog să aștepți. Promite-mi că o să aștepți.

Printre sărutări, ea promise cu o pasiune arzătoare. Era primul bărbat pe care-l sărutase și avea să fie singurul. Se

decise să se distreze cât mai mult la Motu. În timpul călătoriei cu vaporul, se gândise deseori la el. Peste un an, când împlinea douăzeci de ani, aveau să se căsătorească.

***

Pe când taxiul vechi intra în oraș, Peg urmărea cu plăcere spectacolul străzilor, atât de înguste uneori, încât puteai atinge amândouă părțile. Erau câțiva indieni și arabi care stăteau în pragul ușilor sau priveau trecătorii din vitrina vreunui magazin.

– Clubul englez, domnule? întrebă bucuros șoferul în timp ce întoarse mașina și opri în fața unei uși deschise. Am ajuns!

– Tu rămâi în taxi până când văd ce mai e pe aici, Peg. Poți să te plimbi mai târziu, când nu e așa de cald.

Taxiul era ca un cuptor. Taximetristul ieșise din mașină și se așezase la umbra unui zid, părând foarte bucuros că avea să conducă un englez toată ziua prin oraș. Privea ușile mari și frumos sculptate ale Clubului. Aflase că în Zanzibar ușile arătau demnitatea și importanța celui care locuiește în casa respectivă.

Tatăl ei apăru din spatele ușii de mahon. Când urcă în taxi, zâmbea larg:

– Am avut dreptate – Steve e chiar aici, în Zanzibar. Stă la hotel.

O să petrecem și noi o noapte sau două acolo, apoi ne întoarcem la Mombasa și zburăm spre Bombay.

El trase aer în piept.

– Simți atmosfera? Îți intră în tot corpul.

O porniră pe străzi, trecură pe lângă oficiul poștal, îndreptându-se spre hotel. Taximetristul le cără bagajele într-o clădire cu pereți groși și-și înclină bucuros fruntea pentru o mână de monede. Peg fu condusă într-un dormitor care avea un balcon spațios, un șezlong și un pat mare. Un ventilator atârna de tavanul camerei. Servitoarea îi așeză geanta de voiaj pe un taburet și o întrebă dacă dorește ceva.

– Chiar te rog, o limonadă cu multă gheață.

Ieși pe balcon și se sprijini de peretele acestuia care deși umbrit, era cald. De fiecare dată când sorbea din sucul de lămâie lovea gheața de marginile paharului pentru a auzi zgomotul răcoros. Cât de departe i se păreau acum toate! N-avea nici o grijă, doar ea și tatăl ei pe această insulă ruptă de istorie. Pe punctul de a adormi, se depărtă de zid, puțin ametită, și plecă să-și despacheteze bagajul.

Își așeză pijamaua de bumbac pe pat, scoase o rochie și găsi un tricou de-al tatălui ei, pus acolo din întâmplare; se gândi că poate ar vrea să-l îmbrace și ieși pe hol să-l caute. Găsi doar o singură ușă și intră într-o cameră asemănătoare cu a ei.

– Ești acolo? strigă ea cu ochii spre balcon...Unul dintre tricourile tale s-a...

Peg se opri brusc; un bărbat corpolent se ridicase din șezlongul de pe balcon. Ținea un pahar într-o mână, dar cealaltă fu cea care atrase privirea îngrozită a fetei. Era crestată de o cicatrice urâtă, roșie, și de alte câteva tăieturi. Văzând că Peg se holbează la mâna lui, bărbatul luă o cămașă din spatele unui scaun și și-o aruncă pe umeri, acoperindu-și rana.

– Tu cine dracu mai ești? întrebă el crispat.

– Îmi pare rău, răspunse ea, îndepărtându-se de el. Credeam că asta e camera tatălui meu.

Curiozitatea o ținu pe loc.

– Cum te-ai rănit la mână?

– Într-o încăierare cu un rechin, acum o săptămână. Ce te interesează?

– Ar fi trebuit s-o coși.

– Am avut altele mai rele. O să treacă. Tatăl tău cred că stă în camera alăturată...acum o oră era liberă.

– Nu, acolo stau eu.

– Așa. Și?

Felul în care-i răspunse o făcu pe Peg să se încrunte. Se liniști și începu să-l examineze. Același lucru făcea și el. Își acoperi pieptul bine făcut și-și încheie nasturii cămășii. Avea o față pătrățoasă, cu o gropiță adâncă în bărbie, și cu un nas puțin mai lung. Părul era negru și des, iar sprâncenele, drepte. Peg tocmai îi cerceta liniile bine conturate ale buzelor când tatăl său intră în cameră.

– Steve, nemernic bătrân! strigă el.

– Ei bine, Jim! Ce bine că te întâlnesc aici. Doar o clipă, să nu înțelegi greșit situația. Copilul acesta a intrat aici acum câteva minute...

Jim Maldon râse și mai strânse încă o dată mâna prietenului său.

– Ce e al meu e și al tău, spuse el jovial. Aproape; ea este fiica mea, Steve. Vine cu mine în Motu. Peg, fă cunoștință cu Steve Cortland. Ăsta e cumva tricoul meu?

– Da, credeam că stai în camera de lângă mine.

– Ești în siguranță dacă stai lângă Steve, îi răspunse tatăl, atâta timp cât ai ușa încuiată și un pistol lângă pat.

– Mulțumesc, spuse Steve sec. Tatăl tău ar putea să aibă dreptate, totuși. Când ajungi într-o parte a lumii unde bărbații sunt mai numeroși decât femeile, mai întâi strigă după ajutor și după aceea pune întrebări.

În timpul ce vorbi, își vârî cămașa în pantaloni.

– Mergem să luăm prânzul?

– Ai toaletă aici? întrebă Jim. Mă spăl puțin, ca să îmbrac un tricou curat. Vorbește-i lui Peg despre Motu. I-ar face bine să audă și un alt punct de vedere.

Steve nu vorbi imediat. Puse paharul cu băutură pe cufărul de haine și se privi în oglindă.

– Deci, tu ești Peg. Am auzit câte ceva despre tine. Asistentă sau așa ceva…

– Doar soră medicală la azil de de bătrâni.

– O să-ți cauți un post de asistentă?

Ea începu să râdă:

– Toți oamenii din Motu sunt ca tine? întrebă ea.

– De ce întrebi? E ceva ciudat la mine?

– Ești mult mai direct decât un englez obișnuit.

– Nici tu nu ești cu mult diferită. Dacă ai fi fost mai în vârstă, ar fi trebuit să fim atenți unul cu celălalt. De la ce vine Peg?

– Margaret. Dar nu prea mi se potrivește, nu-i așa?

– E bine și Peg. Și ce crezi că o să-ți aducă o excursie în Motu?

– Cunoaștere și experiență; și plăcerea de a trăi cu tatăl meu în locul pe care-l iubește. Dar s-ar putea să stau doar câteva luni.

– Pari sănătoasă, așa că o să suporți locul. S-ar putea chiar să te hotărăști să rămâi acolo, să-ți găsești pe cineva.

– N-o să se întâmple asta! spuse ea zâmbind.

El își îndreptă ironic ochii cenușii și întunecați spre ea.

– Nu fi așa de sigură când vine vorba de sentimente. Oamenii care spun că nu există atracția tropicelor vorbesc doar pentru ei. Pentru cei cu imaginație și personalitate puternică, atracția există. Pentru mine, de exemplu.

– Ești un bărbat care umblă după femei?

Aparent, nici o întrebare nu putea să-l impresioneze pe Steve.

– Aș mai fi stat în Motu dacă eram?

– Poate că preferi să-ți faci escapadele când pleci in concediu. Lucrurile pentru care aștepți sunt mult mai interesante decât obiceiurile plăcute.

El zâmbi.

– S-ar putea să ai dreptate. Să spunem că-mi plac femeile în măsura în care nu mă deranjează. Tu cum te înțelegi cu bărbații?

– Ca și tine! dar nu sunt îndeajuns de experimentată ca să poată să mă supere. Nici măcar tu nu mă deranjezi, deși imi imaginez că unui anumit fel de femei li se aprind foarte ușor călcâiele după tine.

– Cărui fel?

– Păi...ar avea cam douăzeci și cinci de ani, arătoasă și pretențioasă...și și-ar dori să fi căzut în mâinile unui om care să fie mai gentil...nu așa masculin, spuse ea cu un zâmbet abia schițat.

– Văd că nu prea știi să te oprești când îi ataci pe alții. Cât timp o să stați aici, tu și Jim?

– Două zile, cred.

– Atunci, mâine o să-ți arăt împrejurimile. Tatăl tău le știe deja pe toate.

– Poate ar vrea să mă ducă el!

– Nu mă provoca, frumușico, spuse el molcom, dar cu o privire tăioasă. Dacă aș intra în joc, te-ai sperla de moarte!

Ea își ridică sprâncenele, deschise gura să-i răspundă, dar râsul lui o opri. Era interesant dar și enervant să se tachineze cu el și-i păru bine când tatăl său se întoarse în cameră, pregătit de drum.

Plecară impreună; cei doi bărbați vorbiră despre Motu. Jim vroia să știe totul despre plantație, dacă McTeale se descurcă sau nu și dacă se schimbaseră prețurile. Se părea că acest McTeale se ocupa și de plantația lui Steve. Rămaseră la cafenea până la ora ceaiului. Peg urcă în cameră să se odihnească puțin; la ora șase făcu o baie și își schimbă hainele. După ce luă cina cu cei doi bărbați, plecă să se plimbe singură în noaptea răcoroasă. Nu merse departe. Toate lucrurile i se păreau ciudate, oamenii care vorbeau într-o limbă ciudată, casele care n-aveau ferestre. Aștepta totuși cu nerăbdare ziua de mâine

***

Dimineața i se păru minunată. Cerul era acoperit de o ceață ușoară. Peg colindă prin bazaruri cu tatăl ei, dar după câteva ore căldura o istovise. Reveniră la barul hotelului și comandară ceva de băut.

– În Motu, clima e mai bună decât aici, spuse Jim. Acolo bate briza din toate părțile și nu e așa de umed. E cel mai frumos loc din lume.

– Îmi place în Zanzibar, totuși. Are ceva care te prinde. Simți că nu poți sta mult aici, dar că trebuie să te întorci de fiecare dată.

Tatăl ei zâmbi.

– Să nu ajungi ca mine, Peg. Pentru un bărbat e destul de greu să stea pe pământ străin. Unei femei i s-ar părea un iad. Ce-ar fi să te măriți cu cineva care nu e îndrăgostit de locuri din astea ?

Ea își ridică ochii albaștri către Steve, care tocmai se apropia de masă.

– Salut! spuse ea. Știi unde aș putea să fac o baie?

El se așeză ușor pe un scaun și zâmbi.

– Sigur că știu! Ia-ți costumul de baie și te duc acolo pentru tot restul zilei.

– Da, du-te cu Steve, interveni și tatăl ei. Eu o să mă distrez bătrânește – vorbind despre vremurile trecute cu băieții de la Club.

– Dar nu ești bătrân!

– La tropice, sunt. Dar nu-ți face griji. În Motu sunt rege peste micul meu teritoriu, iar tu o să fii prințesa Peg. Știi, s-ar putea să nu mă mai întorc în Anglia. Nu mă deranjează lucrul acesta. Locul meu e aici, printre palmierii mei.

– Te lăsăm, atunci, interveni Steve. E o mașină pe care o împrumut întotdeauna când vin aici. Mă duc s-o iau și mă întâlnesc cu Peg în cinci minute în fața hotelului. E bine așa?

După ce plecă după mașină, Jim ridică din umeri si zise:

– Se întâmplă ceva cu Steve. Mi-am dat seama de asta încă de ieri. Cred că trebuia să întâlnească pe cineva aici și acel cineva n-a apărut.

– O femeie?

– Ar putea să fie oricine. El cunoaște pe toată lumea de pe aici. Pare doar puțin cam rigid, atâta tot.

– Nu mi-ar plăcea să știu cum e când nu e rigid!

– Nu-ți place Steve? întrebă tatăl ei, uimit.

– Crede că știe prea multe!

– E de înțeles, totuși. Are treizeci și doi de ani și n-a fost niciodată căsătorit. Recunosc că nu seamănă deloc cu prietenul tău, Paul Lexfield, dar au trecuturi diferite. Făcu o pauză. Ai primit o scrisoare de la Paul, nu-i așa?

– Da.

– Nu prea mă pricep la lucruri din astea dar...te simți legată de el?

– Într-un fel.

– Nu trebuie să se mărite cu fata aceea?

Peg, mai sinceră ca niciodată și neavând de gând să continue discuția, se ridică în picioare și spuse:

– Nu. N-are de gând să se căsătorească cu ea. Mă duc să-mi iau costumul de baie.

Zece minute mai târziu, era în mașină cu Steve Cortland și se îndreptau spre țărm. Micul golf era albastru și pustiu.

Steve arătă cu mâna un zid imens de piatră îndreptat spre mare.

– E un vechi fort arab. Portughezii l-au construit ca o fortăreața prin secolul cincisprezece, dar acum e folosit pentru altceva...

– O închisoare?

– S-ar putea spune și așa. Este un club pentru femeile care se prostituează...

– Ce barbar!

– Nu știu dacă e chiar așa. E o idee destul de bună, cred. Unul dintre motivele pentru care vizitez locurile astea e pentru că aici relația dintre sexe e la fel ca în urmă cu sute de ani.

Ea îl privi critic și observă o expresie arogantă și un zâmbet de dispreț pe fața lui.

– Știi, pe tine chiar te-aș vedea într-una din clădirile astea, înconjurat de harem. Te comporți ca și cum ai fi făcut pentru asta.

– E o imagine interesantă; aproape că-mi doresc să se întâmple. Clădirea de acolo este clădirea guvernului. Se numește Beit-el-Ajab; înseamnă " casa minunilor" pentru că, în afara Palatului, a fost cea mai înaltă clădire la vremea când a fost construită. Și acela de alături, e Palatul.

Peg era încântată.

– Sultanul e aici?

– E plecat; în India, pe undeva. În balconul de acolo, pe peretele exterior, e o carte pentru vizitatori în care numai bărbații au voie să semneze.

– Când bărbații scot atât de dur femeile din viața lor, e un semn că sunt stingheriți de ele.

– Sau că s-au săturat de ele în viața privată, răspunse el cu răutate. Vrei să vezi împrejurimile sau doar să faci baie?'

– Amândouă, te rog. Îndreaptă-te spre o plajă, dar arată-mi și lucrurile interesante care-ți ies în cale. Se așează mai comod pe scaun. Orașul arată cam învechit, dar îmi place. Unde era piața de sclavi?

– Lângă o catedrală. Mă duc acolo la nunta unui oficial din guvern, sâmbăta viitoare.

– Ce drăguț! Aș mai fi vrut să stau. Două zile nu sunt de-ajuns.

– De fapt, o zi și încă puțin, spuse Steve. Am auzit că avionul pentru Mombasa aterizează aici mâine...și nu poți fi sigură că o să-l prinzi și ziua următoare.

– O, Doamne!

– Nu fi așa de tristă. Locul ăsta nu se schimbă niciodată, așa că te poți întoarce oricând ca să-i resimți atmosfera.

– Dar n-o să mai fie așa. O să fiu singură sau cu altcineva...și o să fiu mai bătrână.

– Dar n-o să fii niciodată cinică, Peg. Nu e genul tău!

Conducea de-a lungul unei alei cu pomi înalți.

– Presupun că-ți plac femeile sofisticate. Își aminti de Vanessa și tremură puțin. Cred că trebuie să te naști cu virusul sofisticării, altfel n-o să-l poți avea.

Pe mine n-o să mă deranjeze dacă o să fiu o femeie de casă.

– Dacă pescuiești complimente, nu-ți merge! Îi aruncă o privire scurtă, apoi își întoarse privirea asupra drumului: tu nu ești ca Jim; trebuie să-i semeni mamei tale. Obișnuia să mai vorbească despre voi câteodată și deși avea un fel foarte ciudat de a o arăta, însemnați mult pentru el.

– Da, știu. Mama îl adora.

– Pesemne că a fost o femeie neobișnuită. Ție ți-ar plăcea un mariaj în care să-ți vezi soțul o dată la trei ani?

– N-aș suporta așa ceva! răspunse ea simplu.

– Nu, n-ai putea. Ești sănătoasă și nerăbdătoare. Mă faci și pe mine să mă simt bătrân!

– Mă iei peste picior din nou, dar nu-mi pasă.

Își ridică mâinile ca să se bucure de umbra copacilor printre care intraseră.

– Nu-i așa că e umitor? vorbi ea ca pentru sine.

El dădu părintește din cap.

– Ești tânără...foarte tânără. Spune-mi, ce făceai în Anglia?

– E atât de departe, încât abia îmi amintesc.

– O să te ajut eu: erai asistentă medicală la o casă de bătrâni. Înainte de asta?

– Am fost la școală. Mama vroia să plec pentru nu știu ce cursuri de specializare, dar n-am vrut s-o las singură...Așa că m-am angajat și ne-a fost bine.

– Asta până când a murit!

Peg își plecă privirea.

– Era o femeie curajoasă și amuzantă. În copilărie a avut un accident în urma căruia și-a pierdut un plămân. Altfel era puternică, și nici ea, nici tata nu s-au gândit la slăbiciunea ei. Călătoreau împreună oriunde avea el treabă iar după ce m-am născut, au hotărât că au destui bani să încerce ceva și pe Coasta de Sud.

A plecat singur, dar când s-a întors a găsit-o pe mama bolnavă după o criză de pleurezie. Probabil că le-a fost greu în următorii anii; tata se stabilise aici cu afacerea și-i era greu să se întoarcă în Anglia, iar doctorii nu-i mai dădeau voie mamei să plece, pentru că mările sudului i-ar fi putut fi fatale. Au început să trăiască așa, dar câteodată credeam...

Lăsă fraza neterminată și rămase tăcută următoarele câteva minute, cât trecură prin aleea de mango și palmieri.

– Și ce făceai pentru distracție? Aveai mulți prieteni?

– Aveam câțiva în oraș...nu mă duceam în altă parte.

– Nici un tânăr?

Ea ezită. Paul nu era încă al ei și nici cu era cu mult mai tânăr decât Steve.

– Am avut câteva experiențe...spuse ea vag. Nu e o ruină printre copaci, acolo?

– E un loc părăsit...nu e chiar așa de vechi pe cât ai crede.

Încetini mașina de îndată ce se apropiară de o fermă cu o casă albă cu arcade mari.

– Asta e casa de odihnă a sultanului și păsările din grădină sunt păunii lui. Ai văzut vreodată așa ceva în Anglia?

– Nu. Aici totul e altfel, prea diferit ca să fie real. Dar îmi place!

Peg începu să respire greu din cauza căldurii și când Steve se opri lângă o plajă, se schimbă nerăbdătoare în costumul de baie. Apa era caldă și relaxantă. Când ieși pe mal, își scoase boneta și se așeză la umbră până când Steve i se alătură cu un prosop înfășurat în jurul rănii. Cu aceeași bruschețe cu care-i vorbise deseori, spuse:

– Nu mai zăbovi aici, o să fii văzută. E supărător pentru un arab să vadă o femeie dezbrăcată în public.

– Ce-ar fi fost dacă te ascultam și-mi luam bikinii?

– Ar fi trebuit să înoți în fustă.

– Bine, mă duc. Nu e nimeni în jur.

– Cu excepția celor câteva sute de săteni printre copaci. Nu poți scăpa de oameni în Zanzibar. Nu se mișcă mult dar văd totul. Grăbește-te. Mă duc și eu să mă îmbrac.

Când se întoarse, ea îmbrăcase rochia. El îi intinse un sandviș și o mână plină de roșii mici; turnă în pahare cafea dintr-un termos și deschise o ladă mică de fructe. În afara celor câteva remarce care lui Peg i se păreau curioase, Steve se purta ca și când ar fi fost un copil ajuns pentru prima dată în Zanzibar. O enerva, dar nu atât de mult. Poate că Steve nu era la fel de politicos ca Paul, dar pentru un vecin în Motu era de-ajuns.

Steve nu conduse direct la hotel. Făcu un ocol care-i aduse lângă un alt zid înalt. Opri mașina lângă o frumoasă arcadă care dădea spre mare. După priveliște, ea își dădu seama că dincolo de zid era o prăpastie. "Nimic nu poate fi mai frumos", se gândi Peg.

– Mulțumesc, spuse ea încet. După o scurtă tăcere, îl privi direct în ochi: asta-i a treia oară pe ziua de azi când te uiți la mine de parcă nu știi sigur ce sunt! Ți se pare că am ceva?

– Nu chiar. Nu trebuie să te superi că te cântăresc din priviri. Am un motiv.

– Ce fel de motiv ? Are ceva de-a face cu tatăl meu?

El dădu din cap în semn că da.

– Cred că poți să-ți spun. Pari a te ține bine pe picioare.

– Ce-mi spui ce, pentru Dumnezeu?

– Nu te enerva, că s-ar putea să mă răzgândesc. Ascultă doar. Mai lăsă câteva secunde să treacă înainte să-și înceapă explicația. Aveam de gând să vin în Anglia peste vreo zece zile.

– În Anglia? Să-l vezi pe tata?

– Nu trebuia să se întoarcă în Motu decât peste câteva săptămâni și mă gândeam că o să-l găsesc acasă și că poate o să-l găsesc cu îndoieli în privința ta. Vezi tu, el n-a spus niciodată nimic despre faptul că o să te aducă în Motu. Poate că a vrut să te vadă înainte să se hotărască.

– Dar tu nu mergi niciodată în Anglia...așa că lucrul ăsta trebuie să fie foarte important. Are de-a face cumva cu plantația

tatălui meu? A fost vreun incendiu? E ceva în neregulă la casă? Te rog, spune-mi!

– Te-am rugat să mă asculți. N-a fost nici un incendiu și nu e nici o problemă cu ferma. Imediat după ce a plecat Jim din Motu, am primit o vizită de la reprezentanții unei firme mari care cumpără de la noi pentru a-și face produsele. Vor să construiască o fabrică nouă în Singapore, destul de aproape de Motu. Au propus să cumpere toate plantațiile și să le unească într-una singură.

– Și ce înseamnă asta pentru tata?

– Că ar putea să vândă totul pentru o sumă frumușică.

– Nu există nici o sumă de bani care să poată cumpăra locul pe care-l iubești cel mai mult. Sunt sigură că n-o să-l vândă. Nu pot să-l oblige, spuse ea nesigură.

– Pot să-i facă viața mai grea, mai ales dacă e singurul care rămâne fără să vândă.Cei mai mulți fermieri au fost atrași de ofertă și majoritatea sunt dornici să-și vândă pământurile; cei care nu sunt încă, vor fi.

– Nu și tata!

– Așa e! Îl știi destul de bine, având în vedere că l-ai văzut destul de rar. Jim o să lupte de unul singur, indiferent dacă va fi încolțit din toate părțile.

– Dar nu pot să-i facă asta, spuse ea pornită. Și tu...vinzi și tu?

– Da, spuse el laconic. Vând.

– Ești...trădătorule!!

– Haide, ăsta nu e un război. Nu așteptam oferta chiar acum, dar trebuia să vină. Oamenii aceștia ne plătesc un preț bun de ani de zile; și-au dat seama că ar fi în avantajul lor să dețină toate plantațiile, să le controleze. Lucrul acesta se întâmplă peste tot– cacao, cauciuc, toate recoltele. Nu mai poți fi sentimental când vine vorba de o singură plantație.

Ochii ei albaștri scânteiară.

– Nu poți să fii sentimental, dar încă nu i-ai spus tatei?

– Tocmai de asta veneam în Anglia. Mă gândeam că dacă-l prindeam stabilit acolo și nu prea dornic să plece, ar fi fost fericit să ia banii pentru plantație și să nu se mai întoarcă în Motu. Ar fi liber să facă ce vrea...

– N-ar fi liber, și o știi prea bine. Plantația asta a însemnat aproape totul pentru el, și acum...doar l-ai auzit când vorbea.

– Da, l-am auzit, spuse el pierzându-și răbdarea. Nu trebuie să-mi spui mie cum e Jim Maldon. Îl cunosc de opt ani de zile. Dar lucrul ăsta trebuie să se întâmple și Jim nu poate să-l oprească. Nimeni nu poate.

– Și tu nici măcar nu te sinchisești să ripostezi?

– Ar trebui să taci când vine vorba de asta. Planurile mele sunt treaba mea. Acum îmi fac griji pentru Jim.

– Sunt sigură că-ți faci, răspunse ea răutăcios. Ai de gând să-i spui cât suntem aici?

– Nu. I-aș fi spus dacă am fi fost în Anglia.

Aici, n-ar fi prea înțelept.

– Și de ce-mi spui mie?

– Pentru că atunci când o să se intoarcă în Motu, o să audă zvonuri și ar fi bine să știi și tu ce se întâmplă. Oricum, nu e nimic concret încă; spuneau că or să mai treacă câteva luni până când ajung la negocieri, dar...

– Și tu totuși, te duceai în Anglia să-l convingi să rămână acolo.

– N-ar mai fi fost nevoie să vină în Motu să se despartă de plantație. I-aș fi ușurat sarcina.

Ea tăcu câteva secunde, apoi izbucni din nou:

– Și dacă ar fi acceptat? Ar fi putut trăi acolo?

– Tocmai asta e drăcia: tinerii pot să rămână, își iau banii, dar rămân totuși ca angajați, să aibă grijă de plantație. Dar Jim e prea bătrân și compania are o limită de vârstă.

– Înțeleg. Își mușcă buzele. Tata intenționează să meargă în Motu, așa că n-are nici un rost să-i spunem cât e aici. Oricum, e doar un zvon și nu poate să-i facă rău, nu?...ar fi fost mai bine dacă nu-mi spuneai!

– Am făcut-o de dragul tatălui tău. Eu nu mă întorc decât peste două luni și e posibil ca în timpul ăsta cumpărătorii să intre în acțiune. Asta o să-l înfurie pe Jim, dacă nu e cineva care să-i arate că ar putea profita din toate astea. Ești fata lui și s-ar putea să te asculte. Împotrivirea nu va face decât să-l epuizeze.

După câteva minute de tăcere, Peg spuse, cu o voce obosită:

– Vrei să mă duci înapoi la hotel, te rog?

El porni mașina și o întoarse spre oraș.

– Știu că Jim e cam rigid...dar a ajuns așa pentru că a muncit pentru ceea ce are. Tu ai doar nouăsprezece ani și n-ai luptat încă pentru nimic; ferească cerul să ajungi în mâinile unui bărbat.

– N-o să-mi conving tatăl să vândă, spuse ea neînduplecat.

– Mai gândește-te înainte să hotărăști. Dacă vinde, Jim o să-și poată construi o altă casă chiar pe insulă, și să aibă o curte îndeajuns de mare cât să mai planteze câțiva palmieri. O să aibă tot restul vieții asigurat și o să poată să-ți ofere...

– Nu vreau nimic altceva decât fericirea lui. Și dacă asta înseamnă o sută de hectare de cocotieri, o să-l ajut să și-i păstreze.

– Chiar dacă își pierde cumpărătorii? Nu știi despre ce vorbești!

– Ba știu. Eu vorbesc despre inima unui om și tu vorbești de buzunarul lui. Ai zis că vrei să-l scutești de durerea de a-și lua rămas-bun de la locul ăla. Nu știi ce înseamnă durerea, domnule Cortland și nici nu cred c-o să știi vreodată. N-ai nici un pic de dragoste pentru plantația ta ! A fost doar un lucru care ți-a adus mulți bani și care acum o să-ți aducă și mai mulți. Sper să te doară când o să ai grijă de un teren care n-o să mai fie al tău!

Parcă mașina în fața hotelului.

Steve o prinse de încheietura mâinii când vru să coboare.

– Stai o clipă. Îmi place temperamentul tău, dar raționamentul e prost. O să simți altfel după ce te vei fi gândit. Și nu da vina pe oamenii tineri care acceptă slujbe de la companie. Fac ce e mai bine pentru ei.

– Inclusiv tu?

– Da, inclusiv eu!

Își trase mâna dintr-a lui.

– Chiar ai de gând să muncești pentru companie pe terenul care a fost al tău? Acum o oră nu mi-aș fi închipuit asta!

– Mi-au propus să fiu managerul general al intregii plantații, spuse el cu o expresie încăpățânată.

Ea trase puternic aer în piept pentru a se liniști și, privindu-l drept în ochi, spuse cu răutate dar liniștit:

– Deci, tu ești dușmanul! spuse ea. E bine de știut!

Înainte ca el să se poată mișca, ea coborî din mașină și porni în fugă pe scările hotelului. Ajunsă sus, intră în baie și-și aruncă apă rece pe față. Nu mai coborî pentru cină în seara aceea, spuse că e prea cald și că preferă să ia doar o salată în camera ei. Nu-i spuse nimic tatălui ei. Avea câteva scrisori de scris, dar nu le mai scrise. În schimb, se plimbă din cameră în balcon și înapoi, gândindu-se la problemele pe care i le puteau aduce aceste schimbări tatălui ei. Insula era casa lui, plantația era o parte din el, iar ca s-o piardă ar fi asemănător pierderii unei mâini. Pentru Steve Cortland și oamenii tineri era mai ușor să

vândă. Ei intraseră în afacere doar pentru profit. Pentru Jim Maldon, dincolo de faptul că-i adusese câșiguri destul de mari și posibilitatea de a le ține pe ea și pe mama ei în Kent, ferma era lucrul pentru care trăia. Deși își iubise soția, ar fi fost doar pe jumătate viu fără plantație. Peg îl înțelegea acum, îi înțelegea felul de viață și-l iertă pentru tot timpul cât stătuse plecat în copilăria ei.

Chiar dacă toți plantatorii își vindeau terenurile, Jim avea să reziste; și n-avea să fie singur."Eu o să fiu acolo să-l ajut!" se gândi ea.

***

A doua zi, Steve fu acela care-i conduse la aeroport. Avionul nu sosise încă și pentru că sala de așteptare era plină cu localnici, ieșiră afară să stea în umbra clădirii mici a aeroportului. Steve se purtă normal cu Jim și cu Peg.

– Deci mai ai două luni de vacanță, spuse Jim în felul lui prietenos. Asta-mi place la tine, Steve– că reușești să-ți iei de fiecare dată trei luni de vacanță și tot obții o recoltă mai mare ca a mea. Ești unul dintre tinerii aceia organizați. Eu sunt doar un negustor de copră, dar nici n-aș vrea să fiu altceva.

– Poate că o să-ți mai schimbi obiceiurile acum că ți s-a alăturat și fiica ta. Poate o să începi și o viață socială. Să mai arunci o privire și la ce se întâmplă pe la mine când ai timp.

– O să fac asta. Nu trebuie să-ți urez distracție plăcută.

Avionul pe care-l așteptau aterizează și din el coborâră o mulțime de oameni cu turbane și fesuri urmați de trei europeni, două femei și un bărbat. Cea mai tânără dintre ele arăta extraordinar. Peg se întoarse să-l privească pe Steve. Acesta zâmbea și-i făcea cu mâna femeii care tocmai atunci intra pe ușa biroului de control vamal. Peg și-ar fi dorit să vadă mai îndeaproape trăsăturile femeii. Jim observă privirea fiicei sale și spuse:

– Iată femeia pe care o aștepta!

Dură un sfert de oră ca bagajele noilor veniți să fie descărcate și cele ale noilor călători să fie urcate la bordul avionului. Când Steve își luă la revedere era mai mult cu ochii pe ușa pe unde trebuia să apară cei trei europeni.

– Călătorie plăcută! Ne vedem în Motu!

Peg făcu câțiva pași înainte să se intoarcă; o văzu pe femeia aceea cum sări cu brațele după gâtul lui Steve și-l sărută. Era bucuroasă că avea să scape de el pentru o vreme.

Așezată lângă tatăl ei în avion, urmări pe fereastră cum Zanzibarul se pierde în depărtare. Cinci zile mai târziu, după o oprire în Mombasa, aveau să ajungă în Motu.

Capitolul 2

Peg știa deja cum avea să arate casa, din descrierile lui Jim. O construise singur, cu ajutorul câtorva oameni de pe insulă. Se potrivea perfect climatului, cu un acoperiș drept și larg care s-o apere de ploi. Interiorul era simpatic și simplu, poate prea simplu; sufrageria avea o masă în apropierea ferestrei, un covor puțin decolorat și un dulap pentru băuturi. Dormitorul era și mai sărac. În camera lui Peg erau un pat de lemn, o saltea pe arcuri din fibră de cocos și un dulap prin de molii și de lucruri nefolositoare.

– N-am avut niciodată nevoie un al doilea dormitor – am păstrat doar un pat în cazul în care are nevoie cineva. Și nici nu știam că o să vii cu mine, așa că poți să stai în camera mea până când se rezolvă totul.

– Nu-i nevoie, spuse Peg.

O să mă distrez de minune pregătindu-mi camera.

– Așa să faci. Și să nu te zgârcești la costuri chiar dacă s-ar putea să stai aici puțin timp; dacă te întorci în Anglia și te căsătorești, mi-ar plăcea să am o cameră gata pregătită pentru vizitele tale.

Deși vestea pe care i-o dăduse Steve Cortland venise doar cu câteva zile în urmă, Peg intrase în starea tatălui său – simțea că nimeni și nimic nu-l poate face să plece din partea lui de insulă.

Și ce parte de insulă era! Casa era înconjurată numai de arbori tropicali:bananieri, mango, pâlcuri de portocali și-n spatele acestora se-ntindea livada uriașă cu mii de cocotieri. Deși Peg părăsea rar casa și plantația, era încântată de Motu. Se trezea în fiecare dimineață bucuroasă, și-și petrecea restul zilei în tricou și pantaloni scurți, plimbându-se de-a lungul și de-a latul fermei. Într-una din zilele în care gătea, îl cunoscu și pe băiatul care avea grijă de casă. Îl chema Ngai, dar șeful său îi schimbase numele în Nosoap.

– Nu i-am schimbat eu numele. Când a venit pentru prima oară aici și a început să implore să-l angajez, i-am zis să plece că nu pot. A doua zi spusese tot satului că este bucătarul lui Jim Maldon, Nosoap. Și cum s-a dovedit că știa într-adevăr să gătească, l-am lăsat să stea, explică Jim.

Peg râse. Nimic nu era pe de-a-ntregul normal în acest loc; toți oamenii pe care i-a întâlnit în primele săptămâni aveau un singur lucru în comun: Motu era real, iar restul lumii nici

măcar un exista. Toți bărbații erau puțin mai ciudați; cei care erau mai normali, erau căsătoriți. Până la vizita doctorului, Peg nu întâlni nici un tânăr. Vizitele pe care le făcea doctorul Passfield erau din ordin de la guvern pe care-l respecta cu strictețe. Deși mulți dintre fermieri îi făceau zile negre câteodată, era o persoană respectată. Când intră în casă pentru o mică pauză de prânz, îi spuse lui Peg că de oameni tineri ca ea avea nevoie insula.

– Soția mea, care are treizeci și doi de ani, e cea mai tânără femeie de pe plantații. Ea e soră medicală la spitalul de aici și singura asistentă albă.

– Ce-ai zice dacă ai pregăti pe cineva care deja mai știe câte ceva despre medicină?

– Tu? întrebă el și când ea dădu din cap, continuă: din păcate, nu putem să pregătim pe nimeni pentru că nu avem posibilități, dar ai putea să faci ceva chiar aici, pe plantația tatălui tău.

Soția mea o să fie bucuroasă să te-nvețe ceva despre bolile de la tropice, iar familiile de aici s-ar bucura dacă ar trebui să vină la tine pentru necazurile mici.

– Adică sunt situații în care tebuie să aștepte?

– Nu des – de obicei muncim până când vedem pe toată lumea.

Dar când mai e cineva pe plantație care să se ocupe de bolile mai puțin serioase, lucrul ăsta ne ușurează munca.

Vorbele doctorului îi aduseră aminte lui Peg că mai erau doar câteva luni în care putea să mai aibă grijă de oamenii de la ferme.

– Bine, doctore Passfield, o să trec să iau lecții de la soția dumneavoastră despre ce trebuie să fac. De-acum înainte o să facem tot ce putem pentru oamenii de aici.

– Iei totul pe seama ta, Peg; eu nu mă amestec, comentă tatăl ei. Doctore, spuse brusc, întorcându-și privirea către Passfield, i-ai văzut cumva pe reprezentanții companiei când au fost aici? Se pare c-au venit cât am fost plecat, să-ntrebe pe toată lumea dacă vor să vândă.

– Au venit cu hârtie de la guvern. Nimic sigur, totuși. Au întrebat doar.

– Trebuie să fi venit destul de recent…Steve nu mi-a spus nimic în Zanzibar, deci nu știa nici el.

– Nu-mi amintesc exact, am fost ocupat atunci. Eu cam trebuie să plec să-mi fac datoria, poate că fiica ta vrea să vină să vadă cum se procedează.

Peg sări în picioare.

– Da, vreau. Poate că pot să vă și ajut.

Doctorul conducea o utilitară în care își instalase micul său dispensar. Singura lui asistentă era o femeie din zonă care ținea registrul. Peg petrecu o oră cu el.

Când se întoarse la casă, găsi o mașină de teren parcată în fața ușii. Un tânăr îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou kaki

stătea în sufragerie. O privi pe Peg o secundă și apoi îi zâmbi. Peg răspunse cu același zâmbet.

– Prima persoană sub treizeci de ani pe care o întâlnesc! exclamă ea. Eu sunt Peg Maldon.

– Da? spuse el râzând. Îmi pare rău. Am auzit că domnul Maldon își aduce fata cu el dar nu mă gândeam că o să fie ca tine. Nu-i semeni deloc. Eu sunt asistentul lui Steve Cortland, Michael Foster.

– A, da, am auzit de tine. Presupun că ai venit să-l vezi pe tata?

– L-a rugat pe domnul McTeale să-mi spună să vin aici. Cred că e ceva simplu, pentru că Steve e plecat. N-aș vrea să-l deranjez dacă se odihnește.

– O să-i duc niște ceai și o să aflu. Așază-te și-o să-ți aduc și ție o ceașcă.

– Nu te deranja, te rog.

– Ba mă deranjez. Nu te pot lăsa singur aici; hai cu mine în bucătărie, ca să putem vorbi. Trebuie să muncești mult când e plecat domnul Cortland?

Michael o urmă.

– Muncesc mai mult, dar mai rămân unele lucruri nefăcute. Steve o să-mi dea niște bonusuri când am să plec și eu în concediu. McTeale mi-a spus că tu și tatăl tău v-ați întâlnit cu Steve în Zanzibar.

– Da, e adevărat. Peg nu vroia să vorbească despre lucrul ăsta. Știi unde-aș putea face cumpărături aici?

Tata îl trimite pe băiat peste tot și eu încă nu știu unde e magazinul.

– N-ai fost deloc în oraș? întrebă el mirat.

– Nu. De groază, nu-i așa? Am făcut comandă pentru o saltea nouă prin băiat, dar mai am nevoie de un dulăpior, de un scaun de dormitor și de o oglindă, dacă pot să fac rost de una. Tata spunea că trebuie să vorbesc cu cineva pe nume Adamson.

– Te duc eu, dacă vrei. Adamson are un depozit unde poți să găsești de toate: de la ceainic la canapea. Mi-am cumpărat două lămpi pe gaz de la el, săptămâna trecută.

– Lămpi pe gaz? Ce amuzant– să folosești lămpi pe gaz!! Și presupun că ai un băiat care are grijă de tine, nu-i așa?

– Da, toți avem.

– Locuiești în casa domnului Cortland?

– Doamne ferește! Steve nu se supără când îi mai vine un musafir din când în când, dar nu și-ar împărți casa. Am și eu o casă mai mică la vreo două sute de metri de a lui; nu ne putem vedea din cauza palmierilor.

– De când ești aici?

– De peste doi ani. Ăsta e cel de-al doilea concediu al lui Steve de când lucrez pentru el. L-am cunoscut acum cinci ani, pe când își petrecea câteva săptămâni în Singapore. Tata e un oficial acolo și l-a invitat să stea la noi. De fapt, spuse el zâmbind, cred că Steve a rămas acolo cele două săptămâni, pentru sora mea.

– Îmi imaginez, spuse Peg cu rezervă. Și i-ai cerut să te angajeze?

– Ne spusese că de-abia își deschisese o afacere și că avea nevoie de cineva mai tânăr; eu vroiam atât de mult să ajung aici, încât a promis că ia legătura cu mine. Nu accepta oameni sub douăzeci și patru de ani, deci am ajuns aici chiar a doua zi după ce-i împlinisem.

– Bravo ție, dacă asta ai vrut. Înseamnă că acum ai douăzeci și șase. Facem parte din aceeași generație.

O privi cum face ceai, atras de mișcările mâinilor fine și de părul ei blond. Când plecă să ducă tava în camera tatălui ei, el se retrase repede din ușa bucătăriei în sufragerie. Nu vroia s-o atingă; doar să privească imaginea aceasta ciudată a unei fete în casa unui fermier.

Îi aduse și lui o ceașcă de ceai.

– Tata o să se ridice din pat abia peste o jumătate de oră, dar după ce îți bei ceaiul o să poți urca să-l vezi.

– Bine, n-aș vrea să…

– Nu fi prostuț. Îi place să discute cu oamenii, dar e cam leneș.

Sorbi din ceaiul ei și continuă:

– Se pare că n-ai prins nici un obicei prost de la Steve Cortland. El ar deranja pe oricine, oricând, fără să pățească nimic.

Băiatul oftă.

– Probabil că era la fel când era de vârsta mea. Majoritatea bărbaților se plictisesc și li se mai face frică din când în când, dar nu și lui Steve. Știa exact ce vrea când a venit în Motu.

– Și a și obținut ce vroia, dar a face toate lucrurile după placul propriu nu e totul, spuse ea disprețuitor. Strică inima unui om. Mă bucur că nimic din Steve nu e la tine. Ești mult mai drăguț decât el.

Michael nu fu de acord.

– L-ai văzut o zi sau două, așa că n-ai cum să îl cunoști. Toate femeile de aici sunt măritate, dar Steve poate să trezească în ele ceva prin simplul fapt că intră în camera în care sunt. Sora mea crede că Steve nu spune mai mult decât ar spune alt bărbat, ci că asta se întâmplă din cauza manierelor lui și a sincerității totale. Și face din fiecare prieten unul apropiat.

– Vrei să spui că pare că face! Nu-l cunosc la fel de bine ca tine, dar prima mea impresie despre șeful tău a fost total nefavorabilă. Fermecătorii egoiști îmi dau o proastă dispoziție.

– Ai cunoscut mulți?

Râse la această întrebare întoarsă împotriva ei.

– El este primul. Mai vrei ceai?

– Nu, mulțumesc. Ești sigură că domnul Maldon vrea să mă vadă acum?

– Bineînțeles. Poți să te duci.

"E un tânăr drăguț" se gândi ea în timp ce spăla ceștile de ceai. Și dacă era aici de doi ani, însemna că Steve Cortland

nu-l influențase foarte mult. Oricât de mult îl ura acum pe Steve Cortland, de câte ori îi pronunța numele Peg simțea o mică înțepătură în mijlocul pieptului și începuse să-i pară rău, știind că avea să se lupte cu el.

A doua zi, Michael o scoase pe Peg în singurul oraș al insulei, ca să-i arate împrejurimile. Era un port adormit cu doar câteva clădiri mari în centru, majoritatea birouri ale guvernului. De la magazia lui Adamson luă cam tot ce-i trebuia pentru casă, covoare, oglindă, draperii. În următoarele zile își găsi ocupație. Aranjă camera cât putu mai bine, vopsi pereții în gri si galben, așeză covoarele, lustrui podelele și aduse un mobilier mai nou.

Când Jim veni să vadă camera, rămase uimit.

– Arată bine. Pentru mine însă, nu e bine – m-aș trezi în fiecare dimineață crezând că am înebunit cu toate culorile astea. Dar...arată bine.

În săptămânile acelea nu plouă mult, sau cel puțin, așa spuneau locuitorii insulei. Ploaia începea la ora patru după-amiaza și se oprea pe la șapte. Peg începuse să petreacă mai mult timp cu soția doctorului, de la care învăță tot ce trebuia să știe despre bolile tropicale. Își pregăti chiar o cămăruță în care avea să-i consulte pe viitorii bolnavi. Vizită fabrica de copră unde erau adunate toate nucile de cocos, sparte și curățate, și a avut timp, printre toate astea, să-i scrie și lui Paul. Scrisorile de la el veneau cât de repede puteau veni

într-un asemenea loc. Întotdeuna o asigura de dragostea lui. Starea Vanessei era însă aceeași. Avusese o operație și doctorii urmau să i-o facă pe cea de-a doua.

De fiecare dată când termina de citit o scrisoare de la el, îi venea să plângă.

– Mă bucur că Paul îți scrie, era singura remarcă pe care tatăl ei o făcea. Locul ăsta poate să-mpingă o femeie la nebunie și veștile regulate din Anglia au să-ți prindă bine.

Peg încă nu-i spusese ce simte pentru Paul. Avea de gând să țină totul ascuns deocamdată, până când se descurcă totul. Oricât de mult s-ar fi chinuit, nu putea să-i pară rău de Vanessa.

***

În cea de-a șasea săptămână a șederii pe insulă, Peg se duse la prima ei petrecere. Petrecerea avea loc în casa domnului și doamnei McTeale. Se îmbrăcă într-o rochie albă și porni cu furgoneta tatălui ei, îmbrăcat mai simplu, către ferma unde se ținea petrecerea.

– Acasă luăm cina în mânecă scurtă. De ce trebuie să ne îmbrăcăm ca niște marionete când o luăm împreună? Pe insula asta nu se face așa ceva.

– Nu fi rigid! Mie-mi place să mă gătesc!

– Când se îmbracă, femeile dau mai multe haine jos decât pun pe ele. La noi e tocmai invers.

– Oamenii de aici dansează?

– Câteodată, doar dacă aduce cineva vorba de asta.

– Ei bine, ai să aduci tu vorba pentru mine. Michael o să fie și el acolo, nu?

– Tânărul Foster? Cred că da. Presupun că o să dansezi cu bietul băiat până o să înnebunească. N-aș mai vrea să fiu tânăr, nici dacă mi-ar da cineva toate perlele din golf.

Își întoarse către el privirea sclipitoare.

– O, da, perlele! Crezi că am putea să căutăm și noi câteva? Mi-ar plăcea să găsesc o perlă, doar una.

– Ar fi bine dacă ai apela tot la Foster pentru asta. Eu sunt prea bătrân.

– Nu te obosește deloc faptul că stau aici cu tine?

– E grozav, spuse el cu căldură. Mi-ar plăcea mult mai mult dacă aș ști că n-o să pleci. Dar să nu mă asculți pe mine. Nici eu n-am ținut cont de părerea nimănui când am ajuns aici. Poate sună prea dur dar mama ta a înțeles și cred că înțelegi și tu.

Știind că Jim nu vorbește mult despre sentimente, Peg îi înțelese efortul și-i strânse mâna pe volan.

– Să nu-ți dai jos jacheta în mijlocul cinei, așa cum ai făcut când a venit familia McTeale la noi.

– Femeile, mormăi el. Sunt unele locuri în care o cămașă albă și niște pantaloni negri sunt de-ajuns.

– Și nici cravata să n-o dai jos. S-o lași așa. O, uite, nu suntem primii.

Și nici nu aveau să fie ultimii. Mica sufragerie a doamnei McTeale era totuși îndeajuns de mare încât să încapă doisprezece oaspeți; chiar doisprezece fu numărul celor care veniră la supă și discuții. Peg îi cunoscuse deja pe toți: patru bărbați mai bătrâni, trei femei, Michael însoțit de alți doi burlaci de pe plantație. Lui Peg, Michael i se păru cel mai echilibrat dintre toți. Jim luase în serios discuția pe care o avusese cu fiica lui în mașină și aduse vorba de dans. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult lui Peg: să danseze. Cu ocazia asta, văzu că de altfel nici Michael nu era un dansator prost. În jur de ora unsprezece, domnul McTeale schimbă muzica de dans cu muzică clasică; soția lui aduse aperitive, cafea și băutură. Jim Maldon, ca întotdeauna înainte de culcare, servi un whisky dublu cu gheață, iar Peg fu surprinsă când alături de cafeaua pe care o ceruse i se aduse și ei un pahar de whisky.

Zâmbi către domnul McTeale.

– Eu nu sunt o băutoare. N-aș putea să accept asta!

– Ar trebui...întreab-o pe soția mea...

Femeia interveni în discuție:

– Chiar așa, draga mea. Toate femeile de aici beau un whisky pe zi. Face bine.

– Ține boala departe, remarcă Jim. Ia o înghițitură.

Peg vru să protesteze din nou, dar cum toți ochii erau ațintiți asupra ei își ținu pentru o clipă respirația și luă o înghițitură cam mare din lichidul maroniu. Cu lacrimile tâșnindu-i din ochi și râzând, turnă cealaltă parte a băuturii în paharul tatălui ei. Începură să vorbească și ea ieși afară să se răcorească. Porni de-a lungul grădinii pe o potecă îngustă cu margarete asiatice pe ambele părți, pe sub o arcadă încărcată de plante cățărătoare, care despărțea grădina cu flori de livadă. Stătea rezemată de gard, privind la umbrele întunecate ale copacilor de mango; prea îngândurată ca să mai audă pași, se sperie când două mâni îi alunecară de-a lungul urechilor peste ochi.

– Oprește-te Michael, spuse ea. Ești băiat mare, acum.

– Nu e Michael, auzi o voce plăcută pe care n-avea cum să o uite.

Inima i se urcă în gât și se întoarse brusc. Mâinile care-i ascunseseră ochii îi atingeau acum ceafa de parcă nu le-ar fi mișcat deloc. Inconștient, buzele ei se depărtară și deschise larg ochii mari. Simți buzele lui ușor pe gură, aplecându-se din reflex, pentru a primi sărutul înainte de a-l respinge pe omul care o sărutase. Respira greu.

– Asta pentru că mi-ai zis Michael, spuse Steve calm. Și pentru a te saluta. Ce mai faci, Peg?

Ea se îndepărtă cu un pas de el.

– Când...te-ai întors?

– Acum o oră, cu un vas de transport. Am văzut că era o petrecere aici în drum spre casă, așa că m-am schimbat și am venit și eu. Văd că te-ai stabilit. Ce cauți aici singură?

– Iau aer.

– Și-l aștepți pe Michael?

– Nu, am crezut că o să vină să mă cheme. Probabil că tata e deja pregătit să mergem acasă.

– Cum se simte Jim?

– Bine, spuse ea evaziv.

– Îți pare rău că m-am întors mai devreme?

– Nu-mi pasă ce faci atât timp cât nu sunt ținta amuzamentului tău.

El deveni serios:

– Ai fost supărată pe mine în tot timpul ăsta?

– Nici nu m-am gândit la tine, minți ea. Dar speram că o se ne mai dai câteva săptămâni de pace.

– Haide, haide, ești prea tânără ca să vrei pace; nici măcar nu ești genul de om care să vrea asta. Cum îți place în Motu?

– Foarte mult.

– Ai găsit ceva de făcut?

– Destule.

– Și ai găsit în tânărul Foster un tovarăș de joacă fermecător? Mă gândeam eu că așa o să faci. Merse alături de ea, încet. Nu m-ai întrebat de concediu.

– Tu oricum poți să te distrezi în orice loc ai fi.

Ai mai stat mult în Zanzibar după ce am plecat noi?

– Patru sau cinci zile. Apoi m-am îndreptat spre Colombo. Și am mai stat acolo vreo zece zile înainte să mă întorc spre casă.

– Și ai avut și acolo o femeie?

– Asta e o întrebare cu subînțeles, drăguță. Pune-o altă dată, preferabil în timpul zilei.

Știa deja răspunsul la întrebare și asta o înfurie. Credea că poate să facă așa cum dorește în orice loc, să aibă o fată pe fiecare insulă în afară de insula pe care muncește. Dacă ar avea una pe Motu, probabil ar trebui să se căsătorească cu ea și asta nu i-ar conveni domnului Cortland. Când se apropiară de casă, ea întrebă repede:

– De ce te-ai întors cu trei săptămâni mai devreme?

– Așteptam întrebarea asta, spuse el. Te-ai învârtit în jurul ei tot timpul. M-am întors mai devreme pentru că firma m-a sunat să-mi spună că trimite un grup de oameni cu propuneri solide la sfârșitul lunii.

– Of, mai sunt aproape două săptămâni până la sfarșitul lunii.

– O să folosesc timpul ăsta ca să văd cum stau lucrurile pe aici. Sunt singur că o să accepte oamenii mai tineri și bătrânul Stebbings, dar nu sunt sigur de profesorul Dracey sau de tatăl tău.

– Deci, o să încerci să-i convingi.

– Și ce e rău în asta? Eu chiar cred în această schimbare.

– Bine, eu...nu pot să zic că-ți urez succes.

Tremurul din vocea ei îl făcu să se oprească.

– Poate că nu crezi, dar aș vinde chiar dacă n-aș putea să lucrez pentru companie după aceea. Îmi place foarte mult să produc copra, dar n-am nici un fel de dragoste pentru un teren acoperit de copaci și cred că oferta companiei va fi atât de generoasă, încât nici un tânăr nu va putea s-o refuze. În ceea ce-i privește pe oamenii bătrâni, banii aceștia ar putea să le aducă siguranță și libertate. Trebuie să vezi asta.

– Siguranță au și acum, și nu cred că au nevoie prea mare de libertate.

– Ești superficială. Ce-a zis tatăl tău despre asta?

– N-am vorbit încă.

– Deloc? Trebuie să fi vorbit cu cineva despre asta.

– Cu nimeni, aproape. Presupun că cei mai tineri au acceptat și că bătrânii au fost sceptici. Tata spunea că au mai fost zvonuri din astea și înainte.

– Iar tu ai avut mare grijă să eviți subiectul ! Să nu crezi că făcând asta îl ajuți pe tatăl tău.

– Vreau doar ca el să aibă ce-și dorește... a lăsat în urmă aproape totul pentru Motu, așa că insula asta îi e datoare cu fericirea. O să-și ia singur deciziile.

– Foarte bine, atunci! spuse pe un ton mai ridicat. O să trec pe la voi mâine. Ce-ar fi să pregătești cina pentru mine?

– Ai atâta încerdere încât să vrei să gătesc eu?

– O să-mi asum riscul...oricum, n-ai arătat deloc că vrei să scapi de mine când te-am sărutat.

Peg își încleștă pumnii de ciudă, dar din fericire nu mai fu nevoită să-i răspundă; domnul McTeale îl zărise pe Steve de pe verandă.

– Ei, ia te uită cine s-a intors! Hai să bem ceva Steve, ai venit la fix.

Capitolul 3

Peg se simți mai ușurată a doua zi, când doctorul veni să facă niște analize prin împrejurimi. Merse cu el prin casele muncitorilor și până-n timpul prânzului rămase total absorbită de ceea ce văzuse. Oameni aceștia trăiau atât de simplu, în niște case care abia dacă aveau nevoie de îngrijire; femeile, deloc sofisticate, purtau aceleași haine în fiecare zi, își spălau rufele în râu și tot acolo se duceau să se distreze. Nu văzu mulți dintre bărbați în dimineața aceea, dar îi plăcură copiii, cu ochi mari și negri și părul creț.

– Oare lenevia asta e bună pentru ei? întrebă Peg văzând că nici unul dintre copii nu face nimic toată ziua.

– Faptul că n-au ce face, e cea mai mare problemă a oamenilor de pe insulă; corpul lor nu câștigă deloc rezistență și când îi lovește vreo epidemie, n-au cu ce să lupte.

Majoritatea mor din enterită sau de febră insulară.

– Ce e febra insulară?

– E cauzată de mușcătura unei insecte și e asemănăoare malariei în simptome. Sper că nu ți-e frică de infecții!

– Deloc. Mă interesează din perspectiva copiilor. Soția dumneavoastră mi-a arătat simptomele bolilor mai mici, dar n-a pomenit niciodată de febra insulară.

– Asta pentru că n-ai putea face nimic altceva decât să chemi doctorul. Eu trebuie să plec. Să schimbi tu pansamentul copilului mâine și să ai grijă să nu se inflameze. Mulțumesc. La revedere.

Peg se întoarse acasă și luă masa de prânz cu tatăl ei; de când venise pe insulă, prânzul i se păruse destul de monoton. Mâncau de fiecare dată aceleași aperitive, pentru că Nosoap obișnuia să gătească numai seara. Deși nu avea deloc imaginație, băiatul făcea niște mâncăruri excelente din lucrurile pe care le avea la dispoziție.

Pentru cina din acea seară, Peg îmbrăcă o rochie neagră, fără mâneci, care-i lăsa gâtul descoperit. În timpul cât se îmbrăcă, îl avu pe Steve în minte. Când, într-un sfârșit, îl auzi venind, își îndreptă umerii și intră în sufragerie cu un zâmbet distant pe buze.

– Tocmai te așteptam să ne spui ce vrei să bei.

– Sifon și lămâie.

– Nu vrei gin? întrebă Steve provocator.

Încă nu ți-ai ales băutura zilnică?

– Nu vreau gin, răspunse ea simplu fără să-i răspundă la provocare.

– E încăpățânată. Toată lumea îi spune că ginul și whiskyul sunt bune pentru cineva care trăiește aici, dar nici măcar nu vrea să le încerce. Spune că n-are nevoie de întăritoare ca să trăiască la tropice.

– Între timp, o să piardă legătura cu țările calde...dar mai are destul timp să-nvețe. Pentru voi amândoi, adăugă el, ridicând paharul.

Îmbrăcat în cămașă albă prin deschizătura căreia puteai ghici gâtul puternic și umerii lați, Steve era fără îndoială chipeș în această seară. Lumina îi punea în evidență conturul feței și chiar și atunci când râdea, expresia feței lui rămânea gravă. Jim ieși pentru câteva momente din cameră ca să aducă sifon, iar Steve se rezemă relaxat pe spătarul scaunului privind-o atent pe Peg și-apoi aruncându-și privirea asupra vazei plină cu flori din spatele ei.

– Ai făcut o adevărată decorație pe masa aceea. N-am mai văzut flori potrivite atât de bine la un loc. Ai adus vaza din Anglia?

– A fost a mamei, răspunse cu o voce joasă.

– Cred că se potrivea caracterului ei.

Peg rămase plăcut surprinsă de remarca pe care o făcu Steve plecând doar de la o vază în model etrusc. Îi zâmbi cald:

– Da, i se potrivea. Cred că e un cadou pe care tata i-l făcuse demult. Mama nu mi-a spus niciodată de unde e, dar tot timpul anului ținea flori în ea. O să încerc să fac și eu asta, aici.

Privirea lui cutezătoare căzu pe umerii lui Peg și pe buzele ei rozalii.

– Încă mă faci să mă simt bătrân.

Jim intră înapoi în cameră. Cina fu servită și dintre toți, Steve fu cel mai încântat.

– Nosoap gătește mai bine de când a venit Peg aici. Probabil că e nevoie de o femeie care să scoată ce e mai bun dintr-un bucătar malaiezian.

– Mă bucur că ți-a plăcut, răspunse politicos Peg. Mergem afară să ne bem cafeaua?

Nosoap eliberă masa și aduse cafeaua pe măsuța de grădină a lui Peg. Jim scoase lichiorul și paharele și se așezară toți trei în fotolii.

– Cred că ar trebui să-mi cumpăr și eu unul din astea, comentă Steve bătând cu palmele în brațele fotoliului. Cel vechi al meu e plin de molii și o să fie nevoie să-l ard. Văd că ți-ai pus și rafturi pentru cărți!

– A fost ideea lui Peg, spuse Jim râzând. Ar trebui să-i vezi dormitorul.

– Ce e cu el, Peg?

– Du-te și vezi; probabil știi unde e!

– Altădată, poate.

Îi întinse o țigară lui Jim și se așeză din nou confortabil în fotoliu. Am ceva să-ți spun, bătrâne, și te cunosc prea bine ca s-o mai amân mult. Compania și-a propus să cumpere toate plantațiile din Motu.

– Chiar așa? răspunse tatăl lui Peg, neimpresionat. Am auzit și eu zvonurile astea, dar nu înseamnă mare lucru. Au venit aici înainte să pleci tu în concediu?

– Câțiva oficiali ai companiei au făcut câteva vizite preliminare.

– Și cum de nu mi-ai spus când te-am întâlnit în Zanzibar?

Steve ridică din umeri.

– Mi-a fost greu să-mi dau seama ce trebuie să fac. M-am compromis totuși și i-am spus fiicei tale.

– I-ai spus? Și tu cum de nu mi-ai spus nimic? întrebă el, întorcându-și privirea încruntată spre Peg.

– N-am crezut că e nevoie. Oamenii de pe aici nu prea păreau să ia în seamă zvonul, așa că m-am gândit că o să dispară până la urmă.

Steve aruncă o privire fulgerătoare spre ea; știa foarte bine că nimeni n-o să retragă propunerea.

– Chestia asta trebuie luată în serios, spuse el. Oamenii care au fost trimiși aici au făcut câteva vizite și au analizat totul. Urmează să vină cu o ofertă pentru fiecare plantator în parte. Întregul teren al insulei va fi împărțit în șase părți, fiecare dintre ele condusă de un tânăr.

În felul acesta, vor putea să mai reducă din costurile de producție.

Jim uitase de țigara pe care o ținea între degete.

– Așadar, atotputernica firmă vrea să ne scoată din afaceri? Nu le ajunge toată copra pe care o obțin de la fiecare plantator în parte; fac atâta profit încât trebuie să cumpere trei sferturi din insulă?

Steve reacționă calm:

– Hai să fim realiști, Jim! Lucrurile astea se întâmplă peste tot și trebuia să ajungă aici mai devreme sau mai târziu. De-a lungul anilor, am primit un preț destul de bun de la ei. Nu trebuia să ne facem griji nici pentru piață, nici pentru transport. Ei ne ridicau marfa din port și noi ne primeam banii. Nici că se putea o afacere mai bună.

– Dar acum s-a sfârșit totul, răspunse Jim cu o voce șterșă. Trebuie să le vindem lor terenul sau să ne găsim un alt cumpărător?

– N-au spus nimic de asta. Ultimul lucru pe care vor să-l facă este să provoace certuri printre plantatori. Știu cum te simți...

– N-ai de unde să știi, pentru că nici măcar n-ai ajuns la vârsta pe care o aveam eu când am ajuns aici. Pentru tine, asta înseamnă cinci-zece mii de lire în buzunar și un nou început în altă parte; eu nu pot s-o mai iau de la capăt. Și nu e vorba că sunt bătrân...doar că n-aș vrea să mă duc în altă parte sau să fac altceva.

– Nu trebuie să te muți din Motu. Cumpără-ți câteva hectare de pământ pe coasta de nord și plantează acolo ceva...-construiește-ți o casă.

– Pentru ieșirea la pensie? izbucni Jim batjocoritor. Mă vezi pe mine ieșit la pensie? Jim Maldon din Insula Cocotierilor! Nu, mulțumesc. Păstrez ce am și dacă firma o să facă nazuri, o să vând altcuiva. Mi-ai spus cum stă treaba...hai să nu mai insistăm.

Steve continuă să fumeze în tăcere, privind din când în când scrumiera, iar Peg stătea la fel de tăcută pe scaunul ei. Jim luă o gură de lichior înainte ca prietenul lui să înceapă din nou să vorbească:

– În ciuda a ceea ce ai spus, știu cum te simți. Dar trebuie să-ți dai seama că vremurile s-au schimbat. Toți tinerii plantatori vor să vândă. Profesorul și bătrânul Gracey erau împotrivă, dar or să se răzgândească aflând ce sumă li se oferă.

– N-or să se răzgândească deloc. Profesorului nu-i pasă de bani, iar lui Gracey nu-i prea surâde o viață la oraș sau în oricare altă parte. Nu pot trăi nicăieri ca aici.

– Dar nimeni n-o să-i împiedice să stea în continuare pe Motu. Profesorul nu ține atât de mult la plantație; el stă mai mult pentru colecția lui de animale. Dacă ar avea bani, probabil că și-ar încropi un laborator, iar bătrânul Gracey, la cât de fudul e, nu i-ar displăcea o altă casă. Or să vândă– sunt sigur de asta!

– Eu nu sunt ca nici unul dintre ei.

Interesul meu în ultimii cincisprezece ani a fost numai plantația. Am trăit pe ea, am respirat pe ea și tot aici am dormit. Am renunțat la tot ce e important pentru un bărbat doar ca să pot fi aici. Nu vând nimic, Steve!

Steve își stinse nervos țigara, dar continuă să vorbească pe același ton liniștit, nelăsându-se afectat de modul în care se purta discuția.

– Privește lucrurile din fiecare unghi înainte să te hotărăști. Dacă ești singurul plantator pe cont propriu, o să ai tot felul de probleme. O să te folosești de un transportator mai mic; asta înseamnă că ai putea primi banii după câteva luni, și-apoi mai sunt și problemele cu muncitorii...

– Nu văd de ce. Mă port bine cu ei!

– Or să se simtă pe dinafară. Compania va construi o altă școală și va angaja un doctor malaiezian...iar tu n-o să te poți folosi nici de una, nici de cealaltă.

– O sa mă ocup de asta când o să vină timpul, spuse Jim încăpățânat.

– Te poți vedea singur aici, înconjurat din toate părțile de terenurile companiei?

– Nu, nu mă pot vedea. Dar dacă o să se întâmple, o să mă descurc. Se ridică și-și mai turnă încă un pahar de whisky. Întorcându-se, privirea i se îndreptă spre Peg: tu nu spui nimic?

– Nu prea e treaba mea.

– Este, într-un fel.

După ce o să mor, locul ăsta o să rămână al tău. Dacă refuz să-l vând și n-o să mă descurc pe cont propriu, valoarea lui o să scadă. Și-ți vei da seama că nu prea ți-am lăsat mare lucru.

– Nu mă interesează ce-o să-mi lași! Vreau să faci orice te face pe tine fericit!

– Vorbești serios?

Steve se ridicase și el în picioare.

– E destul de tânără ca să vorbească serios...dar nu-și poate închipui ce-o să se întâmple cu adevărat pe aici, și nici tu nu vrei să vezi asta. Acum ești fericit că lucrurile merg bine, dar cum o să te simți când totul o să se prăbușească din cauza încăpățânării tale? Știu că ție, dintre toți, îți vine cel mai greu să iei o decizie ca asta, dar o să-ți fie mult mai greu să tragi de un lucru care se va dărâma.

Jim Maldon își roti paharul în mână, îl privi pierdut și spuse:

– Noi doi am fi putut să rezistăm, Steve. Avem împreună o groază de hectare și terenurile noastre se învecinează.

– De fapt, eu o să-mi investesc toți banii în companie. De data asta, sunt de partea progresului.

Se făcu o mică pauză în care Peg își privi tatăl îngrijorat la culme, și simți toată furia din lume pentru Steve Cortland.

– Poate că ar trebui să știi că Steve va fi noul director al întregii plantații de pe Motu! În ceva timp, probabil că va ajunge un director de-al companiei. Nu-i așa că e drăguț?

Jim era vizibi uimit de veste.

Își mută privirea de la Steve la Peg și înapoi.

– Cred că o să termin de băut whiskyul singur, la mine în cameră, dacă nu vă supărați. Noapte bună!

Timp de două minute întregi după ce Jim părăsi camera, se lăsă tăcerea. Steve asculta zgomotele care veneau de afară, iar Peg stătea încordată pe scaun, cu capul în jos.

– Cred că l-ai supărat, spuse ea țâșnind în picioare. Ar fi mai bine să pleci.

Cu o voce furioasă, Steve se răsti la ea:

– Hai cu mine afară. Avem de vorbit!

– Tata a închis ușa. Poți să spui ce ai de spus aici.

– Foarte bine! Chiar trebuia să adaugi ultima remarcă? Chiar crezi că dacă nu m-aș fi angajat la companie, aș fi rămas aici? Nu te lupți cu progresul...și Jim nu e prea bătrân să-și dea seama de asta. Iar tu ești atât de orbită de dragostea pe care i-o porți, încât nu vezi ce e bine pentru el, nici pentru tine. Nu-l ajuți decât să meargă pe calea greșită!

– Chiar crezi că am ceva de spus la asta? Crezi că l-aș putea convinge pe tata să renunțe la un lucru care pentru el a însemnat mai mult decât familia? Și tu spuneai că nu e nimic fără plantație! Să-l lăsăm să încerce...poate că peste un an o să gândească altfel!

– Nu te joci cu firmele mari! Dacă o să se ducă la ei peste un an, o să se ducă la ei ca un învins...prețul pe care-l va primi va fi mult mai mic decât acum.

Trebuie să-l ajuți să-și dea seama cum stă de fapt și ce se poate întâmpla.

– Nu vezi în ce situație mă pui? Dacă-l conving să vândă, o să mă urască mereu pentru asta și eu n-o să știu niciodată dacă am făcut ce trebuia! Nu-l cunosc bine decât de câteva luni...și...

– Nu...Mi-am dat seama de asta. Ești doar un copil. Promite-mi un lucru: chiar dacă n-o să-l convingi să vândă, nici n-o să te opui, dacă se hotărăște.

– Orice o să fac...o să fie de dragul lui. E îngrozitor ca un bărbat să fie pus în fața unei așa alegeri. Cu ani în urmă a trebuit să aleagă între familie și Motu, și acum...

– A făcut o alegere oribilă. Îl iubești și nu ești de acord cu asta. Totul a trecut, dar dacă acum câștigă tot plantația, va pierde totul și nu mă refer doar la bani.

Ea încuviință încet:

– Pot să văd și latura asta a problemei. Tata nu e un aiurit– o vede și el.

– Pentru el, totul e întunecat de dorința de a rămâne mereu aici. Se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr. Îmi pare rău că am țipat la tine adineaori. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. Mai am câteva săptămâni în care să-l conving pe Jim. Făcu o pauză. Ai văzut împrejurimile?

– Nu.

– O să te duc pe coasta de nord a insulei, mâine! Și poate că-n zilele următoare o să ne urcăm pe râu în sus. E foarte frumos.

Ea își împreună mâinile și se ridică pe vârful picioarelor.

– Nu trebuie sa te porți frumos cu mine!

– De unde știi că nu trebuie? Tu nu vezi prin ochii mei o fată frumoasă și descurajată. Ești o ciudățică, Peg– optimistă și fără inhibiții în majoritatea situațiilor, iar când vine vorba de tatăl tău ești ca un măr țepos!

– Ce e un măr țepos?

– E un fruct de pe insulă cu un gust foarte bun; asta dacă-ți asumi riscul să-l cureți și să-l descojești. Coaja lui e acoperită cu țepi.

– Și așa sunt eu?

El zâmbi.

– Doar la figurat. Pielea ta probabil că e foarte fină la atingere. Numai bună de pupat– parcă așa se spune?

Peg simți tensiunea care se instalase între ei, dar vorbi ca și cum n-ar fi observat nimic.

– Chiar așa? Se pare că ești foarte priceput în discuțiile cu femeile; probabil că te-ai antrenat destul de mult.

El ridică din umeri și scoase o mână din buzunar.

– Nu sunt un băiețel, drăguță! Vrei să-ți promit că n-o să mă antrenez cu tine?

– Și-atunci, ce-ți mai rămâne de făcut?

Privirea lui cenușie o tachina.

– Păi, ce e de făcut cu o blondă cu ochi albaștri dacă nu vorbește? Lăsă puțin să se așternă tăcerea, apoi continuă: hai

să ne vedem mâine! O să vin să te iau la zece dimineața și mergem la un picnic în Nabanui. Îți amintești picnicul din Zanzibar?

– Mi-l amintesc, dar atunci nu erai așa de energic ca acum!

– Nu mă obișnuisem cu tine!

– Și acum te-ai obișnuit?

– Mi se pare...că n-ar trebui să te cred niciodată pe cuvânt, să te iau în serios. În multe dăți ești o tânără ironică, dar sunt momente când o pasiune înflăcărată ți se citește în ochii aceștia frumoși. O să fii o femeie pe cinste, Peg!

– Mulțumesc. Cred că ar trebui să plec, acum; tu nu?

– Nu așa se vorbește cu un oaspete, dar s-ar putea să ai dreptate. Se îndreptă spre ușă cu o repeziciune îndoielnică. Nu uita: mâine la zece! Noapte bună!

Ieși indiferent din cameră; Peg îl auzi fluierând pe drumul spre mașină. Abia câteva minute mai târziu, când încercă sa aprindă lampa din cameră își dădu seama că gesturile îi sunt neîndemânatice.

***

Dimineața următoare, Jim Maldon fu mai tăcut decât de obicei și mâncă doar un ou și două felii de pâine prăjită. Nu

spuse nimic despre vizita lui Steve , dar menționă că o să iasă în timpul prânzului; avea de gând să-i facă o vizită bătrânului Gracey și probabil că avea să stea acolo câteva ore. Lui Peg îi păru rău pentru tatăl ei: știa cum avea să-și petreacă acele câteva ore cu încăpățânatul domn Gracey.

Îi spuse lui Nosoap că nu e nevoie să pregătească ceva pentru prânz, și-i lăsă liber restul după-amiezii. Nosoap fu mulțumit:

– Taie iarba să facă perete nou...soția mea face zid la casa tatălui ei ca să locuim acolo. Tatăl ei este șef.

– Parcă spuneai că e vorba de tatăl vărului tău, observă Peg.

– Al soției mele, întări el. Soția mea este vara mea.

– Da? Deci te-ai căsătorit cu vara ta?

– Nu, spuse el aplecându-se în față. Eu mă căsătoresc cu soția mea. Este vara fratelui meu vitreg. Tot văr de-al meu...

– Înțeleg...cum poate să construiască un zid la casa tatălui ei?

– Înăuntru, spuse el simplu, să mai facă o cameră.

Peg încercă să-și imagineze cămara despre care vorbea Nosoap.

– Câte camere sunt în casa socrului tău?

Nosoap își întinse mâinile.

– Cu cea nouă, șase. Trebuie să construiești peretele și gata camera. Continuă să povestească mândru. În camera noastră e doar un singur perete de iarbă pentru că suntem la sfârșitul casei. Fratele soției mele nu e mulțumit– are doi pereți.

– Și până acum, cum ați trăit? întrebă Peg ,curioasă.

– Toți la un loc. Dar acum vine copilul și trebuie să avem casa noastră.

– Bravo ție... să-mi spui dacă soția ta are nevoie de ceva.

Ar fi vrut să-i spună lui Nosoap că o să discute cu Jim să le dea o casă separată, dar știa că n-are cum să-i ceară tatălui ei acum acest lucru. În schimb, îi dădu două pături groase și un coș cu bunătăți. După ce plecă, Peg își schimbă hainele; luă pe ea o pereche de bulgi și o bluză de bumbac.

Se așeză pe unul dintre fotolii să-l aștepte pe Steve care întârzie o jumătate de oră. Îl întâmpină la ușa de la intrare.

– Îmi pare rău pentru întârziere, se scuză el. S-a rănit un băiețel tocmai când mă pregăteam să plec și a trebuit să-l îngrijesc.

– Serios?

– A trebuit să-i sterilizez rana și a durat mai mult decât m-am așteptat.

– Nu contează, spuse ea cu gravitatea pe care și-o impuse. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

– Era o problemă din aceea...îi aruncă o privire vioaie. Arăți ca un băiat îmbrăcată așa. Foarte drăguț. Haide, să mergem!

Mașina pornise deja pe drumul acoperit cu piertiș când Steve îi mai aruncă o privire.

– Îmi place femeia modernă; și-a pierdut doza de mister, dar a câștigat un aer de camaraderie care e tocmai potrivit.

Cine ar vrea să mai facă dragoste cu un mister?

Problema lui Steve, se gândi Peg, e că întotdeauna spunea ceva provocator, iar ea simțea de fiecare dată nevoia să-i răspundă.

– Îmi place să fie puțin mister într-o relație. Altfel, totul ar fi prea obișnuit.

– Adică prea pământesc...O să treacă timpul și n-o să mai vrei povești de dragoste ca-n basme. Când vine vorba de bărbați, experiența ta este prea redusă.

– Și ăsta e un lucru rău?

– Păi, este! Pentru un bărbat, nu e nici un fel de compliment dacă te căsătorești cu el fară să-i fi cunoscut pe alții. Făcu o pauză. Cum s-a simțit tatăl tău în dimineața asta?

– N-a spus nimic despre discuția de aseară, dacă asta vrei să știi.

– O să-mi fie foarte greu cu el. Dar nu vorbim despre asta astăzi. Întoarse mașina spre râu. Te-ai gândit vreodată cum a arătat insula asta înainte ca omul alb să vină aici? Ar fi fost împânzită de junglă. Acum mai e doar o fâșie mică de pădure pe coasta de nord și de-a lungul râului. Restul terenului e ocupat de cocotieri...

– ...care sunt foarte frumoși, spuse ea pe măsură ce mașina încetini de-a lungul râului. Cred că nimeni n-a trăit cu adevărat până n-a văzut o insulă din acestea.

– Asta ai spus și despre Zanzibar, o tachină el.

Când ești tânăr, locurile noi îți lasă acest sentiment.

– E un sentiment minunat. Unde e locul unde mergem, Nabanui, parcă?

– La vreo optsprezece mile distanță. E un mic golfuleț lângă port. Apa e limpede și când fluxul e mic, poți să înoți să vezi coralii.

– Superb! Se caută și perle pe-acolo?

– Se căutau. Acum nu mai sunt.

– Of...eu îmi doresc să găsesc o perlă singură.

– Încă se mai găseau prin recifurile din vest, dar acolo e prea periculos. Va trebui să te mulțumești să vezi coralii!

Merseră restul drumului fără să vorbească. Cocotierii imenși și grațioși se întindeau pe ambele părți ale drumului care făcea legătura între toate plantațiile. Ajunseră într-un final și în port. Nisipul strălucitor era plin de alge pe care marea le aducea din reciful de corali. Steve turnă cafea dintr-un termos într-o ceașcă pe care o adusese cu el și i-o întinse lui Peg.

– Vrei să mănânci acum sau faci baie mai întâi?

– Am deja costumul de baie pe mine. Aici e vreo restricție la hainele pe care le port?

– Nici una. Oamenii de-aici nu adoră nimic mai mult decât să stea la soare. Poate, doar să facă dragoste...

Peg ignoră ultima remarcă. Își scoase blugii și bluza și începu să facă exerciții de mișcare; îi făcea plăcere să stea cu umerii descoperiți în bătaia vântului cald.

– Intră în mare. O să vin și eu, zise Steve.

Îi mai aruncă o singură privire și porni alergând spre apă. După două minute i se alătură și Steve, care după ce schimbă două vorbe cu ea, înotă departe în larg. Era prea cald pentru a face plajă, așa că după ce ieși din apă, Peg se îndreptă direct spre mașină, își aruncă bluza pe umeri și găsi un loc umbrit unde se așeză cu ochii închiși. Îl auzi pe Steve venind și îmbrăcându-se, iar când deschise ochii, acesta scosese deja cutia cu mâncare din mașină.

Printre pleoapele întredeschise, continua să-l privească pe Steve cum mănâncă, părând a fi cu gândurile în altă parte. Când îi întâlni din nou privirea, i se păru că tristețea din ochii lui nu se potrivește cu zâmbetul de pe buze.

– Ești bucuroasă?

– E frumos...

– Michael Foster nu te-a adus aici înainte să vin eu?

– Nu. Am fost la alte plaje, dar nu erau așa de frumoase ca aceasta.

– Poate că e din cauza însoțitorului...

– Michael e destul de drăguț. Nu poate face o femeie să fie conștientă de sine.

– Și eu fac asta?

– Știi bine că o faci– ăsta ți-e scopul. Probabil că ai avut atât de multe relații, încât nici nu-ți dai seama că ai făcut o profesie din asta.

– Din a face o femeie să fie conștientă de sine? Se gândi o clipă. Totul stă în felul în care privești lucrurile, Peg. Poate că atunci când sunt cu tine, sunt conștient de faptul că ești femeie și asta te face și pe tine conștientă. În orice caz, ce rost ar mai avea să fii cu o femeie dacă te-ai purta cu ea cum te porți cu un bărbat?

Trase un fum din țigara pe care i-o dăduse el și, privind bolta cerului și copacii, întrebă:

– Stai aici cam douăzeci de luni fără să-ți iei concediu. Cum reușești fără să ai o fată sau două care să rupă monotonia?

– Aproape că nu mă descurc.

– Asta pare cam ciudat…

– Sunt două-trei fete în oraș– fiicele oficialilor. Nu sunt locuitori permanenți, dar vin des în vizită. Nici foarte interesante nu sunt, dar mai rup monotonia de care vorbeai. Și mă ajută să-mi amintesc anatomia tinerelor reprezentante ale sexului opus, spuse cu zâmbetul pe buze.

Râse și ea.

– Și eu cum de n-am auzit de ele până acum?

– Nu invită pe cei bătrâni la ele acasă, doar pe cei care sunt buni de însurat. Dar se dă un bal al guvernului de vreo două ori pe an, la care toată lumea e invitată.

– Dar tu ai tot timpul acces la compania lor?

– Da. Mă duc destul de des în vizită la oficiali; unii dintre ei îmi sunt prieteni. Făcu o pauză și privi cerul. O să plouă mai

târziu. La reflux poți să-ți dai seama cum o să fie vremea în restul zilei.

– Păi și acum e flux scăzut?

– Privește-te reciful și-o să-ți dai seama.

Se intoarse către mare și rămase împietrită. Unde mai devreme era apă, acum se vedeau stâncile recifului, iar laguna se îngustase pe jumătate.

– De necrezut! Cum s-a întâmplat așa repede?

– Vrei să vezi coralii submarini?

– Da, te rog. O să înotăm până la ei?

– Mai greu, dar putem. Numai o clipă, să-ți aduc niște sandale de plajă…sunt o groază de insecte pe plajă.

Se întoarse din spatele mașinii cu două perechi de sandale de plajă; una dintre ele fusese evident a unei femei. Peg le încălță cu neplăcere. Văzând-o cum se strâmbă, Steve începu să râdă.

– Sunt nou-nouțe; le-am cumpărat azi-dimineață.

Își dezbrăcă încă o dată bluza și porni înaintea lui spre apă. La început i se păru că nu e nimic de văzut, dar cum ajunse în larg, apa deveni foarte limpede. Roci de toate culorile și de toate formele, plante sub formă de candelabre și mai ales mii de pești care ieșeau din micile scobituri săpate de timp în piatră, plimbându-se printre algele dese – toate acestea o o obosiră pe Peg și o făcură să amețească. Ea înaintă, rezemându-se de o stâncă și începu să tremure.

Steve veni în urma ei, râzând:

– Tu ai vrut să vii. Are un efect ciudat prima oară când le vezi, dar ajungi să te obișnuiești. Ți-a ajuns?

– Da. Și șterge-ți zâmbetul ăla de pe față! Îmi aduci, te rog, o bucățică de coral roz!?

– Ce e mai frumos e mai în larg. Așteaptă aici!

Îl văzuse cum sărise în apă, dar acum nu-l mai putea vedea ieșind la suprafață. Își pusese mâna la ochi și căuta cu privirea în larg. Cum poate un om să stea atât de mult sub apă, fără să respire? Mai aștepta câteva secunde, dar cum încă nu apărea, inima începu să-i bată mai repede și deveni neliniștită.

Hotărâtă să sară după el, își dădu jos sandalele și strigă din toată puterea către larg:

– Steeeve!

Abia acum simți degetele unei mâini care-i atingea spatele. Se întoarse speriată ca să-l vadă pe el, prăpădindu-se de râs pe seama ei și arătându-i coralul roz pe care-l ținea în mână,

Nelinișea de dinainte se transformă în furie. Cu o mână, aruncă piatra din mâna lui inapoi în mare și cealaltă o indreptă cu putere spre obrazul lui. Cam nedumerit din pricina primei lovituri, Steve încercă să-i prindă mâna și s-o liniștească. Ea se depărtă de el alunecând în marea neliniștită și porni spre mal. În timp ce înota, se lovi de un bănculeț de nisip și înghiți puțină apă; în loc să ajungă pe țărm singură, Steve o aduse în brațe și o așeză lângă mașină, pe un prosop.

– Doamne, îmi pare rău dragă. Nu știam că ești chiar așa de speriată. Mă gândeam că o să-ți dai seama că am înotat printr-o deschizătură în recif. Când ai început să țipi, m-am ridicat să te liniștesc. Peg, nu mai tremura. Uită-te la mine!

Dar nu pentru că-i ceru el, își întoarse privirea. Mâna îi alunecă din întâmplare pe umărul lui până când ajunse în dreptul rănii pe care o văzuse în Zanzibar. Se întoarse către cealaltă parte, dar întâlni privirea lui cenușie; cu un oftat ușor, o strânse în brațe și-și uni gura cu a ei. Sărutul o făcu să se simtă vinovată; era la fel de inevitabil ca fluxul.

Sări în picioare și reuși să ia hainele și prosopul din mașină. Se schimbă, ascunsă de trunchiurile copacilor. Steve o aștepta în mașină.

– Mi-a luat destul de mult timp să iau coralul acela. Data viitoare când mai venim aici, aștepți pe plajă.

Îi mai spuse câteva cuvinte în timpul drumului, dar Peg abia dacă le auzi.

– Aveam de gând sa mergem la mine să luăm ceaiul, dar cred că ar trebui să te duci să-ți scoți nisipul din păr, așa că o să te las acasă. Bine?

Ea dădu din cap.

Ajunși în fața casei, Steve parcă mașina în spatele furgonetei lui Jim. Tatăl fetei era în sufragerie, citind ziarul.

– Eu mă duc să mă spăl. O să vă trimit niște ceai, spuse Peg pe măsură ce urca scările.

Tatăl ei arăta ciudat și pentru prima oară îi aruncă o privire lipsită de căldură. Oare îl dezamăgise domnul Gracey? Din ușa camerei ei, unde se oprise să audă discuția, îl auzi pe Steve spunând:

– Am fost la Nabanui. Peg nu mai fusese acolo.

– Sunt multe locuri în care Peg n-a fost și sunt o groază de lucruri pe care nu le-a făcut. Inocența ei probabil că te intrigă. Trebuie să știi, însă, că nu e chiar așa de tânără pe cât pare.

– Ba e tânără...o tânără foarte inteligentă.

– N-o să accept să te joci cu ea!

– Hei, Jim...n-aș răni-o niciodată pe Peg. Ești într-o stare proastă, altfel n-ai fi sugerat ceva de genul ăsta.

– Ai putea-o răni numai prin faptul că nu e de tine. Poate că ar trebui să-ți spun că nu e liberă.

– Nu e liberă? La vârsta ei?

– La vârsta ei, răspunse Jim cu voce scăzută. Este aproape logodită cu un bărbat din Anglia. E un băiat de treabă, și o să-i ofere genul de cămin pe care-l merită. Are destui bani și în câteva luni o să vină s-o ia de aici.

Se lăsă o tăcere jenantă și tensionată. Apoi, Peg auzi vocea lui Steve mai puțin clar, de parcă ar fi vorbit de pe verandă.

– E bine. Peg nici n-ar fi putut face o alegere mai bună. Ne mai vedem, Jim. La revedere.

Peg intră în cameră. Era prea obosită ca să mai poată plânge.

Capitolul 4

I-a luat aproape o săptămână lui Jim Maldon să revină la starea sa normală. Peg descoperi cu bucurie că tatăl său putea acum să abordeze lejer problema cu vânzarea plantației. Acceptase faptul că avea să fie singurul care nu va vinde și asta într-un fel îl făcea să fie mai mândru. El, Jim Maldon, avea să lupte împotriva marii afaceri, oricare ar fi fost efectele. Dacă aveau de gând să refuze un contract cu el sau să-i îngreuneze transporturile, ar fi putut trimite articole la ziare faimoase pentru a atrage presa de partea sa. Peg nu vru să-i mai pună în vedere faptul că nici un ziar mare nu va fi interesat de problemele unui plantator de cocotieri de pe insula Motu.

Nu-l mai văzu pe Steve în aceste zile. Își dădu seama, judecând lucrurile distant, că acesta vroia doar să profite de tinerețea ei. Îl iubea încă pe Paul Lexfield și după ce acesta se

despărțea de Vanessa, se va căsători cu el. Ce simțea pentru Steve era total diferit și nu se simțea în nici un fel pregătită să pornească pe un drum cu el.

Peg își făcu curaj și încercă să-l convingă pe tatăl ei să construiască o casă pentru Nosoap și pentru familia lui.

– Nu pot să fac asta, micuțo. Dacă mă apuc să construiesc o casă pentru el, alții, care trăiesc în condiții la fel de proaste, or să se ridice cu pretenții.

– Dar nu înțelegi– au făcut șase camere într-o casă de două. Nu au nici un pic de intimitate și nici nu e sănătos.

– Oamenii aceștia nu trăiesc în casele pe care și le construiesc. Doar dorm în ele. Nu-ți face atât de multe griji, oamenii de pe Motu sunt cei mai fericiți din lume.

– Te-ar costa atât de mult să construiești câteva case noi?

– Cimentul este scump; restul materialelor le-aș obține de pe insulă. Și tot ar trebui să plătesc oameni să le construiască.

– Da. Dar te-ar costa mult?

– Destul de mult, în momentul ăsta. Dacă o să fiu nevoit să-mi vând copra prin intermediul unui agent, o să primesc banii foarte târziu și până când îi primesc trebuie să mă descurc cu banii din bancă. Oricum, oamenii de pe plantație trăiesc bine; n-ar putea să aibă un patron mai bun ca mine.

Peg nu mai insistă. Aparent, oamenilor de pe insulă le mergea bine și nici Jim nu putea să facă nimic. Era totuși bucuroasă că putea să-i ajute pe oameni cu micul ei cabinet

medical. Acum își dădea seama foarte repede care copil trebuia trimis la clinică și care nu. Câteodată, îi ducea chiar ea cu mașina lui Jim.

Primi, în decursul acestor zile o scrisoare de la Paul, care o mai înveseli. Cea de-a doua operație a Vanessei fusese un succes, dar acum trebuia să treacă printr-un program de fizio-terapie. " Deplâng suferințele Vanessei, dar nu mai simt nimic pentru ea. Fiecare zi care trece e un pas mai aproape de tine. Mi se pare că Motu nu e un loc bun pentru tine și-mi pare rău că te-am lăsat să pleci. Dar o să te iau înapoi și o să am grijă de tine aici la Berners End. O să trăiești comod și în siguranță toată viața."

"Comod și în siguranță." Peg refelctă fugitiv asupra acestor cuvinte. "Oare asta să vreau?". Gândul dură numai o clipă. În fond, Paul vroia să-i dea tot ce avea și asta i se părea o dovadă de iubire extraordinară.

Michael Foster aduse un bilet pentru Jim Maldon din partea lui Steve.

Tatăl ei era plecat când sosi băiatul; îi oferi o ceașcă de ceai și se așezară la vorbă. Lui Michael, lucrurile i se păreau mult mai ușoare,acum când Steve se întorsese din concediu.

– Dar în curând o să fiu iarăși ocupat. Sora mea o să vină din Singapore, să stea aici câteva săptămâni; după aceea, o să plece în Europa, cu părinții mei.

– Vine pentru prima oară aici?

– Da. S-ar putea să nu se mai întoarcă deloc în Asia, așa că vrea neapărat să vadă Motu înainte să plece. E puțin mai în vârstă decât tine, dar cred că o să vă înțelegeți bine.

– Sunt sigură de asta! Când ajunge?

– Abia peste două săptămâni.

– Și nu e entuziasmată că pleacă în Europa?

– Probabil. În afară de câteva săptămâni, abia dacă a părăsit Singapore în ultimii trei ani.

După un moment de tăcere în care Michael nu mai putu găsi un alt subiect de conversație, se ridică în picioare.

– Mulțumesc penntru ceai! Trebuie să mă întorc la lucru. Să nu uiți să-i dai biletul domnului Maldon de îndată ce ajunge.

– E de la Steve, nu? Ce e așa urgent?

– Doi trimiși ai companiei o să sosească mâine– un director tehnic și un avocat. Or să stea la Clubul Guvernamental. Steve pregătește un banchet la care o să fie invitați toți plantatorii cu soțiile...și tu, desigur, adăugă el zâmbind nervos. Vrea să creeze o atmosferă amicală în care cei doi pot să spună ce au de spus. Până când nu se stabilește ceva, Steve este la fel de neimplicat ca tatăl tău.

– Da? întrebă ea ironic. Atunci, de se ocupă de toate aranjamentele? Totuși, cineva trebuia să o facă...la revedere Michael!

Rămasă singură, bău încă o ceașcă de ceai. Îl auzi pe tatăl ei deschizând ușa de la intrare și mai turnă încă o cană; aduse și

o farfurie cu biscuiți. Scrisoarea de la Steve era deschisă pe masă, dar Jim se uita cu o privire pierdută pe fereastră. Așează ceaiul pe masă.

– Mulțumesc, Peg. Tu ai băut?

– Da. Am făcut mai devreme pentru mine și Michael Foster.

– El a adus asta? întrebă arătând scrisoarea cu mâna. Citește-o!

Citi scrisoarea cu voce tare. Nu era nimic în plus față de ceea ce-i spusese Michael.

– Te rog să nu faci nimic care să te întristeze! Din unsprezece oameni, tu ești singurul care se împotrivește vânzării și dacă începi să te certi cu reprezentanții companiei, n-o să rezolvi nimic. Ți-ar fi așa de greu dacă te-ai duce acolo să-i asculți doar?

– N-o să-i ascult pentru că nu mergem la petrecerea lor politicoasă. Îi las pe cei care au acceptat să se bucure în felul lor. Noi o să rămânem unde ne e locul– pe plantația pentru care mi-am dat cincisprezece ani din viață.

– Dacă nu te duci, scrie-i lui Steve și spune-i.

– Steve? N-am nimic să-i spun! Oricum, nu cred că se aștepta să apar.

– E păcat că...toată problema asta o să te facă sa-ți distrugi prietenia cu ceilați.

Ridică din umeri.

– Cei mai bătrâni probabil că o să plece, iar celor tineri n-o să le pese. În ce-l privește pe Steve...o să fie interesant să văd

cât de departe o să meargă când o să vină vorba să-mi pună bețe în roate. Ca director general al plantației, o să poată să mă ajute sau să-mi îngreuneze lucrurile. Așteptăm și vedem ce se întâmplă. Sorbi puțin ceai și puse ceașca pe masă. Suntem amândoi implicați în asta, Peg. Îmi pare rău că n-ai apucat să vezi Motu așa cum îl știam eu dintotdeauna...dar schimbările astea au început fără să știu. Avem totuși plantația, nu?

Peg îl îmbrățișă și-l sărută pe obraz.

– Și-o să ținem de ea, dacă asta vrei. Ce putem să facem, pentru început?

– O să începem chiar de mâine. O să căutăm transport și sunăm un agent din Singapore. Aș vrea să fac rost de un cumpărător înainte să unească ei toate terenurile. Atunci chiar aș dovedi cât de hotărât sunt.

– Asta o să facem! exclamă ea bucuroasă.

O cuprinse cu brațul și-i vorbi la fel de vesel:

– Asta vroiam să aud de la tine. Eu nu-i scriu lui Steve, dar poți să-i răspunzi tu. Mulțumește-i pentru invitație dar spune-i că ne pregătim și noi pentru o petrecere în felul nostru.

Scrise un refuz formal pentru Steve și i-l dădu lui Nosoap să i-l ducă. Era aproape imposibil pentru Peg să-și dea seama ce simțea exact tatăl ei. Nu-i mai punea la îndoială nici una dintre decizii; era hotărâtă să meargă cu el până la capăt.

A doua zi dimineață, vizitară împreună agentul de transporturi din Motu. Omul nu știa multe, dar promise că o să

caute un transportator mai mic printre cele care aveau drumuri prin mările din sud. O telegramă ticluită cu atenție fu trimisă unui cumpărător de copra din Singapore. Răspunsul sosi relativ repede. Cumpărătorul îi informa că accepta copra cu un comision de cincisprezece la sută. Deși procentul nu-i convenea lui Jim, el continua să se simtă încrezător. Peg n-avea de gând să-i strice buna dispoziție, deși în sinea ei era mult mai neliniștită decât lăsa să se vadă.

Trecuseră două săptămâni de la picnicul cu Steve până să-l întâlnească din nou. Era în fața clinicii, așteptând un copil de zece ani când acesta își opri mașina în spatele ei.

– Bună dimineața. Hai să bem ceva la club. Trebuie să-ți vorbesc.

Peg ii răspunse distant:

– Dacă e vorba despre tatăl meu...

N-o lăsă să termine ce avea de spus; o luă de mână și se îndreptă cu ea spre clădirea clubului.

– În mod normal, n-ai voie să intri aici în pantaloni scurți, dar dimineața e mai puțină lume. Ia loc. Vrei sifon cu lămâie, presupun?

Un tânăr îmbrăcat în alb luă comanda și aduse băuturile. Steve puse gheață în paharul lui Peg și-l împinse în dreptul ei.

– Fumezi? întrebă el.

Făcu semn că nu. Îl privi pe sub gene cum își aprinde țigara; se gândi că nu mai știe nimic despre ce se întâmplase cu două

săptămâni în urmă: de sărut, de reacția lui Jim când o adusese înapoi acasă. Gândul îi dădu curaj și putu să-i înfrunte privirea.

– Dacă vroiai atât de mult să-mi vorbești, mă puteai suna acasă.

– N-avea rost să-ți vorbesc așa. Ar fi fost și tatăl tău prin jur. Iar dacă te-aș fi chemat la mine, n-ai fi venit.De fapt, am trecut de multe ori pe lângă plantație, în speranța să te întâlnesc.

– Serios? Asta înseamnă mult, venind din partea unui director general.

– Tu și tatăl tău...parcă sunteți făcuți din același aluat! Pe Jim îl înțeleg, dar nu și pe tine. Trebuie să vezi ce i se poate întâmpla când o să fie pe cont propriu.

– Asta vrea să facă. Domnii aceia drăguți trimiși de companie par să nu-și facă atât de multe griji. Tu de ce te-ai îngrijora?

– Ba își fac griji. Situația asta mă întristează mai mult decâ orice altceva. Le-am spus despre Jim și-i înțeleg situația. Mi-au cerut să le stabilesc o întâlnire cu el.

– N-ar folosi la nimic. Oricum, am aranjat să vindem copra unui cumpărător din Singapore.

– Ați aranjat?

– Toată lumea l-a părăsit. Ce era să fac? Ne vom descurca singuri cu transportul și vândutul coprei; o să fie greu în primele luni, până când vin banii, dar e mai bine așa decât să vindem terenul unor bogătani fără suflet.

– Printre care și eu, presupun?

– Tu știi mai bine!

– Hai să lămurim problema asta: le-am cerut celor de la companie să-i permită lui Jim să recolteze și să vândă ca și până acum, cu diferența ca atunci când iese la pensie să le vândă terenul la jumătate din prețul de acum. Dar n-au putut face asta.

– Cel puțin ai încercat!

El ridică tonul.

– Văd că nu te impresionează deloc, ce o să se întâmple cu Jim după ce pleci din Motu? La asta te-ai gândit?

– N-o să plec până când n-or să se rezolve lucrurile.

– Și prietenul tău din Anglia, ce părere o să aibă?

– El nu e ca tine, Steve. O să înțeleagă. Se opri câteva secunde, analizându-i sprâncenele negre și buzele subțiri. Am rămas puțin zdruncinată când m-ai sărutat la Nabanui, dar nu din motivele pe care le crezi tu. Am încercat să-mi închipui că era Paul...

– Continuă, se răsti el. Spune ce ai de spus; poate după aceea o să putem purta o discuție normală.

– Atât aveam de spus. Vroiam să știi că dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa de repede, ți-aș fi spus că nu pot avea o relație.

– Nici nu poți să ai una! Mi-am dat seama de asta încă de când te-am întâlnit în Zanzibar. Chiar crezi că-l iubești pe acest Paul?

– Știu că-l iubesc. Îl iubesc de când eram mică.

– Câți ani are?

– E de-o seamă cu tine. Poate cu un an mai mare.

Răspunsul îl înmărmuri. Aruncă paharul din mână și se aplecă spre ea cu o privire furioasă.

– Fă-mi o favoare. Când o să recunoști în fața lui că ai sărutat un alt bărbat, uită-mi numele! Te simți mai bine, acum că m-ai enervat?

– Puțin.

– Bine. Rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Acum să vorbim despre Jim. L-am văzut acum o zi sau două în oraș. A trecut pe lângă mine fără să mă bage in seamă. Ți-a spus ceva de asta?

– Nu. Probabil îl consideri un gest copilăresc.

– Cred că se simte singur și asta nu e firea lui. Jim a fost întotdeauna un tip social. Înainte să vii tu aici, nu petrecea nici o după-amiază singur; la sfârșitul fiecărei săptămâni lua cina la mine și jucam cărți. Schimbarea asta mă îngrijorează.

– N-are nimic de-a face cu venirea mea aici. Credea că are prieteni printre plantatori, dar pentru că se gândește mai mult la plantație și mai puțin la bani, toată lumea îl privește ca pe un ciudat.

Știu că nu e vina lor, dar nici pe tata nu-l poți învinui că se simte dezamăgit. Și poate că din cauza mândriei alege să se poarte în felul ăsta. Dacă ai vorbi cu el, ți-ai da seama că nu e chiar așa deznădăjduit.

– E bine, atunci. Oamenii companiei pleacă mâine și mă gândeam că poate reușesc să le stabilesc o întâlnire cu el.

– N-o să accepte, nu acum. Și-a făcut deja planurile.

– Și dacă nu-i merg?

Ochii ei se întunecară, dar vorbi la fel.

– Tu o să fii viitorul șef pe aici și l-am întrebat pe tata dacă ne poți ajuta. Mi-a zis că ai niște principii pe care nu le poți încălca și că n-o să faci nimic împotriva deciziilor companiei.

– Nu e vorba despre asta. Jim se opune vânzării pentru că nu-și poate imagina un alt mod de viață. Numai tu îl poți ajuta să gândească altfel. Compania își mai păstrează oferta timp de o lună. Să-i spui asta; o să trec și eu pe acolo când se liniștește.

– Cred că ar fi mai bine dacă i-ai scrie.

– Și să-mi răspunzi tot tu? Nu cred. Încă nu mi-am revenit după ultimul bilet pe care mi l-ai trimis.

– Devii sentimental, Steve! După ce văzu că Steve vorbise serios, continuă: bine, o să-i spun. Dar tot după planurile lui o să meargă.

– Să-i amintești în fiecare zi de răstimpul de o lună pe care-l mai are la dispoziție...în fiecare zi. Trebuie să faci asta, Peg! O să fac tot ce pot să te ajut.

Împinse la o parte paharul din fața ei și-și așeză mâna pe ceafa ei, zâmbind.

– Am zis că o să încerc. Cred că ar fi mai bine dacă ai sta mai departe în următorul timp.

Steve tăcu o clipă; acceptând soluția lui Peg, spuse:

– Bine. N-o să vă mai deranjez timp de o săptămână, dar trebuie să mă anunți cum merg lucrurile. Dacă nu-l poți convinge pe Jim să-mi facă o vizită, cel puțin dă-mi de veste cum stau lucrurile. Mai vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc.

– La clinică?

– Da. Un copilaș a avut probleme cu stomacul; l-am adus până aici.

– Tu te simți bine?

– Da, bineînțeles.

– Să nu crezi că ești imună la toți microbii de aici. Ți-ai făcut analize de când ai venit aici?

– Sunt bine, răspunse ea scurt, ridicându-se în picioare.

Ieși înaintea lui din clădirea răcoroasă a clubului; Steve o opri înainte să urce în mașină.

– Cum este acest Paul al tău? În afară de faptul că e foarte drăguț și prea bătrân pentru tine?

– E tot ce nu ești tu, Steve.

– Interesant...și cum se face că e încă burlac? De ce nu v-ați căsătorit și n-ați rămas în Anglia? Nu erați siguri?

– Eram foarte siguri...amândoi.

– Și aștepți cu nerăbdare să te căsătorești cu el?

– Da.

Steve deschise portiera și se aplecă spre urechea ei.

– Ai grijă, micuțo. La vârsta lui fie a avut relații de care nu știi, fie e un amant slab– iar asta nu s-ar potrivi deloc temperamentului tău.

Peg nu mai răspunse. Porni mașina și făcu un gest dezinteresat cu mâna. În timpul prânzului, îi spuse tatălui ei despre întâlnirea cu Steve de la clinică și despre luna răgaz pe care o mai lasă compania. Nu vorbiră despre asta; Jim își termină prânzul și urcă în cameră să se odihnească. Două ore mai târziu, părea mai bucuros și mai încrezător ca niciodată.

Peste două zile le făcu și Michael Foster o vizită. Era îmbrăcat impecabil, purta haine albe și avea părul aranjat la milimetru.

– M-am bărbierit de două ori azi, mărturisi el, râzând. Pentru sora mea, un bărbat trebuie să arate ireproșabil, chiar dacă e vorba de fratele ei.

– Deci vine astăzi? Îți fac un ceai?

– Mai bine nu. Dar poți să-l bei pe-al tău. Am venit să te întreb dacă vrei să mergi cu mine pâna-n Motu, s-o întâlnim pe Lynn.

– Ar fi drăguț. Ești sigur de ora la care vine? Când am venit aici, vaporul nostru a întârziat două zile.

– Lynette e prea nerăbdătoare pentru a călători cu vaporul. Vine cu avionul de serviciu al guvernului.

– Călătorie de VIP...drăguț. I-ai aranjat dormitorul?

– N-o să fie mulțumită de el, dar am făcut tot ce-am putut.

Am cumpărat un pat, iar Steve mi-a împrumutat lenjerie și câteva pături.E o cameră curată și aranjată.

– O să-i placă.

– M-am gândit să te chem pe tine să ne-ajuți, dar Steve zicea că o să ai gusturi diferite de ale Lynettei.

Văzând că Steve tot apare în discuție, Peg schimbă subtil subiectul.

– Trebuie să mă schimb în altceva ca s-o întâlnesc pe sora ta?

– Nu. Arăți bine așa. Ar trebui să ne grăbim; avioanele guvernului nu întârzie niciodată.

Părăsiră plantația; Peg se bucura de plimbarea răcoroasă.

– Soțiile oficialilor insulei or să organizeze câteva petreceri pentru Lynette. fac asta pentru oricine are legături cu guvernul și cum tata e destul de cunoscut...mă-ntrebam dacă vrei să mă însoțești.

– Aș putea, dar a trebui să vezi mai întâi dacă familia Maldon e acceptată în asmenea cercuri. Sunt zvonuri că n-am mai avea loc printre ei pentru că nu vrem să vindem plantația.

– Nu e adevărat, protestă el. Pe ascuns, oamenii îl admiră pe tatăl tău pentru această împotrivire. Îi irită, bineînțeles dar nu sunt împotriva lui.

– E bine de știut. Presupun că abia aștepți să fii un fel de șef mai mic peste toată plantația?

– Să știi...cu atât mai mult cu cât Steve o să fie directorul general. Mi s-a părut întotdeauna că Steve e englezul perfect la tropice.

– Mie mi s-a părut întotdeauna că e un egoist bădăran și cu puțin farmec.

Michael râse.

– Are și el câteva păreri mai deosebite despre tine...

– Ce păreri?

– Ultima dată zice că ar fi preferat să fii băiat. E mai ușor de convins...și dacă nu acceptă, poți întotdeauna să-i tragi o mamă de bătaie.

– Sună foarte prietenos. Sper că mi-ai luat apărarea.

– Desigur. Steve a fost foarte concis. Zicea că ar trebui să-mi văd de munca mea și că tu poți să ai grijă de tine.

– Mă bucur că știe asta. Peg schimbă subiectul. Simți mirosul de nucă de cocos? Tata îmi spunea că atunci când a venit prima oară aici, locuitorii uscau nuca la soare și mirosul era îngrozitor. Acum, fac același lucru cu peștele. Ce părere o să aibă sora ta despre mâncarea de aici?

– Nu prea mănâncă...are grijă de siluetă. O să luăm cina în oraș, așa că n-o să știe ce se gătește pe insulă. Uite acolo, arăta el brusc cu mâna înspre copaci. E un papagal albastru; nu prea i-am mai văzut în ultimul timp.

– Tata spune că erau o mulțime pe aici. Tata îmi povestea atât de multe când eram copil, încât acum mi se pare că știu locul ăsta de ani de zile.

– Asta simt și eu. Îl iubesc.

Pista de aterizare era în spatele orașului.

Insula nu avea aeroport, doar o clădire mică de lemn în care se puteau odihni piloții care opreau în Motu. Avionul guvrnului ateriză fără nici o întârziere. Trei bărbați și o femeie într-o rochie fără mâneci coborâră din el.

– Așteaptă aici, Peg. Mă duc înainte s-o întâmpin.

Peg își dădu seama că n-ar fi trebuit să asculte sfatul lui Michael și să se îmbrace totuși mai elegant. Lynettte Foster avea statura și corpul unui model. Între timp, o altă mașina opri lângă cea cu care veniseră ei. Era Steve. Se întâlniră toți patru lângă hangarul de lemn al pistei. Michael făcu prezentările.

– Sora mea, Lynette. Ea este Peg Maldon.

Ochii femeii se îndreptară și spre Steve. Abia acum își dădu seama că-i mai văzuse pe cei doi undeva; era femeia de pe aeroportul din Zanzibar. Numai că acum nu mai sări la gâtul lui Steve, ci se salutară politicos.

– Salut, Lynette. Îmi pare bine să te revăd.

– Trebuia să vin să-l văd pe Michael înainte să plec în Europa; S-ar putea să nu mă mai întrorc în est. Și mie imi pare bine să te revăd, Steve. A trecut o groază de timp de când ai venit ultima dată în Singapore.

"Deci aveau de gând să se ascundă de Michael; de drăguțul de Michael," se gândi Peg, în timp ce o studia cu atenție pe femeia din fața ei.

– Ți-am lăsat un bilet în cameră, Michael. Îți scriam că o să vin și eu s-o văd pe Lynette. Aștepți aici de mult? întrebă Steve.

– Nu, dar am plecat mai devreme ca s-o iau pe Peg. Mă gândeam că lui Lyn i-ar plăcea o însoțitoare mai interesantă decât fratele ei.

Lynette zâmbi ușor și-și îndreptă privirea spre Steve. Era un zâmbet foarte expresiv pe care nu-l puteai înțelege dacă nu știai ce se întâmplă între cei doi. Michael continuă:

– Dacă e și Steve aici, putem să mergem acasă doi câte doi. Cu cine vrei să mergi, Lyn?

Dar Steve alese în locul ei.

– Peg va merge cu tine, Michael. Eu am mai mult loc pentru bagajul surorii tale. Trebuie să mai așteptăm câteva minute până le descarcă. Luați-o înainte.

Peg și Steve nu schimbară nici un cuvânt. El o conduse la mașina lui Michael și-i zâmbi la plecare.

– Cred că n-o să-mi mai fac griji pentru programul lui Lyn, spuse Michael ușurat. Steve o să aibă grijă de asta, mai ales că se știu din Singapore. Îi aruncă un zâmbet lui Peg, care stătea pe scaunul din față. Vrei să ne grăbim, să ajungem acolo înaintea lor?

– Cred că ar fi mai bine dacă m-aș duce direct acasă. Nu sunt îmbrăcată pentru o petrecere și am venit cu tine fără să anunț pe nimeni. O să trec pe la tine altădată.

– Cina de la Clubul Guvernamental e sâmbătă. O să vii cu mine?

– O să te anunț, Michael.

Mașina lui Steve nu trecu pe lângă ei. Conducea mai încet, probabil. Nu puteai să reiei firele unei aventuri și să conduci repede în același timp.

Capitolul 5

Așa cum promisese, la exact o săptămână după ce vorbise cu Peg la clinică, Steve veni acasă la Jim Maldon. Jim stătea întins în sufragerie cu un pahar de whisky lângă el; Peg, care se schimba în dormitor, îi auzi pe cei doi bărbați vorbind.

– Salut, Jim. Ți-am adus niște reviste pe care le-am primit de la Londra. În ultimul timp nu ți-am mai adus nimic de citit; sunt o mulțume.

– Mulțumesc, răspunse Jim la fel de natural. Toarnă-ți ceva de băut.

Peg își încheie în grabă cămașa albă și se pregăti să iasă. Se opri însă chiar în ușă pentru a auzi ce vorbesc cei doi.

– Ți-am simțit lipsa la jocurile de cărți, Jim. Oamenii cred că ai ceva cu toți, de când povestea asta cu vânzarea.

– Cred că nu prea am mai avut chef de socializare în ultimul timp. M-am gândit mult și încep să înțeleg cum stau lucrurile. Înțeleg și situația ta– nu eram îndreptățit să mă port așa cu tine.

– Lasă asta. Vitorul contează...

– Nu și pentru mine. Viitorul meu nu mai așa depărtat ca să-mi fac probleme în privința lui cum îți faci tu. Când aveam treizeci de ani, n-aș fi lăsat pe nimeni să se pună în calea a ceea ce vreau; de ce m-aș aștepta ca tu să renunți la ce vrei să faci pentru mine? Dacă eram în locul tău, aș fi făcut același lucru.

– Nu mai contează asta acum, dar mă bucur că te-ai mai gândit.

Toată lumea îți înțelege și-ți respectă sentimentele pentru locul acesta și poți să fii sigur că...

– Te duci prea departe. Încă n-am renunțat la idee, Steve.

Peg păși în coridor. Inima ei bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de ușa sufrageriei, dar vocea lui Steve o ținu și de data asta pe loc.

– Ți-a spus Peg de luna pe are o mai ai la dispoziție să te răzgândești? Au mai rămas trei săptămâni, așa că nu te grăbi. E mai important ca lucrurile să revină la normal. Ce-ar fi să facem o partidă de pocher în seara asta?

– Nu, nu în seara asta. Poate în week-end.

– Bine. Or să fie câteva petreceri la Club. Tu și Peg sunteți invitați la toate.

– Eu nu mă simt în stare, dar poate că lui Peg i-ar prinde bine puțină distracție.

– O să vorbesc cu ea să te convingă să vii la una dintre ele. Te simți în formă?

– Bineînțeles. M-am apucat iar de schi nautic...

Peg intră în cameră, zâmbind mecanic.

– Salut! Pot să iau ceva de băut?

Steve o studie cu o privire ironică.

– Nu prea te maturizezi, Peg. Ce vrei, o cola?

– Nu avem. O să iau ce beau de obicei, lămâie cu sifon și dacă vrei, poți pune și puțin gin.

– Ei, poate chiar te maturizezi! Pregăti băutura pentru ea și i-o aduse. Passfield mi-a spus că ai făcut o treabă excelentă cu nou-născutul acela pe care l-ai dus la incubator.

– Se născuse de o oră când l-am găsit. L-am îngrijit puțin și l-am dus la clinică într-o cutie.

– Ar fi murit dacă nu făceai asta. De unde ai știut ce să faci?

– Am citit undeva, spuse ea zâmbind. E aproape ora prânzului. Vrei să rămâi la masă?

– Poți cel puțin să te prefaci că vrei să rămân?

– În trecut, interveni tatăl ei, Steve lua adesea prânzul cu mine.

– Nu-i nimic, n-ar fi trebuit să comentez. Trebuie să mă întorc, oricum. De când a venit sora lui Foster, am mâncat împreună. Mulțumesc pentru băutură. O să te aștept la jocul de

cărți de vineri. Poți s-o aduci și pe Peg; o să fie și Lynette acolo. La revedere.

Se îndreptă spre mașină. Peg începu să aranjeze masa, iar tatăl ei se așeză înapoi pe scaun, privind-o.

– Sper că atitutdinea mea față de Steve nu te-a făcut și pe tine să-l displaci!

– Nu, dar nu vroiam să rămână cu noi la prânz– tu vroiai? Oricum, e încă de partea cealaltă.

– Știu, dar nu vreau să-ți faci probleme din cauza asta. Steve cunoaște toată lumea de pe aici și cu el poți să te distrezi. Am fost egoist când m-am retras săptămânile acestea. Vreau să-mi promiți că o să te duci oriunde ești invitatată.

– Promit– mai puțin la jocurile de cărți. Sunt sigură că n-am nimic în comun cu Lynette Foster.

– Cum poți să știi asta? Cu fratele ei te înțelegi bine!

– Nu e ca el, și prefer să n-o cunosc.

De fapt, Peg vroia să se țină cât mai departe de Lynette Foster. Dacă tatăl ei n-ar fi avut atât de multe pe cap, i-ar fi spus ce știa despre Lynette și Steve. Dar probabil că Jim i-ar fi reproșat că se amestecă prea mult în viața privată a oamenilor. Peg încerca să nu se gândească la Steve mai mult decât era necesar. Intuitiv, știa că el și Jim nu se vor mai putea întoarce la prietenia dinainte.Chiar dacă Jim și-ar fi vândut plantația, tot ar fi crezut că e din cauza celorlalți oameni. Peg nu-i purta pică lui Steve pentru problema tatălui său. Ce o durea pe ea, era

relația pe care acesta o avea cu sora lui Michael. Și nu era vorba doar despre sila pe care o simțea pentru această intrigă, ci de o durere ca o rană adâncă de cuțit.

Când Jim se duse la jocul de cărți de vineri, o lăsă și pe Peg la casa doamnei McTeale; și aici se jucau cărți. Lynette Foster era noul subiect de interes; doamna McTeale se gândea să pregătească un picnic în cinstea ei. Cele patru femei erau deja în toiul discuției.

– Nu se întâmplă prea des pe aici ca o fată să treacă de douăzeci de ani și să nu se mărite. Probabil că e foarte pretențioasă.

– Sau poate că umblă după vreun bărbat care se lasă prins mai greu! interveni o femeie în discuție. Michael e aici de aproape doi ani. Mă-ntreb de ce nu l-a vizitat până acum.

– A venit aici ca să-și ia rămas-bun înainte să plece în Europa. Am auzit că nu se mai întoarce aici.

– N-a venit ca să-și ia rămas-bun, credeți-mă pe cuvânt! Ar fi destul de interesant să avem un director general cu o soție așa de tânără.

– Ți l-ai închipuit vreodată pe Steve însurat? Eu nu...poate numai dacă-și găsește pe cineva care să-i semene. Fata asta e foarte atrăgătoare, dar o cunoaște de mult timp și tot n-au făcut nimic.

– Părerea mea, spuse doamna McTeale, e că Lynette a venit aici ca să ducă lucrurile până la capăt sau să termine totul. Ea

nu vrea o aventură, ea vrea o căsnicie. L-a văzut atât de puțin pe Steve; probabil că de data asta o să stea aici câteva săptămâni.

Mi se pare destul de romantic.

Peg nu scoase nici o vorbă. Era bucuroasă că tatăl său îi lăsase furgoneta; putea să plece mai devreme. Când părăsi compania doamnei McTeale, nu se duse direct acasă. Se îndreptă spre țărm; opri mașina pe o porțiune înverzită de pământ, deasupra plajei. Noaptea era atât de liniștită, încât putea auzi valurile cum se lovesc de țărm; locuitorii insulei se auzeau cântând în depărtare. Căldura aerului de noapte al insulei o liniști. Insula o prinsese în mrejele ei. Știa că oriunde o va mâna viitorul, o parte din ea va rămâne întotdeauna pe insula aceasta, verde și neîmblânzită. I se părea că nicăieri noaptea nu va putea depăși în frumusețe nopțile calme și curate de pe Motu.

Îi luă mult timp până să se poată despărți de țărm și de gândurile care-i veniseră dintr-o dată în minte. Tatăl său o aștepta treaz, plimbându-se de la un capăt la altul al verandei cu pași neliniștiți. Ea își ceru repede scuze.

– Știam că cineva te va aduce acasă, dar intenționam să ajung aici înaintea ta.

– N-ar trebui să pleci de una singură!

– Simțeam că trebuie să plec. Îmi pare rău. Cum te-ai distrat?

– Așa și așa. Domnișoara Foster a fost singura femeie de acolo și Steve părea să fie destul de supărat pentru că n-ai venit.

– Nu-mi pasă ce crede Steve, spuse ea, deși știa că nu era așa. Mai vrei ceva înainte de culcare?

– Nu. Nu uita să închizi ușa. Noapte bună, Peg!

Părea obosit și n-avea de gând să se mai ducă la petrecerea din ziua următoare. Peg se duse însă, însoțită de Michael. Se împrieteni cu unul dintre oficialii guvernamentali pe care-l știa doar din vedere și bucurându-se de atmosfera permisivă, flirtă puțin, acceptă o invitație la tenis și dansă de fiecare dată cu alt partener. Modul în care se obișnui cu mediul și zâmbetele pe care le observa cu coada ochiului o făcură să se simtă mai bine. Era destul de bine dispusă încât să-l poată ignora pe Steve de fiecare dată când acesta își îndrepta privirea spre ea.

Era și Lynette Foster invitată, dar abia dacă putură să se întâlnească în sala cea mare a Clubului. Seara era pe sfârșite când Steve își puse mâna în jurul taliei ei și-o trase spre mijlocul ringului. Începuseră deja să danseze când îi zise:

– Îmi acordați acest dans, domnișoară Maldon?

– Nu e cam târziu să vă mai refuz? Sunteți cam despotic, domnule Cortland!

– Ce părere ai despre Club? E prima oară când vii aici,nu?

– E chiar fermecător. E prima mea petrecere, de când am plecat din Anglia.

– Asta pentru că n-am fost eu aici când ai venit!

Dacă eram, îți pregăteam o petrecere specială de bun venit.

– E mai bine așa...prefer să cunosc oamenii în timp.

– Serios? Și așa procedezi cu toți oamenii pe care-i întâlnești?

– Da. Și mai ales cu tine...dacă asta vrei știi.

– De ce? Am fost prea direct când ne-am întâlnit în Zanzibar?

– A trecut atât de mult timp, încât nu mai contează. Am început să te accept așa cum ești.

– Să nu-mi spui cum crezi că sunt; nu aici, unde ne poate vedea toată lumea. S-ar putea să-ți închid gura cu un sărut!

Își ținea mâna caldă si puternică pe spatele ei. Peg se străduia să rămână indiferentă.

– Foare bine, n-o să-ți spun cum cred că ești. Dansezi bine, adăugă cu nepăsare.

– Mulțumesc. Nici tu nu te miști prost. N-ai obosit încă?

– Puțin. Se termină totul la miezul nopții, nu?

– Cam așa ceva. După aceea mergem cu toții să facem baie.

– Nu mi-am luat costumul de baie și oricum ar fi mai bine dacă m-aș duce acasă. Tata o să mă aștepte.

– Putem să sunăm să-ți aducă cineva costumul de baie și-i spunem lui Jim că o să mai întârzii.

– Să fiu sinceră, nu prea am chef de mers la baie. Pot să aștept până mâine dimineață.

Dansară în tăcere timp de un minut.

– Ți-a spus Jim că aseară nu prea am jucat pocher? Ceilalți au jucat, dar el și cu mine am vorbit. Mi-a spus despre bărbatul acela cu care vrei să te căsătorești, Paul Lexfield. Nu m-aș fi gândit că ești capabilă să furi un bărbat de lângă logodnica lui; deși se spune că dragostea ne face pe toți tâlhari.

Peg rămase uimită de subiectul discuției.

– Și eu ar trebui să-ți răspund?

– Nu-ți stă în fire să nu răspunzi la acuzații.

– Și care e acuzația? Că l-am furat pe Paul unei alte femei? Ei bine, n-am făcut-o. N-a fost niciodată al ei.

– Dacă n-ai fi fost tu acolo, s-ar fi căsătorit cu ea. Melodia era pe sfârșite; făcu un semn spre una din uși. Hai să ieșim puțin la aer.

Ieșiră pe terasă dar ea rămase lângă ușă. El îi întinse o țigară și-apoi vorbi din nou:

– Nu mi te imaginez încurcată într-o situație ca asta. Mi-ai spus că-l știi pe acest Paul de când erai copil și că-l iubești de ani de zile. Eu nu cred că așa ceva e posibil, un copil nu poate iubi în felul ăsta. Te-ai îndrăgostit de el copilărește; s-a întâmplat de un milion de ori până acum și când s-a întors după doi-trei ani, tu erai deja femeie. Si acum, când puteai să iubești matur, ți-a fost mai ușor să te simți legată de el.

– Nu-i adevărat! se răsti ea. E ceva ce n-ai putea să înțelegi. Ți-am mai spus cât de diferit...

– Sigur, ai spus-o atât de des, încât o să ajung să te cred.

Paul este unul dintre acei indivizi complicați care are nevoie de o femeie, dar nu știe pe care să o aleagă. A văzut întotdeauna în tine un copil minunat, cum probabil că erai, și în timpul în care a lipsit s-a îndrăgostit de cineva care-i semăna și a cerut-o în căsătorie. O aduce acasă pe logodnică să-i arate vila în care vor locui...

– Este o fermă, nu o vilă!

– Și asta te ajută să treci mai repede peste înșelătorie?

Ea izbucni brusc:

– Să nu cumva să mai îndrăznești să mă acuzi de așa ceva. Eu n-am căutat să mă apropii de Paul; de fapt, după ce Vanessa a ajuns la Berners End, mi-am dorit să se căsătorească cât mai repede ca să pot să trec și eu peste...dar Paul și-a dat seama că făcuse o greșeală. Tot timpul acela, n-am vorbit deloc de noi sau de dragoste.

El ridică mâinile în aer și exclamă ceva de neînțeles. Se liniști și continuă:

– Nici nu trebuia să vorbiți despre asta. Nu e nimic mai evident decât atracția dintre sexe. Făcu o pauză. Cum te-ai simțit când cealată femeie a căzut de pe cal?

– Foarte prost!

– Și ți-era milă de ea sau de tine?

– Peg aruncă țigara în grădina de sub terasă.

– Îmi părea rău pentru ce pățise, dar mi-era milă de Paul.

Îmi spusese cu câteva zile înaintea accidentului că făcuse o greșeală și că avea de gând să se despartă de ea.

– Și-apoi trebuia să aștepte până să se vindece. De ce a mai așteptat? De ce nu i-a spus imediat?

Ochii lui Peg erau întunecați și reci când îl privi.

– Nu l-am întrebat, dar știu de ce. Paul detestă să facă oamenii să sufere și poate că aștepta ocazia potrivită.

– Interesant: se logodește cu o femeie și-apoi își dă seama că n-o să meargă relația, dar n-are curaj să-i spună...și tu ai crezut toate astea.

– Desigur, dar...

– Chiar a fost înșelat, dar nu ți-ai dat seama. N-o vroia pe Vanessa, te vroia pe tine; iar tu i-ai promis că o să-l aștepți...

– Promisiune pe care am de gând s-o îndeplinesc.

O privi o clipă în tăcere.

– Ce ți-a spus ultima dată când ți-a scris?

– Că Vanessa face terapie și că o să-și revină în următoarele două luni.

– Ești asistentă medicală. De ce nu te duci acolo să ai grijă de ea? O să puteți să-i spuneți amândoi de dragostea voastră.

– Ești foarte amuzant, Steve. Nu știu de ce a vorbit tata cu tine despe asta, dar cu siguranță nu e problema ta. Ar trebui să-ți vezi de ale tale.

– A avut motivele lui. Crezi că ai putea să trăiești într-un loc ca Berners End după ce ai stat în Motu? Și crezi că o să te

mulțumești cu un bărbat care a vrut să se căsătorească cu cineva și s-a răzgândit? Mă îndoiesc.

Răspunse răspicat, pentru a-și ascunde durerea pe care i-o provocaseră cuvintele lui:

– Cred că un bărbat care nu s-a logodit cu cine trebuie, e mai ușor de înțeles și de iertat decât un bărbat care face avansuri fiecărei femei care-i iese în cale.

Steve zâmbi forțat.

– Nu-ți cer să mă ierți, drăguță; păstează asta pentru Paul. O să aibă nevoie. O să-l chem pe Foster să te ducă acasă, ai depășit deja ora de culcare.

Deși discuția nu se încheia tocmai bine, Peg se liniști. După ce intră în club, Michael apăru în câteva minute și-i spuse că e pregătit s-o ducă acasă.

– Mi-a plăcut mult, îi mărturisi băiatului pe drumul spre casă. Am cunoscut câțiva burlaci cu care pot să-mi perfecționez flirtul.

– Și eu sunt liber, să știi!

– Îmi placi prea mult ca să flirtez cu tine, Michael. La revedere, ne mai vedem.

– Sâmbăta viitoare? O să fie o petrecere mare...

– Mai vorbim, Michael! spuse ea râzând. Noapte bună!

***

Peg fu ocupată în următoarele zile. Tatăl ei, un contabil nepriceput, se hotărî să-și pună în ordine registrele. În cazul în care ar fi rămas în pană de bani are să fie nevoie să se împrumute la bancă până când agentul din Singapore va începe să le achite marfa. Starea registrelor o uimi pe Peg.

– Știam că nu te pricepi prea mult la asta, dar trebuie să ții hârtiile cât de cât ordonate. Sunt grămezi întregi aici. Pot să arunc bilețele astea pe care e scris de mână?

– Nu!, spuse Jim speriat. E o dată și o cifră pe fiecare; toți băieții care lucrează pentru mine.

– N-ai nici o agendă de salarii?

– Ba e una pe undeva. Dar nu e chiar așa de complicat, ca să fiu nevoit sa țin o agendă. Plătesc taxele pe hectar și pe muncitor. Rar absentează câte cineva.

– Oricum, o să-i adun pe toți și-o să-i trec în agendă, dacă o găsesc. Ai vreun registru pentru conturi?

După ce cotrobăi prin toate sertarele biroului, îl ridică cu amândouă mâinile și i-l întinse:

– Tu îl aranjezi, micuțo; eu îl analizez. Și vezi dacă poți găsi și ultimele chitanțe de la plata taxelor. Cei de la bancă vor vrea să le vadă și pe acelea.

– Sunt hotărâtă să ordonez toate hârtiile astea cumva. Ne putem oare descurca fără un alt împrumut?

– Numai pentru o lună sau două. Eu nu prea am fost dintre cei care păstrau bani sau ii investeau. A trebuit să țin două case

în două țări diferite; oricum, o plantație e o garanție sigură pentru bancă.

Peg își plimba mâinile peste teancurile de hârtii.

– Deci Steve nu te-a convins să te răzgândești?

– Pentru mine, varianta cealaltă nu înseamnă nimic. Dacă aș vinde, aș da o viață frumoasă pe nimic.

Peg înțelese. era aici abia de trei luni și deja îi părea rău când se gândea că trebuie să plece. Nu putea să-și imagineze plantația fără Jim. Găsi agenda și scrise acolo pe toți cei de pe bilețele. Puse în ordine toate chitanțele și făcu toate calculele necesare. Deși detesta munca de birou, Jim o ajută și el pe Peg să descurce dulapul întreg plin de hârtii, unele vechi de zece ani. Toată munca dură trei zile; în cea de-a patra zi ieșiră pe malul mării să se relaxeze. După-amiaza pe care o petrecu cu tatăl ei fu una dintre cele mai frumoase pe care le petrecuse vreodată cu el. Stătură amândoi așezați pe scaunele din sufragerie și discutară despre tot felul de lucruri. Peg râse la glumele lui și ascultă cu mult interes poveștile lui despre insulă. Vorbi cu ușurință și despre mama lui Peg, care rămăsese frumoasă, chiar după ce ea crescuse mare.

– Ce viață am fi putut avea aici...toți trei. Acum, ai fost căsătorită cu unul dintre tinerii de aici. Mă-ntreb dacă și soțul tău m-ar fi lăsat să mă descurc singur și și-ar fi vândut terenul ca ceilalți. Mai bem un pahar înainte de culcare?

– Ai băut cam mult. O să fac niște ceai.

– Nu, o să beau niște whisky. Nu-ți face griji pentru mine. Beau whiskyul ca pe apă. Pune mai multă gheață.

Își spuseră noapte bună și Peg se urcă liniștită în cameră. Relația dintre ea și tatăl ei intrase într-o nouă fază.

Dimineața următoare, Peg fu din nou ocupată. Doctorul Passfield îi făcu o vizită și pentru că mai avea nevoie de încă un om, Peg îl însoți în vizita medicală de pe plantația învecinată. Când se întoarse, găsi toți muncitorii de pe plantație adunați la un loc; la prânz, Nosoap divulgă scopul întâlnirii. Muncitorii aflaseră de scopurile companiei și de salariile mai mari pe care le-ar putea oferi și vroiau să știe dacă și pe plantația lui Jim Maldon se vor întâmpla aceleași lucruri. Peg îi spuse lui Nosoap să mai aștepte. Avea să mai treacă ceva timp până când toate plantațiile să fie unite într-una singură.

Nu-și făcea griji pentru pierderea muncitorilor. Auzise de construcția unei fabrici pentru extragerea uleiului de cocos și își dădea seama că firma nu va avea nevoie de o foarte numeroasă mână de lucru. Se vor găsi destui muncitori și pe plantația tatălui ei. Imediat după masa de prânz se duse în oraș să facă cumpărături. Orașul era pustiu, singura mișcare fiind cea a palmierilor bătuți de briza caldă. Trecu pe lângă micul golfuleț și își aduse aminte de Nabanui. Îi era foarte greu să uite locul acela. Se întoarse acasă. Pe când descărca plasele de cumpărături, o mașină opri în fața casei. Lynette Foster, îmbrăcată într-un impecabil costum de tenis, păși în umbra verandei.

– Cerule, încă nu ești gata? I-am spus lui Dick Fellows că o să te iau eu, ca să-l scutesc pe el de drumul încoace.

În ciuda marii antipatii pe care o avea pentru Lynette, Peg îi răspunse zâmbind:

– Am fost atât de ocupați săptămâna aceasta, încât am uitat pur și simplu de partida de tenis. Nu prea mă pricep, dar am promis că o să vin. Poți să mai aștepți cinci minute?

– Da...bine, dar grăbește-te.

Peg se spălă și se schimbă rapid într-un costum normal de tenis. Când se întoarse în sufragerie cu racheta în mână, Lynette era încă la intrare, așteptând-o.

– Am luat mașina lui Steve. El și fratele meu au plecat pe plantație cu mașina supraveghetorului. Râse. Poate că ar fi trebuit s-o iau pe a lui Mike, dar tentația a fost prea mare când am văzut mașina lui Steve chiar în fața casei. Aș vrea să-i văd reacția când o să vadă că nu mai e acolo.

– Sper că știi să conduci bine.

– Da, nu-ți face griji; n-ai putea să ai o șoferiță mai bună decât mine. Hai să mergem.

În timp ce mergeau, Lynette își îndreptă privirea insistentă asupra lui Peg.

– Ultima ta remarcă a sunat puțin cam ironic. Vreau să știi că țin la Steve și că nu vreau să încep nici o discuție împotriva lui.

– Nu intenționez să vorbesc despre el și dacă aș face-o, nu l-aș bârfi.

– Mă gândeam doar că ar fi bine să știi. Am auzit povestea ta și-a tatălui tău– despre hotărârea voastră de-a nu ceda. Michael e destul de impresionat, dar el e tânăr. Iar Steve n-a zis nimic nimic împotriva acestui lucru, pentru că încă speră că o să vindeți...

– Aș prefera să nu discutăm despre asta.

– Nu discutăm, îți spun, răspunse femeia tăios. Motu e o insulă pașnică, întotdeauna a fost așa. După ce compania va cumpăra toate plantațiile, insula o să devină mai prosperă. Crezi că tu și tatăl tău, cu amărâtul vostru de teren...izbucni într-un râs batjocoritor. Nici nu știu de ce-mi bat capul cu asta. Poate că sunt foarte entuziasmată pentru Steve. Scuze!

Își ceruse scuze într-un mod fals și prea târziu ca Peg s-o mai ia în seamă. Știa de ce n-o place pe Lynette Foster, dar încă nu înțelegea de ce femeia se purta atât de urât cu ea. Abia dacă se cunoșteau.

La început, Peg jucă prost; nu mai folosise o rachetă de tenis de când terminase școala. Dar pe parcurs își reveni și dacă ar fi avut un partener mai bun, ar fi putut câștiga. Când se întoarse, după al treilea meci, pe marginea terenului, Steve stătea pe un scaun din apropiere, cu Lynette. Purta pantaloni scurți și-un tricou alb și proba o rachetă pentru a-și încălzi încheietura. O salută absent pe Peg, iar ea își așeză scaunul în așa fel încât să fie cu spatele la el. Din când în când, râsul gingaș al Lynettei era urmat de un comentariu de-al lui Steve. Nu putea să audă

ce se vorbește și nici n-ar fi vrut. Spre mirarea ei, își dădu seama că lacrimile stăteau să-i năvălească pe obraji. Soția gazdei, doamna Fellowes, se așeză lângă ea pentru a o întreba cum se simte. Discuția o ajută să treacă peste moment dar n-o făcu să uite de prezența enervantă a celor doi. Își ridică privirea deasupra terenului de tenis, privind vârfurile înalte ale cocotierilor. Simți căldura ecuatorială și închise ochii pentru câteva momente. Cum întreruperea unuia dintre simțuri le face pe celelalte mai puternice, putu să audă clar cuvintele Lynettei:

– Ești batjocoritor și câteodată mă înnebunești, dar sunt îndrăgostită de tine, Steve. În întregime și absolut.

Peg își încleștă mâinile pe brațele scaunului și-n câteva secunde fu în picioare, nevenindu-i să creadă ce auzise. Intensitatea șocului deveni mai puțin puternică; Michael o prinse din urmă și o invită la o partidă de tenis.

– Am jucat destul, răspunse ea.

– Și eu, sincer. Unde pleci?

– Vreau să fac o scurtă plimbare prin împrejurimi; nu le-am văzut până acum.

– O să ți le arăt eu.

Ziua era pe sfârșite așa că plimbarea fu scurtă.

– Hai să ne întâlnim diseară la cină, spuse careva. O să aranjăm ca unul dintre noi să treacă să-i ia pe ceilalți cu mașina.

În mașină cu Michael, îi spuse acestuia că n-o să vină. Putea să mai aștepte petrecerea de sâmbătă.

O petrecere pe săptămână era de-ajuns.

– O să vină și tata. La revedere,Michael. Noapte bună.

Se urcă în dormitor, își dezbrăcă hainele și reuși să se liniștească sub dușul călduț. Înainte să coboare în sufragerie, fumă o țigară. Se chinui să mănânce ceva și înainte de culcare bău un păhărel de whisky ca să poată adormi mai repede.

Când se trezi a doua zi, reușise să acopere ziua de ieri. Steve sună în timpul după-amiezii dar n-o găsi acasă. Stătu pe plajă toată ziua până când apuse soarele. "Sâmbăta asta, se gândi, n-o să mai vorbesc cu el despre lucrurile care mă privesc. Nu pot să-l evit, dar cel puțin, pot să nu-i vorbesc."

Nu se mai preocupă atât de mult pentru rochia pe care avea de gând să o îmbrace. Era puțin obosită, dar se gândi că e mai bine, pentru că oboseala aducea cu sine nepăsarea. Când fură pregătiți, Jim mai turnă încă două pahare de tărie.

– Simt că am nevoie de asta, tu nu? spuse el. O să petrecem o noapte întreagă cu oamenii ăia!

– O să te descurci. Spune-le câteva povești de-ale tale.

Jim zâmbi obosit.

– Tu ești auditoriul meu cel mai de seamă, micuțo!

– Ești sigur că vrei să vii? M-aș putea duce singură și aș veni acasă mai devreme.

El dădu din cap în semn că nu.

– N-am mai văzut Clubul Guvernamental de când a avut loc toată vorbăria aia cu vânzarea plantației.

Vin și eu să le arăt că nu m-am schimbat deloc...

– Și-o să plecăm de-acolo de îndată ce ne-am săturat. Ești gata?

Se îndreptară spre furgonetă; Jim se așeză la volan și Peg lângă el. După un scurt moment de ezitare, porni mașină. O picătură de ploaie căzu pe parbriz. Jim spuse că nu mai are cum să plouă; sezonul se încheiase.

– Trebuie să ne facem planuri pentru...vopsitul casei. Fac...în fiecare an...timpul ăsta.

Peg se aplecă spre el speriată:

– Ești bine? Pune frâna!

Nu mai avu timp să pună frâna. Pe o parte înclinată a drumului, mașina prinse viteză. Tatăl ei își trecu aproape inconștient mâna peste fața transpirată, deschise gura și leșină. Inima lui Peg bătea cu putere. Se aplecă, prinse volanul și întinse brațul după frâna de mână. Dar corpul solid al tatălui ei îngreuna totul. Căzuse peste volan și o lovise peste mână. Ea îl strigă disperată, văzând că pierduseră controlul mașinii care se îndrepta spre podul de lemn de peste râu. Cu o putere uimitoare, reuși să întoarcă volanul cât să evite râul; mașina încetini puțin în contactul cu terenul denivelat, dar continuă drumul fără să se oprească. Peg se chinui să-l împingă pe Jim la o parte pentru a putea ajunge la frână dar în ultima secundă, înainte ca mașina să lovească un copac, ea își dădu seama că tatăl ei murise.

Capitolul 6

Vaza mamei ei era așezată pe masa de lângă patul de spital al lui Peg. Azi era plină de magnolii. Netta Fellowes, soția ofițerului însărcinat cu educația, avusese grijă să pună în fiecare zi flori în vază. Steve Cortland îi ceruse să facă asta.

Steve fusese cel care, neliniștit pentru că nici unul dintre ei nu apăruse la petrecere, pornise spre casa lor și găsise mașina lovită de copac, cu un om mort în spatele volanului și cu fata leșinată și plină de răni pe celălalt scaun. O dusese pe Peg la clinică și-l sunase pe doctorul Passfield. Peg aflase totul acum. Trecuseră deja trei săptămâni de la accident și acum, pentru că scăpase și de durerile de cap putea să-și aducă aminte totul. Liniște, politețe și nu mai mult de doi vizitatori pe zi; era drăguț din partea lor, dar Peg ar fi vrut să ramână singură. Nu mai vroia nimic care să aibă legătură cu sentimentele.

Poate că tocmai din cauza asta se simțea inconfortabil când îl văzu pe Steve intrând pe ușă. Era îmbrăcat în pantaloni și cămasă albă și avea pe față zâmbetul lui obișnuit. Se așeză pe scaunul pe care doamna Fellowes îl lăsa mereu lângă pat.

– Salut, spuse el încet. Cum îți merge?

– Mi-e bine, îi răspunse ea pe un ton obosit. Ar fi bine dacă m-ai crede. Nu trebuie să vii aici în fiecare zi.

– În afară de faptul că îmi face plăcere să vin să te văd, mi-am asumat această sarcină singur. Oricum, dimineața asta e diferită. Trebuie să semnezi câteva hârtii.

– Pentru vânzarea plantației?

– Da. Scoase un plic din buzunar. Ai văzut testamentul tatălui tău și știi că m-a desemnat pe mine să acționez în locul lui dacă e necesar. Prima hârtie e doar o chestie legală; trebuie să scrii că ești Peg Maldon, fata lui Jim Maldon și tot așa. Cealaltă este actul de vânzare și trebuie să-l semnăm amândoi.

– Acum?

– Uite un stilou. Îți tremură mâna? Fă-ți semnătura pe plic de câteva ori. Trebuie să te și ridici, din păcate.

El mai puse o pernă în spatele ei și făcu loc pe noptieră. Se aplecă și completă totul cu un scris de școlăriță, fără să mai citească conținutul actelor; după ce termină, se lăsă pe pernă și închise ochii. Steve puse plicul înapoi in buzunar.

– Am vorbit cu doctorul Passfield aseară. Spunea că o să poți ieși de aici cam într-o săptămână.

– Nu mai am casă unde să mă duc. Aș prefera să stau aici…

– Ai putea să stai cu familia Fellowes până când te hotărăști să te așezi undeva. Ai bani, Peg și prieteni mai mulți decât crezi. Cu toții vrem să te faci bine și...

– Gata, pentru Dumnezeu...ai obținut plantația, acum lasă-mă în pace!

– O să te las în pace când o să fii din nou în stare să te certi cu mine ca înainte. Muncitorii de pe plantație au fost foarte supărați când au auzit de accident. Nosoap a adus câteva ofrande zeului lui ca să te însănătoșești mai repede; vrea să muncească pentru tine oriunde te-ai hotărî să locuiești. Oficial, plantația a intrat în proprietatea companiei încă de ieri. Dar mai continuăm așa vreo două săptămâni, până când se stabilesc toate detaliile. Eu o să stau tot în casa veche până când o să-mi construiască una nouă. Au ales un loc la marginea orașului...

Peg nu reușise să fie atentă, așa că se bucură când în cele din urmă Steve plecă. În mod normal, cel de-al doilea vizitator al zilei era întotdeauna altul. Netta nu se mai punea la socoteală; ea ieșea și intra fie pentru a-i aduce un coșuleț cu fructe, fie pentru a-i aduce tava cu mâncare. Ea era aceea care venea și o anunța pe Peg de o nouă vizită și o întreba dacă vrea să primească pe cineva sau nu. Toată lumea era exagerat de politicoasă. Faptul că stătuse trei săptămani în același loc, fără să iasă măcar o clipă afară o făcuse pe Peg să se închidă mai mult în sine.

În fiecare dimineață se scula, făcea o baie, îmbrăca o pijama curată și se întorcea în pat. În unele după-amiezi îmbrăca o rochiță și se așeza pe fotoliul din balcon. Doctorul Passfield o obliga să fie in pat la ora șase, iar dacă până la ora zece nu adormea, i se dădea un sedativ.

***

Steve fu acela care încercă să o readucă la starea normală iar măsura pe care o luă fu una drastică. Peg era deja de cinci săptămani în apartamentul pustiu al spitalului, pentru care acum plătea o chirie săptămânală. Durerile de cap erau mai rare și Netta mai trecea pe la ea doar o dată pe zi.

În acea zi, Steve nu mai veni la unsprezece. Ea se uită la ceas și riidică din umeri. Probabil că s-a plictisit să tot vină. Se plimbă de-a lungul camerei, moțăi puțin pe balcon și se întoarse în pat. Când auzi obișnuitele bătăi în ușă, nici nu se ridică și nici nu-și intoarse privirea. Știa deja cine e. Dar când ușa se deschise și nu auzi salutul prin care Steve îi atăgea de fiecare dată atenția se întoarse să vadă ce se întâmplă. În ușă stătea Paul, holbându-se la ea, neștiind ce să facă.

– Peg, draga mea! spuse el cu o voce răgușită.

– Paul! Cum ai ajuns aici?

El își puse ușor brațele în jurul ei.

– O, scumpa mea. Sunt aici cu tine și asta e tot ce contează. Sărăcuța de tine! M-am temut pentru tine încă de când am primit telegrama lui Cortland; n-am putut ajunge mai devreme. Arăți atât de obosită și de bolnavă, Peg. Abia dacă te-am recunoscut când am intrat. Dar acum totul e bine. O să am eu grijă de tine.

Peg nu vroia să fie îmbrățișată, nu vroia să fie atinsă. Se depărtă de el.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea. Trebuia să-mi spui că o să vii.

– I-am telegrafiat lui Cortland. A aranjat să pot lua avionul guvernamental din Singapore și m-am întâlnit cu el abia acum o jumătate de oră. Mi-a spus că...s-a gândit că vizita mea aici o să-ți facă bine.

– O să mă zdruncine, adică. Îmi pare rău că sunt așa neprimitoare, Paul. Trebuie doar să mă obișnuiesc cu faptul că ești aici. Stai jos, te rog.

El nu-i urmă sfatul și se apropie și mai mult de ea.

– Știu cum te simți, îi spuse tandru. Ai trecut printr-o experiență oribilă și genul ăsta de accidente lasă răni adânci. Cortland mi-a explicat totul și a fost foarte amabil. Mi-a rezervat o cameră la hotel și mi-a închiriat o mașină pentru a te scoate în oraș. Înainte să aflu ce s-a întâmplat, am avut câteva bănuieli că ceva nu mergea. Nu-mi mai răspunsesei la scrisori și când

am sunat la biroul guvernamental de aici, nimeni nu știa nimic. Peg, nu te da bătută! N-o să te las!

Toată întâmplarea o neliniști. Paul Lexfield ar trebui să fie la Berners End, să facă acte de caritate și să se ocupe de problemele consiliului local. Acolo era locul lui. Purta un costum negru și greoi, cu cămașa închisă până sus. Nimic din el nu se potrivea cu mediul de aici.

– Nu știu ce să zic, Paul. Dac-aș fi știut că Steve avea de gând să te cheme, ți-aș fi telegrafiat chiar eu. Nu te-aș mai fi pus să călătorești jumătate de lume.

– Dar draga mea, am venit să te iau acasă.

– Acasă? spuse ea privindu-l întrebător. Nu mai am casă, acum. N-aș mai putea trăi în casa din Kent ,va trebui să o vând.

– O să locuiești cu mine. Ne căsătorim imediat ce ajungem în Anglia, spuse el trecându-și degetele subțiri peste obrajii ei.

– N-aș putea să mă căsătoresc, nu acum. Te-ai despărțit de Vanessa?

– N-aș folosi aceste cuvinte, dar da. Reușește să meargă, dar mai are de petrecut mult timp în scaunul cu rotile. I-am spus că vin aici să te văd și a părut să fi înțeles. Nu mai are nevoie de mine acum.

Peg nu încercă să analizeze nimic din cele ce auzi.

– Spre binele tău, îmi doresc să nu fi venit. Nu pot să mă întorc în Anglia încă și ție n-o să-ți placă dacă rămâi. Nu vreau să pățești ceva, Paul.

– N-o să pățesc nimic. Lucrurile vor reveni la normal, acum că suntem împreună. O să vezi. Își desfăcu ultimul nasture al cămășii. Cum poți suporta căldura asta?

– Te obișnuiești.

– Aș face bine dacă mi-aș cumpăra ceva mai subțire de îmbrăcat. Mergi la o plimbare cu mine în după-amiaza aceasta? O să poți să-mi arăți și insula.

Un sentiment straniu o cuprinse. Să părăsească apartamentul după cinci săptămâni în care întrerupsese aproape total contactul cu lumea de afară? Dar el făcuse atâta drum. Își umezi buzele.

– Da, bine. După patru se mai răcorește. Vino la patru și jumătate.

– Da. Patru și jumătate, răspunse el oarecum încurcat, neștiind cum s-o părăsească.

După ce plecă, Peg se rezemă de peretele balconului și închise ochii. "Steve și ideile lui nebune!" se gândi ea obosită.

***

Insula nu-i făcea bine lui Paul. Conduse mașina pe drumuri denivelate, într-o căldură exagerată. Își păstră totuși cumpătul și făcu tot posibilul ca s-o readucă pe ea la vechea stare de

bucurie. Ieșiră la un picnic, înotară împreună și îl duse să vadă cum se desfășoară lucrurile pe o plantație de cocotieri.

– Îmi doresc atât de mult să te fac să râzi și să fi din nou fericită. Nu putem să facem aici nimic din ce ne-am propus. Probabil că urăști locul ăsta mai mult decât mine. Ți-a luat tatăl și te-a rănit adânc. Draga mea, vino cu mine...te rog.

Aștepta o minimă reacție din partea ei, dar ea nici măcar nu-și ridică privirea.

– De câte ori te privesc, îmi doresc să nu fi venit. Nu știu dacă te iubeam în Anglia – probabil că da – dar pe Motu e greu să iubești pe cineva. Nu sunt ce vrei tu, Paul. Părinții mei au fost nonconformiști și la fel sunt și eu. Încep să cred că aici mi-e locul.

– Dar e absurd. Ce înseamnă câteva luni petrecute aici pe lângă o viață petrecută în Kent? Locul ăsta a fost important pentru tatăl tău. Asta nu face să fie important pentru tine. În plus, ești femeie și plantația nu mai este a ta. Nu mai e nimic care să te țină pe Motu.

– Uiți că gândurile mele au fost aici cu mult înainte de venirea mea. Tata avea dreptate: insula asta te prinde. N-o să pot suporta un nou început în Anglia. Nu încă.

– Și cât intenționezi să mai stai?

– Un an...poate doi.

– Doi ani? Nu poți să vorbești serios.

– Mi-e teamă că pot.

M-am hotărât să închiriez o casă aici și să-l reangajez pe băiatul care avea grijă de casa tatei. Și n-o să mă răzgândesc, Paul.

Timp de zece zile întregi încercă totuși; în această perioadă, Peg nu-l văzu deloc pe Steve, dar știa că acesta se întâlnise cu Paul. Acum, după ce făcuse atâtea pentru ea, nu mai știa ce să creadă despre el.

Într-una din zile o zări pe Lynette Foster de la balcon. Aproape că uitase de sora răutăcioasă a lui Michael, dar nu o miră prezența ei pe insulă. Relațiile nu se sting atât de repede, iar Steve era fără îndoială capabil să mențină interesul unei femei. În cea de-a zecea zi, Paul nu mai apăru. În timpul dimineții, ea n-avu stare iar seara devenise de-a dreptul îngrijorată. La ora șase trimise băiatul de serviciu cu un bilet la hotel.

– Domnul este bolnav. Febră insulară...află ea când acesta se întoarse.

Peg nu mai stătu pe gânduri și se îndreptă spre hotel. Paul era palid și tremura.

– Stai departe de mine. Ai fost prea bolnavă ca să poți să-ți asumi riscuri.

– Febra insulară nu e contagioasă. Ți-ai făcut analizele?

– Da. Trebuie să stau în pat și să transpir mult. Scuze că n-am putut să-ți dau de veste.

– Vrei ceva de băut?

– Chiar te rog. După ce-și potoli setea se întinse înapoi în pat. Este oribil. Nu m-am simțit niciodată așa de slăbit.

– Nu-ți face griji. Și tata a avut-o când a ajuns prima oară aici.

– După ce mă însănătoșesc, mă duc direct acasă și tu vii cu mine. Vorbesc serios, Peg.

– O să treci peste asta. Relaxează-te. Rămân eu cu tine.

Rămase la hotel până la ora zece, iar când plecă, aranjă ca o menajeră să-l supravegheze pe timpul nopții.

A doua zi, Paul scăpase de temperatură, dar era încă slăbit. Nu vru să-i răspundă la telefon. Vorbiră abia după trei zile, când Paul o sună să-i spună ora la care va pleca avionul său. Peg ajunse la aeroport cu doar câteva minute înainte de plecare. Palid și neliniștit, Paul o aștepta în baraca mică de lângă pistă.

– Credeam că n-o să vii, c-o să mă faci să pierd avionul.

– Nu-mi plac despărțirile, dar mai ales nu-mi place să-mi iau rămas-bun de la tine. Îmi pare rău că a trebui să vii aici pentru nimic.

– Ei, nu chiar nimic, spuse el cu amărăciune. Am luat o febră.

– De-acum încolo, ai face bine să stai în Anglia.

– Încă ai putea să vii cu mine, Peg. Nu e prea târziu. Spune-mi un singur cuvânt și am să te aștept.

– Nu. E mai bine așa.

Călătorie plăcută, Paul și...ai grijă de tine.

Era timpul să plece. Se aplecă ușor, o sărută pe obraz și întinse aproape în același timp mâna, către o persoană din spatele ei: Steve. Avionul decolă.

Steve o luă de mână.

– Te duc eu înapoi, îi spuse.

– Nu e nevoie. Mă așteaptă o mașină.

– O să-l plătesc să plece. Ce-ai zice să iei prânzul cu mine și după aceea să trecem pe la Club?

– Nu, mulțumesc.

– Vreau să-ți vorbesc și nu intenționez să fac asta în apartamentul de la clinică. Nici nu știu cum ai putut să stai atâta timp acolo.

– Trebuia să stau undeva. Și în fond, e convenabil.

– Deci s-a terminat totul, nu? Mi-am imaginat că așa o să se întâmple de prima dată când l-am văzut pe tip. Nu vă potriveați deloc.

– Mi-aș fi dorit ca lucrurile să se fi întâmplat altfel. Dacă l-aș fi iubit îndeajuns în Anglia, l-aș fi vrut acum. Dar nu mai vreau pe nimeni. Nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu mine. Întotdeauna am avut nevoie de cineva pe care să-l iubesc. Mai întâi a fost mama, apoi tata și Paul..pe undeva.

– Adică, atunci când ți-ai pierdut mama și nu-l știai destul de bine pe Jim. Tocmai atunci te-ai atașat de Paul. Cum nu-ți era nici părinte, nici frate, ai crezut că e vorba de iubire.

Li s-a întâmplat și altora.

Merseră în tăcere timp de câteva minute.

– Ar fi trebuit să mă întrebi înainte să-i telegrafiezi lui Paul să vină aici.

– Asta ar fi stricat totul. Vizita asta te-a ajutat cu câte ceva – te-a făcut să ieși din casă.

– Știam că o să-l refuz dacă-mi cere să mă întorc cu el în Anglia. Tu ai ieșit cu el de câteva ori, nu?

– Bineînțeles. Doar eu l-am chemat aici, așa că mai treceam ocazional pe la hotel, să văd ce face.

– Și ce ți-a spus despre mine?

– Nu prea mi-a putut spune multe. De fapt, știam eu mai multe decât el.

– Cel puțin te-a scutit de timpul pe care erai nevoit să-l petreci lângă mine.

– Crezi că mie mi-au plăcut ultimele două săptămâni? Dar s-au sfârșit cu bine. ț

Acum poți să începi să trăiești.

– Nu prea vreau asta...

– Ba vrei. Netta mi-a spus că îți cauți casă.

– Am vorbit cu ea despre asta acum o săptămână. Mi-a spus că pot să stau la ei.

– Și de ce nu stai?

– O să fiu un încurcă-lume și o companie nu prea veselă.

– O să treci peste astea, Peg.

Deja ai făcut primul pas; dacă iei prânzul cu mine o să ne gândim la o modalitate prin care poți să depășești și restul. Ea respiră adânc.

– Ai fost foarte drăguț, Steve. Știu asta și îți sunt recunoscătoare. Numai că...totul e mult mai dificil acum. Aș vrea să pot simți din nou.

– Ai încercat să țipi? sugeră el zâmbind. Nu e răspunsul la orice problemă, dar s-ar putea să te ajute să mai scapi de tensiune.

Cum rămâne cu prânzul?

– Da, mi-ar face plăcere. Nu vreau să fiu singură.

Nu mai vorbiră de loc până când ajunseră la Club. Steve o conduse în restaurantul aproape pustiu. Găsiră o masă ferită de privirile celor din jur. Fără să o mai întrebe ce vrea, comandă creveți în sos avocado, o salată și un vin ușor. Peg se obișnuise să mănânce puțin. Cerură cafeau și-și aprinseră amândoi câte o țigară.

– Și...te interesează să afli ceva anume?

– Să mă intereseze? O, te referi la cel de-al doilea pas pe care o să mi-l ușurezi? Nu fi atât de insistent, Steve. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace.

– Ce s-ar întâmpla dacă te-aș lăsa în pace? Nu e nici o casă liberă despre care să știu și dacă n-o să vrei să te muți la familia Fellowes, o să fii nevoită să stai la hotel.

– M-am gândit și la asta.

O să fie suportabil pentru un timp. Cred că mi-ar fi mai bine așa decât să stau cu un cuplu în aceeași casă.

– Mai bine? Sau mai puțin rău?

Ea ridică din umeri și răspunse cu indiferență:

– Nu mi-e nici bine și nu mi-e nici foarte rău. Mi-e... indiferent.

– Încetează, spuse el răstit. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să țip la tine, dar n-ai nici un motiv să gândești așa. Lui Jim nu i-ar plăcea să audă că spui asta.

– Da, știu...n-o mai repeta.

Își ridică ochii albaștri spre el.

– Și ce sugerezi?

Steve se gândi câteva momente înainte să răspundă.

– Ești tristă din cauza lui Paul Lexfield?

– Sunt tristă pentru el. A bătut atât de mult drum, iar venirea sa nici măcar nu m-a impresionat.

– Ai mai fost îndrăgostită de cineva în afară de Paul?

Zâmbetul ei deveni mai cald.

– De fapt, îmi cam căzusei cu tronc acum câteva săptămâni. Probabil că mă gândeam prea mult la tine pentru că-l supuneai pe tata la toate acele lucruri.

– Și acum?

– Oricum nu ți-aș spune dacă încă aș simți asta.

– Nu, presupun că nu. Și, cum te simți cu mine în preajmă?

Zâmbetul îi dispăru și își plecă privirea.

– O să fiu sinceră. Nu știu ce simt, dar sunt bucuroasă că ești aproape.

– E și asta ceva. Făcu o pauză. Noi doi o să ne căsătorim, Peg. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ea scăpă tigara pe masă. Steve o luă și o puse în scrumieră. Puse mâna peste a ei și-i zâmbi.

– Nu e altă încercare de a te șoca. Am avut asta în minte încă dinainte să-l chem pe Paul Lexfield aici. Dar el a venit și a plecat exact așa cum mă așteptasem. Simplul fapt că l-ai respins și că intenționezi să mai rămâi aici, înseamnă că locul tău e pe Motu.

Peg îl privea năucită.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi urmat pe Paul?

– Eram sigur că n-ai fi făcut asta. Vezi tu, eram la fel de conștient ca și tine că între noi există o atracție. Știam de asemenea că ai găsit ceva aici pe care Paul n-ar fi putut niciodată să ți-l ofere. Dar încă nu puteai să tragi toate concluziile astea; erai în siguranță și te simțeai bine alături de Jim. Ce părere ai despre propunerea mea?

– A sunat mai degrabă ca o afirmație. Nu te înțeleg. Tu nu vrei să te căsătorești.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine. Cum ți se pare?

Ochii ei sclipiră.

– N-am nimic de oferit, Steve. Am nevoie de o casă și de simpla prezență a unui bărbat...dar asta nu e de-ajuns.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

Mi-ești foarte dragă și vreau să am grijă de tine și să te aduc la normal. O să vorbim despre celelalte lucruri când o să fii în formă.

– Pari foarte...lipsit de sentiment.

Ochii lui Steve se îngustară, dar își păstră zâmbetul.

– Dacă aș începe să fiu pasional, te-ai ridica și ai pleca și așa s-ar sfârși totul. Acum îți ofer doar ce-ai spus că ai nevoie: o casă și o prezență masculină. Nimic mai mult până nu ți se schimbă dorințele.

– Și tu, cu ce te alegi din aranjamentul ăsta?

– Cu destule, atâta timp cât sănătatea și moralul tău se îmbunătățesc. Și-o să am grijă să se întâmple așa. Să te fac pe tine bine și fericită, înseamnă mult. Nu sunt un băiețel care are idealuri de neatins. Sunt un bărbat care cunoaște multe și știe ce vrea. Și tu ești o fată care credea că e îndrăgostită, dar a descoperit că nu e. Nu te-ai mai fi gândit atât de mult la mine dacă ai fi fost îndrăgostită de Paul. Dar nu asta e important acum.

Mai importantă e atitudinea ta față de viață. Vino să trăiești cu mine în casă, Peg. O s-o luăm încet la început. Și o să-mi fie de un milion de ori mai bine cu tine acolo, decât dacă ar fi trebui să vin în fiecare zi la hotel să văd cum te descurci.

Își retrase mâna din a lui.

– Nu pot să-ți răspund acum. Trebuie să mă mai gândesc.

– Nu prea sunt multe de gândit. Ai fost pe jumătate

îndrăgostită de mine și dacă Paul Lexfield n-ar fi fost la mijloc, probabil că ai fi mers până la capăt.

– Dar tu n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

– Dar eu te iubesc, spuse el accentuând fiecare cuvânt. Doar că nu cred că este înțelept sau necesar să vorbim despre ce simțim unul pentru altul. Te vreau în casa și în grija mea. Tu ai nevoie de mine și într-un fel pe care nu poți să-l înțelegi, și eu am nevoie de tine. Așa că, ce să mai așteptăm?

Ea se ridică în picioare și își luă poșeta de pe scaunul alăturat.

– Nu pot să-ți dau un răspuns încă. Te rog să mă conduci înapoi la clinică.

Peg nu i-ar mai fi spus nimic altceva decât noapte bună, dar Steve o luă de mână și o reținu.

– Vin diseară să te iau la cină. O să mergem la mine.

– Steve...nu. Nu vreau să merg acolo...doar dacă...

– În regulă. Nu te speria. O să vin totuși în jur de nouă, să te scot la cină. O să ne căsătorim, Peg.

– Nu știu...te rog, lasă-mă să plec.

O lăsă.

Să se căsătorească cu Steve, să trăiască împreună cu el în aceeași casă...oare era posibil? Cum ar fi putut să aibă nevoie de ea? Ce ar avea ea de dat, mai ales în starea în care era acum? Începuse să își amintească acum toate lucrurile pe care le credea uitate. De toată energia tatălui ei, din ultimele zile, de

dorința lu de a-și pune în ordine registrele. Nu consultase doctorul, dar trebuia să fi știut că-și supralicitează inima.

Era moartă de oboseală și speriată îngrozitor de singurătate. Dar să se căsătorească...

Capitolul 7

Când se trezi în dimineața zilei de miercuri, nu-și dădu seama imediat că e ziua nunții ei. De fapt, timp de cinci minute nu se gândi la nimic; privi pereții albi ai camerei și ascultă zgomotele care veneau de afară. Abia când își întoarse privirea și văzu cufărul deschis de pe podea, își aduse aminte. Se ridică repede în picioare; avea să fie ultima ei zi în apartamentul clinicii, ultima ei dimineață ca Peg Maldon. "Margaret Cortland" repetă de mai multe ori cu voce tare...suna a altcineva.

Se duse să privească în oglindă; văzu o față palidă și o gură urâtă care se chinuia să zâmbească. Oare Steve chiar și-o dorea ca soție? I-o spusese de atât de multe ori în ultimele zile, și pentru că avea mare nevoie să-l creadă, nu-i mai pusese la îndoială cuvintele. Acum ar fi fost prea târziu.

țAvea nevoie de Steve mai mult ca niciodată.

Luă micul dejun, făcu o baie, și când se întoarse în cameră, Netta Fellowes era deja acolo, așezând un buchet de flori în vază. Femeia era bucuroasă că Peg o să se mărite cu un bărbat care va avea grijă de ea.

– Ei bine, azi e o zi minunată! Îți plac florile? Le-am cules la răsăritul soarelui, ca să nu se ofilească până diseară. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să porți alb.

– Tu m-ai hotărât, îi spuse Peg zâmbind. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi purtat ceva învechit și colorat.

Peg privi pentru o clipă fața rotundă și vioaie a femeii.

– Nu m-aș fi putut descurca săptămânile astea fără tine. E amuzant, cât de puțin te cunoșteam înainte și cât de dragă mi-ai devenit acum. O să vii să ne vizitezi, nu-i așa?

– Bineînțeles. Păcat că tu și Steve n-o să aveți o lună de miere. Poate o să te ducă undeva când or să vină ploile. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc, Netta? Tu și Dick veniți să mă luați la unsprezece fără un sfert, nu?

– Eu o să ajung aici mai devreme...

– Toată lumea este atât de drăguță. Mi-aș dori să-și dea seama cât de mult îi apreciez pentru asta.

– Își dau seama, draga mea. Eu mă duc să-mi văd de treabă. O să trimit pe cineva să vină să ia cufărul de aici și să-l ducă acasă la Steve. Îmi pare bine că ai început să te calmezi.

E un semn bun.

Motivul calmului său era simplu: vroia să-i aparțină lui Steve. La ora zece, începu să se îmbrace. Își puse lenjeria albă și îmbrăcă rochia făcută de una din croitoresele insulei. Nu era deloc extravagantă, dar pe corpul ei subțire, venea tocmai bine. Se hotărî să mai amâne machiajul, așa că își aprinse o țigară și începu să se plimbe liniștită prin cameră. Un băiat veni după cufăr și o asistentă îi pregăti o cafea rece. După ce bău cafeaua, decise că e timpul să se machieze. Căuta prin sertare când auzi niște pași în spatele ei. Se întoarse ușor pentru a întâlni privirea rigidă a Lynettei Foster.

– Vai, vai – mireasa, spuse ea cu o voce pe care reușa cu greu s-o țină sub control. Michael mi-a spus că te-ai schimbat și se pare că avea dreptae. Deci, așa l-ai cucerit pe Steve...cu imaginea asta de fată rănită. Ai profitat din plin de cele câteva cucuie după accident!

În situații ca aceasta, Peg găsea de obicei replicile potrivite. De data asta însă, rămase uimită.

– Credeam că ai plecat din Motu. Nu l-am mai văzut pe Michael, în ultimul timp și m-am gândit că...

– Nu te-ai gândit la nimeni altcineva decât la tine...și la cum să-l cucerești pe Steve. Dar eu plec chiar acum. Eram în drum spre aeroport și i-am zis lui Michael să oprească puțin ca să-mi iau la revedere de la tine. Am aflat nici mai mult nici mai puțin, că ești ocupată cu nunta. Cu nunta? țipă Lynette cu un tremur

în glas. E foarte amuzantă această nuntă. Tu nu-l iubești pe Steve. Din câte am auzit nu poți să iubești pe nimeni. Și el se folosește de tine, știi asta?

– Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca, zise Peg încercând să-și controleze mânia. Îmi pare rău că s-au întamplat toate astea dar am crezut că ai plecat de mult. Te-am văzut o dată de la fereastră, dar am uitat. Memoria mea a fost foarte începțoșată în ultima vreme. Ai fi putut, totuși, să vii să mă vizitezi.

– De ce? Să stau să mi se scurgă ochii după tine cum s-a întâmplat cu toți ceilalți, inclusiv cu idiotul de frate-meu? Mă vezi pe mine făcând asta? Văd că ai avut o mulțime de avantaje din accidentul tatălui tău. Ai reușit să scoți o sumă frumușică pe plantație, datorii n-ai și o să te căsătorești cu un bărbat frumos care pe deasupra e și bogat. Ți-ai aranjat toată viața; și asta pentru că tatăl tău a murit și pentru că ai avut câteva cucuie. Am rămas aici pentru că știam că Steve mă iubește mai mult decât pe oricare altă femeie pe care a cunoscut-o. Nu simte nici un fel de dragoste pentru tine; doar milă. Crede că trebuie să aibă grijă de tine pentru că ești fetița fostului lui amic. Atât!

Peg începu să respire mai greu.

– După toate astea cred că ar trebui să pleci. Îmi pare rău că ești amărâtă, dar nu mai pot să fac nimic.

– Ai grijă cu toate părerile astea de rău. S-ar putea să-ți stric rochia asta frumoasă pe care o porți. Nu accept să fiu luată de

sus de o mică escroacă, incapabilă să câștige inima unui bărbat decât prin milă.

– Ai...spus destule. Foarte urât din partea ta să vii aici cu gândurile astea.

– Urât? Lynette râse zgomotos. Eu cred că ar trebui să afli întreaga mea părere. Totul mergea bine între mine și Steve până când ai intrat tu cu mașina în pom. Apoi dintr-o dată, ai devenit importantă. Nu mai răspundeai la tratament, aveai șocuri nervoase pentru că fusesei lângă tatăl tău când murise...

– Încetează!

– Te șochează, nu-i așa? Și asta nu e tot. Pentru noua slujbă, Steve are nevoie de o soție; îi place atât de mult, încât acceptă să plătească prețul ăsta. El știe că-l iubesc, dar știe de asemenea că dacă s-ar căsători cu mine, nu l-aș lăsa niciodată să călătorească singur.

Peg se sprijini cu mâna de dulap, ca să-și revină.

– Pleacă, te rog. Nu mai suport.

– O să asculți, se răsti Lynette. N-am nici principii, nici sentimente nobile. Mi-ai distrus speranțele și planurile și n-am de gând să te las să te bucuri de ce ai câștigat. Acum câteva seri, eu împreună cu fratele meu am luat cina acasă la Steve. I-am spus atunci că sunt pregătită să mă căsătoresc cu el, oricând îmi va cere asta. Restul îl știi...te-a cerut pe tine în căsătorie.

Peg nu mai scoase nici un cuvânt.

Își mișcă puțin capul.

– Acum știi de ce a vrut să se căsătorească așa de repede cu tine. Ca să scape de mine. Așa este Steve întotdeauna când vine vorba de femei.

Peg stătea acum rezemată de noptieră.

– Devii ridicolă. Steve n-ar cere în căsătorie o femeie pentru a scăpa de alta. Sunt sigură că nu l-ar deranja de loc prezența ta, în continuare, pe insulă.

– Chiar crezi? Mai e ceva ce nu ți-am spus. Până aseară nu știam că o să plec azi. El a aranjat ca un avion guvernamental să vină să mă ia astăzi la zece și jumătate. Prostuță mică, poți să-ți păstrezi și rochia asta frumoasă și inelul de logodnă și bucuria de a purta numele lui...dar astea sunt singurele lucruri pe care le vei obține dintr-o căsătorie cu Steve. Steve Cortland cu o soție bolnavă – e hilar.

Dacă ar fi putut, Peg s-ar fi dus până la ușă și i-ar fi cerut vizitatoarei să iasă. Dar își simte corpul paralizat. Faptul că nu zise nimic, o înfurie pe Lynette care se apropie de ea.

– Uită-te la tine! Chiar crezi că te-ar putea dori? Și uită-te la mine! Hai să facem un pariu. Eu spun că Steve va căuta în următoarele luni un prilej să vină în Singapore. Eu o să mai stau acolo un timp și...

Peg n-o mai asculta. Își pusese mâinile peste obrajii fierbinți și închisese ochii. Capul o durea îngrozitor. Apoi, fluxul de cuvinte se sfârși și Lynette plecă în fugă din cameră, nu înainte să trântească vaza și buchetul de flori.

Netta și doctorul o găsiră în aceeași poziție douăzeci de minute mai târziu.

– Ai vreo idee cum s-a întâmplat asta? întrebă el. Credeam că-i e bine.

– Chiar nu știu, doctore. Părea în ordine când am vorbit cu ea mai devreme. Probabil că a trântit vaza din greșeală. Fusese a mamei ei, ținea foarte mult la ea.

– E neliniștitor, spuse doctorul. Și-a revenit, dar nu în totalitate. Când o s-o știu lângă Steve, o să mă simt mai ușurat.

Peg nu-și aminti prea multe lucruri din următoarele ore: drumul cu mașina până la Club, Steve îmbrăcat în alb, martorii care o priveau ca pe o bolnavă, semnăturile, jurămintele – toate trecuseră ca prin ceață. După toast, Steve o duse la casa de pe plantație unde aveau să locuiască probabil și în următoarele luni.

***

Casa lui Steve, veche de opt ani, fusese construită pentru un confort durabil. Din sufragerie, prin peretele de sticlă, puteai vedea marea. Peg nu rămânea niciodată singură acasă. Netta venea aproape în fiecare dimineață să bea cafeaua împreună, iar doamna McTeale venea și ea o dată la câteva zile. Chiar și

Michael mai trecea din când în când. Steve pleca în fiecare dimineață, dar nu înainte să treacă prin camera ei ca s-o sărute pe obraz. În mod normal, ziua lui de lucru se încheia la cinci, dar erau unele zile când ajungea acasă, mult după lăsarea întunericului. Foarte puține lucruri îi mai aduceau acum aminte de trecut. Din când când zâmbetul copilăros a lui Michael îi aducea aminte de sora acestuia. Într-o zi, domnul McTeale, reveni tocmai când Peg își proba noua rochie de plajă.

– Arăți fabulos, spuse el cu un accent de scoțian. Viața în doi îți prieste, dar pari încă slăbită. Steve e pe-aici?

– Nu, e plecat în după-amiaza aceasta.

– Păcat. A vorbit cumva cu tine depre fosta ta casă?

Peg își puse mâninile în poală.

– Nu, n-a vorbit, în afară de fapul că mi-a spus că a păstrat câteva lucruri mai vechi. Ce vă interesa?

– Păi, nimic care să fie foarte urgent, dar aș fi vrut să obțin acceptul pentru modificarea ei. Ultima dată când am vorbit cu Steve despre asta, mi-a spus că trebuie să vezi tu locul mai întâi. Mă gândeam că dacă vinzi nu vei mai fi interesată de ea, dar el a zis că trebuie să te așteptăm pe tine. Nu prea înțeleg, dar în fine...

Peg înțelegea. Nu mai văzuse casa din ziua accidentului. Nu mai rămăsese nimic de valoare acolo și trebuia să fie împărțită în două între doi șefi de plantație și familiile lor.

Peg fusese de acord.

– O să vorbesc cu Steve depre asta îndată ce se întoarce, domnule McTeale. Doriți o ceașcă de ceai?

– Mi-ar plăcea, dar nu pot să stau. Vii să ne mai vizitezi?

– Cu mare plăcere.

– Atunci, vă așteptăm pe amândoi sâmbătă la cină. La revedere.

După ce bărbatul plecă, Peg se întoarse la probatul rochiei. O călcă atent, și când Steve se întoarse acasă, îl întâmpină îmbrăcată cu ea.

– Arăți ca fetele acelea de pe panourile publicitare pentru Riviera. Te duci undeva?

– Domnul McTeale ne-a făcut o vizită. Sunt pregătiți cu modificările pentru casă și se gândea că o să vreau s-o mai văd o dată înainte să se apuce de lucru.

– Da, bine. N-am vrut s-o schimbe până când apucai s-o vezi.

– Vrei să mă duci acolo?

– Acum?

– Te rog!

– Mergem. Dar ești sigură că asta vrei?

– Da.

– Bine, dar dacă te răzgândești pe drum, să-mi spui. Își puse un braț în jurul umerilor ei și traversară terasa, îndreptându-se spre mașina care aștepta la intrare. Te-ai simțit bine astăzi?

– Foarte. Am făcut baie de două ori.

În loc să pornească spre oraș, mașina luă drumul invers, cel care lega toate plantațiile între ele. Lui Peg i se părea încă foarte cunoscut. Trecură peste cele două poduri; Steve conducea destul de încet, povestindu-i despre noile divizări ale terenurilor, dar după ce trecură de ultimul pod, ea întrebă cu tristețe:

– Aici s-a întâmplat, nu? În care copac am intrat noi, Steve?

– În acela de acolo, spuse el arătând cu mâna spre un palmier a cărui scoarță era încă zgâriată.

– Și mașina? Cum arăta?

– Nu chiar așa de rău; a cumpărat-o cineva de pe insulele din apropiere. Ți-am făcut comandă pentru o mașină mai mică pentru tine, dar o să ajungă săptămâna viitoare. Uite și plantația ta.

Ieșiră de pe drum, conducând mașina pe poteca ce ducea la plantația lui Jim Maldon. Peg siimți o mică durere în suflet, dar nimic mai mult. Când văzu că se îndreaptă spre casă, Steve o luă de mână.

– Nu e nimic înăuntru. Nu te duce decât dacă e neapărată nevoie.

– Cred că ar trebui. Pot să intru singură? întrebă puțin temătoare.

– Dacă e nevoie...doar câteva minute.

Intră în casă, lăsându-l pe Steve lângă mașină.

Se plimbă prin camerele sărăcăcioase și pline de praf și nu simți decât tristețea cauzată de gândul că tatăl ei muncise atât de mult pentru lucruri care acum aveau să cadă în mâinile altora.

Întoarsă în mașină, nu mai scoase nici o vorbă decât când ajunseră aproape de casă.

– Credeam că o să-mi fie mult mai greu...într-un fel, chiar aș fi vrut să-mi fie.

Steve nu-i răspunse; îi aruncă o privire de încurajare.

Cina o luară singuri pe terasă, iar când vântul de seară începu să bată mai tare, intrară în casă. Ca de obicei, în jur de nouă jumătate, Peg se uită la ceas:

– Am făcut baie de două ori și probabil de asta mă cuprinde somnul așa devreme. Mă duc să mă culc.

Steve aprinse lampa în camera ei, strânse plasa de țânțari în jurul ferestrei și se uită să nu cumva să fi intrat vreun alt animal în cameră. Peg încerca să desfacă fermoarul din spatele al rochiei.

– Stai, nu te chinui așa; lasă-mă pe mine!

I-l desfăcu înainte ca ea să-i poată interzice. Spatele ei fin și dezgolit până la talie, stătea acum în fața lui.

Îi cuprinse umerii cu mâinile calde și-i atinse încheietura gâtului cu buzele. Ea începu să tremure dar el nu-i dădu drumul dintr-o dată.

Mai ținu mâinile câteva momente pe umerii ei.

Nu încerca să-și întoarcă fața spre el.

– Noapte bună, Peg, spuse la un moment dat și dispăru brusc.

Pentru prima dată de când se căsătoriseră, Peg rămase trează jumătate de noapte, privind stelele.

Capitolul 8

În cele cinci săptămâni ale mariajului lor, cei doi nu ieșiseră niciodată în oraș și nu făcuseră nici o vizită. Pentru Peg, asta făcea parte din planul lui Steve de a avea grijă de ea. Dar acum, când stabilise deja că au să se ducă la cină la familia McTeale, Steve o refuză categoric:

– O să-l sun pe McTeale și-o să-i spun ca nu putem veni. O să înțeleagă.

– Dar, Steve, nu te pot ține departe de prieteni, protestă ea. Și mi-ar plăcea și mie să ies. Mi-ar face bine să nu mă mai culc întotdeauna la nouă și jumătate!

– Poți să te culci târziu și acasă. Nu mergem.

– Dar nu e corect. Mă simt de parcă aș sta între tine și prietenii tăi. Nu vreau să fac asta.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lor.

Știu cu toții prin ce-ai trecut, că ai fost bolnavă când ne-am căsătorit.

– Dar acum nu mai sunt bolnavă. Sunt absolut normală!

– Chiar așa? Crezi că le-ai putea convinge pe toate bârfitoarele de pe insulă de asta?

Simți cum i se înflăcărează obrajii și cum inima începe să-i bată mai repede.

– Aș putea să încerc. Nu mă pot ascunde la nesfârșit doar pentru că nu știu ce femeie vorbăreață m-ar putea vedea.

– Nu înțelegi deloc din punctul meu de vedere. Se întâmplă să fiu șeful oamenilor ăstora...știi câte bârfe aduce cu sine lucrul ăsta?

– Și asta înseamnă că trebuie să stăm în casă?

După o perioadă scurtă de tăcere, ridică din umeri și remarcă:

– Contactul social nu e așa de important pentru noi, acum. Și eu sunt nerăbdător, dar după alte lucruri. Să lăsăm în pace lumea din afară un timp. N-o să se supere.

– Se pare că pe tine nici nu te deranjează că mă cred pe jumătate invalidă!

– E mai bine decât alte lucruri pe care le-ar putea crede, spuse el încercând să incheie discuția.

În zile ca acestea, singura salvare a lui Peg era Netta Fellowes. Femeia aceasta veselă și blândă, reușea s-o liniștească întotdeauna. Venea în vizită de vreo două ori pe săptămână,

dar erau dăți în care ieșeau amândouă în oraș. Toate aceste mici distracții însă, nu putea să-i ia total mintea de la Steve și de la problemele care ei i se păreau esențiale. Simțea că nu-și găsește locul în casa aceea; nu putea să treacă peste gândul că stă acolo doar din bunătatea lui. Ar fi vrut să poată să facă și ea câte ceva. Îi propouse să se ocupe de bolile mărunte care mai puteau apărea pe plantație, dar Steve refuză. Compania le oferea toată asistența medicală de care aveau nevoie. Nu mai aveau nevoie de amatori.

Într-o după-amiază, ajunse acasă după ce se plimbase cu Netta prin cele câteva magazine ale orașului și găsi pe masă un teanc de scrisori. Majoritatea erau înștiințări de la bancă sau de la companie. Una i se păru diferită și o ridică să vadă despre ce e vorba. Era trimisă din Singapore și era evident scrisă de o mână de femeie. Mâinile lui Peg începură să tremure. Puse scrioarea la loc în teanc încât Steve să nu-și dea seama că trecuse prin ele.

Căutând să se calmeze, plecă pe malul mării; zăbovi, privind marea, încercând să nu se gândească la...prea târziu însă. Lynette și amenințarea ei dinainte să plece îi stăruiau în minte. Oricât de sigură ar fi fost că Steve n-ar mai fi scris unei alte femei de îndată ce se căsătorise, era îngrijorată.

Dacă Lynette spusese adevărul în discuția pe care o purtaseră cu ceva timp în urmă? Peg continuă să se plimbe de-a lungul țărmului. De ce se mai căsătorise Steve cu ea când

avea atâtea? Câteva secunde mai târziu, auzi vocea cuiva care o chema dinspre casă. Recunoscu statura lui Steve.

– Ce faci aici? întrebă el speriat. Am tras o sperietură zdravănă când Nosoap nu te-a mai văzut de la prânz.

– Ce credeai că am făcut? că am plecat înot?

– Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

– Trebuie întotdeauna să se fi întâmplat ceva? Răscoli nisipul cu piciorul. Mearsul pe plajă mă ajută să gândesc. Vreau să plec de-aici pentru un timp.

El se opri pe loc, nedumerit.

– De una singură? Și ce ai rezolva cu asta?

– Cred că ne-ar ajuta pe amândoi să vedem altfel lucrurile. După accident, am fost atât de apropiați și te-ai purtat atât de frumos cu mine, încât am început să mă gândesc dacă merit sau nu. Vreau...să plec undeva unde să pot să fiu eu însămi.

– De acord, spuse el scurt. O să vorbim despre asta la cină.

Dar cina trecu fără nici o rezolvare. Michael veni să-l ia pe Steve chiar în timpul mesei.

– Steve e o bătaie între băieții din tabără. Doi dintre ei sunt beți și se amenință unul pe celălalt cu cuțitele. Steve plecă fără să mai stea pe gânduri.

– N-o să dureze mult, Peg.

Rămase și-și bău cafeaua, fumă o țigară și se urcă în camera ei. Se dezbrăcă de hainele de zi, își îmbrăcă pijamaua și lăsă ferestra deschisă, respinând aerul curat al nopții.

Îl auzi pe Steve întorcându-se. Era ora zece, așa că avea probabil de gând să vină până sus, să-i spună noapte bună și să se întoarcă pe terasă. Discuția lor avea să fie amânată pe altă dată. "În fond, se gândi ea, nu erau chiar așa multe de spus." Respiră adânc, mai luă țigară din cutia de la capătul patului și și-o aprinse.

Steve bătu la ușă și intră fără să aștepte răspuns.

– Ești obostită? întrebă el.

– Nu, mă duc la culcare la ora asta, dar de obicei mai stau să citesc.

– Azi ai de gând să faci același lucru?

– E cam târziu să discutăm, nu? Și nici nu prea arăți ca și cum ai putea să faci asta. Ce s-a întâmplat cu băieții aceia?

– Nu mai contează. El înaintă în cameră, oprindu-se la capătul patului.

– Ce te-a făcut să te decizi așa brusc că vrei să pleci de una singură?

– N-a fost o decizie bruscă. Noi...am făcut o greșeală. Căsătoria asta a noastră nu prea merge.

– Mie mi se părea că merge destul de bine. Dacă mai așteptam puțin, ar fi mers și mai bine.

– Am ajuns la concluzia că nici unuia dintre noi nu-i mai convine această căsătorie.

– Nu trage tu concluzii pentru mine, pot s-o fac și singur. Eu nu m-am schimbat cu nimic.

– Nu mă poți învinovăți că nu simt cum trebuie pentru toată situația asta. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine; acum știu asta. M-am agățat de tine pentru că rămăsesem singură și aveam nevoie de cineva puternic.

– Ce ieșire ușoară ți-ai găsit, spuse el încruntându-se. La ce fel de viață te așteptai de la această relație?

– Nu m-am gândit prea mult la asta, dar speram că o să apară niște sentimente...firești între noi.

– Și după aceea ai descoperit imediat că n-ai nici un sentiment din acesta pentru mine?

– Sigur că nu, Steve, spuse ea repede. Nimeni nu a mai făcut pentru mine ce ai făcut tu...

– Nu mă interesează recunoștința.

– Recunoștința joacă un rol mare în asta. Își ridică ochii mari spre el. Nu trebuie să ajungem la ceartă. Fiecare știm cum simțim și ne dăm seama de lucrurile care ne lipsesc. Dac-aș putea să plec, doar pentru câtva timp, poate când ne-am întâlni din nou ar fi bine.

– Poate! Ăsta era ultimul lucru la care mă așteptam de la tine. Mă gândeam că ești destul de curajoasă să continui, până când descoperim o modalitate mai bună de a ne împăca.

– Nu vreau să trăiesc ani de zile într-o căsătorie de mântuială. Și nici tu nu vrei asta. Vreau să fiu liberă să mă întorc la cum eram odată și mi-e teamă că asta nu se poate întâmpla aici, în casa ta.

Nu descoperi nici un fel de gravitate în vocea lui, dar nici vreun semn de înțelegere.

– S-a întâmplat ceva chiar înainte să ne căsătorim, nu-i așa? Nu te-am întrebat atunci, pentru că nu am vrut să te supăr. Despre ce era vorba?

Ar fi vrut să-i spună despre vizita Lynettei Foster, din dimineața nunții. Dacă ar fi vorbit cu o zi sau două în urmă, i-ar fi spus, dar acum, știind că o scrisoare de la ea era în casă și văzând că Steve nu spune nimic despre asta, nu mai vroia să-i mai povestească întamplare.

– Ai aflat de vaza mamei mele? întrebă ea în schimb.

– Da, păcat...spune-mi că nu vrei să cred că o vază spartă ți-a schimbat viața.

– Nu, nici nu știu de ce m-a făcut vorba despre asta.

– Eu cred că știu de ce.

– Da? întrebă ea curioasă.

– Vaza aceea făcea parte din fosta ta viață, cea pe care ai petrecut-o în Kent. Te-ai agățat de orice urmă a trecutului pentru că ți-e frică de viitor. Spune-mi, cât de des te mai gândești la Paul Lexfield în ultimele zile?

– Nu prea des. Îmi apare din când în când în minte. Asta e normal. M-am gândit chiar să-i scriu, să-i explic ce s-a întâmplat. Cred că ar înțelege.

– Deci, asta este. Ai început să te gândești cum ar fi fost dacă te-ai fi căsătorit cu Paul! Poți să-ți iei gândul de la asta.

N-o să-ți înapoiez liberatea. Înțelegi?

Îi era frig și tremura, dar reuși să-și păstreze vocea foarte calmă.

– Da, înțeleg. Tocmai ai acceptat o slujbă pentru o companie care te preferă însurat. Sunt puțin cam învechiți și nu agreează divorțurile, mai ales când e vorba de cel mai de seamă reprezentant al lor de pe insulă. Ai avut o mulțime de motive să te căsătorești cu mine, dar acesta era cel mai important.

– Gata! Asta e prea de tot. Recunoști că te-ai gândit la Paul Lexfield, îmi cer să te las să pleci și acum folosești și locul meu de muncă împotriva mea. Ce Dumnezeu ai pățit?

Mâinile sale se încleștară pe brațele fotoliului și bărbia ei se ridică.

– O să-ți spun. Mi-am revenit din toate problemele și sunt capabilă să îmi planific viața. Nu mai pot continua în felul acesta. Nu e...normal și ne face pe amândoi nefericiți. Poate pentru tine e altfel că deoarece ai un nou loc de muncă. Nu mai știu. Tot ce știu e că nu mai suport. Am încercat, dar am descoperit că nu pot. Dacă ar mai fi ceva șanse să rămânem împreună, aș rămâne, dar nu mai e nici una. Trebuie să te părăsesc.

– Nu pleci, se răti el, începând să râdă. Știi de ce am insistat să vorbim astă-seara? Am auzit că directorul general al companiei vine aici din Singapore cu noul om de legătură.

Directorul își aduce și soția și mă gândeam că ne-am putea înțelege înainte să vină ei.

– Dar ne înțelegem.

– Nu în felul ăsta. Ești soția mea, Peg, dar când un bărbat are o soție care nu-i aparține în întregime, devine foarte sensibil. Înțelegi? Se apropiase de ea.

– Da, știu. Vrei să fiu soția mică și fericită, care să vegheze la bunăstarea marelui șef. Dacă vrei, pot să interpretez acest rol.

– Nu poți să fii ceea ce nu ești. Se îndepărtă încet de Peg și, ajungând lângă ușă, o încheie cu cheia. Timp îndelungat îi privi fața palidă și corpul subțire. O strânse apoi cu puterec în brațe.

Capitolul 9

Timp de trei zile, casa rămase tăcută. Peg și Steve se urau și nu pierdeau nici o ocazie să-și facă observații răutăcioase. Noaptea, Peg încuia ușa și Steve nici măcar nu venea să-i spună noapte bună. În vizită nu mai venea decât Netta, deși era dată peste cap de vizita importantă a lui George Templeton, managerul general al companiei. În cea de-a patra zi, familia Templeton sosi, avură loc întâlniri și se ținu o cuvântare de bun venit. Doamna Templeton, o blondă palidă, era fermecată de insulă. De asemenea, era plăcut surprinsă de Peg.

– Mă bucur că te-ai obișnuit aici fără nici un fel de problemă. Majoritatea bărbaților se căsătoresc cu fete care au crescut aici; am fost foarte mirată să aud că ai sosit cu câteva luni în urmă. Peg nu vorbi mult. Era permanent intimidată de prezența lui Steve. Soții Templeton urmau să stea pe insulă doar trei zile. În ultima seară, luară cu toții cina împreună. Nu

fu un eveniment plictisitor. Doamna Templeton era foarte vorbăreață și destul de curioasă privitor la insulă. La ultimul pahar de băutură al serii, George Templeton zise:

– Vrem să vii în Singapore pentru câteva săptămâni, Steve. Asta e politica firmei: să aibă contact direct cu cei care iau deciziile în teritoriu. Și cum lucrurile merg atât de repede aici, ar trebui să vii cât mai devreme.

– Trebuie să vorbesc cu ofițerul districtual pentru un avion. Știu că vroiau să ofere un zbor lunar companiei.

– Îmi pare bine să aud asta. Templeton se gândi o clipă. N-ai putea să vii cu noi mâine, împreună cu soția ta?

Peg rămase înmărmurită în timp ce asculta.

– Soția mea?

– Da, sigur, interveni doamna Templeton. Oricum n-ați fost nicăieri în luna de miere. Și în afară de cateva întâlniri de afaceri, o să ai timp berechet să faci ce vrei în Singapore. O să-ți placă, Peg!

Steve răspunse in locul ei.

– Nu pot să plec așa de curând. Mai ales acum când a venit și omul de legătură aici. O să vin într-o săptămână.

– Și o s--o aduci și pe Peg?

– Puțin probabil. A avut un accident acum câtva timp și călătoria cu avionul s-ar putea să-i reducă durerile de cap.

Pe Peg n-o mai duruse capul de cateva săptămâni bune, dar tăcu.

– Cere și părerea doctorului Passfield. Directorii din Singapore vor să cunoască și soțiile.

Oferă o imagine întreagă a unui om. Mi se pare că doamna Cortland arată foarte în formă.

Steve îi conduse înapoi la Club și Peg se duse la culcare. A doua zi dimineață erau amândoi la aeroport, urându-le soților Templeton călătorie plăcută.

– Abia aștept să te întâlnesc la Singapore, Peg. Mai ales că totul o să fie nou pentru tine.

Când se apropiară de casă, el îi spuse:

– O s-o rog pe Netta să vină să doarmă aici cât sunt eu plecat.

– Vorbești despre Singapore?

– Da, mi-am amintit că e un avion care pleacă vineri. Probabil că pot să merg cu acela.

– Și eu nu merg cu tine?

– Nu, credeam că ți-ai dat seama de asta.

– Cum să-mi dau seama? Templetonii ziceau că o să merg.

– Poate data viitoare. De data asta mă duc singur.

– Am făcut ceva greșit?

– Nu, te-ai descurcat foarte bine.

– Și nu crezi că m-aș mai putea descurca încă două săptămâni acolo?

– Ai vrut să pleci. Acum plec eu și tu poți să rămâi aici să te relaxezi. Dar cum intrară în casă, Peg își aminti cuvintele lui Lynettei: "Când Steve o să plece, n-o să te ia cu el". Lynette ar fi putut fi încă în Singapore.

Poate că asta însemna scrisoarea pe care o văzuse. Ar fi avut destul timp să ia legătura cu ea.

O zi întreagă trecu inainte ca Peg să se hotărească să plece din Motu înainte ca el să se întoarcă din Singapore. A doua zi vizită agenția de voiaj din oraș și se interesă de călătoriile disponibile; spuse că și-ar dori o călătorie pe mare.

– Poate până la Penang.

– Dus – întors, desigur, spuse agentul care știa de căsătoria ei cu Steve. S-ar putea să-ți găsesc un loc, totuși.

– Atunci, te sun eu în câteva zile pentru informații.

Lucrurile se liniștiseră. Steve era plecat majoritatea timpului, inspectând terenurile plantației. Zilele de marți și joi trecură fară prea multă bătaie de cap. Vineri însă, întreaga insulă fu cufundată în ceață. Peg fu nevoită să rămână în casă. Soarele nu mai apăru și ceața rămase și în timpul prânzului. Nosoap pregătise deja masa, dar Steve nu ajunsese. Asta nu se întâmplase niciodată. Se făcuse unu, apoi unu și jumătate și Steve încă nu venise.

– Memtuan, lăsăm prânzul? întrebă Melai.

– Nu, luați-l.

– Dar doamna n-a mâncat.

– Nu mi-e foame. Păstrați mâncare în frigider pentru tuan.

Peg se uită la ceas și începu să se plimbe neliniștită dintr-o parte în alta a camerei. Steve nu întârziase niciodată fără să-i dea de știre. Servitorul intră în camera sa cu un plic.

– Pentru doamna. Un băiat a adus-o.

Luă plicul și-l desfăcu repede; erau doar fluturași cu oferte turistice.

– Melai, știi cumva unde ar trebui să fie tuan acum?

– Nu, doamnă.

– Du-te până la domnul McTeale pe bicicletă și întreabă-l dacă știe ceva.

– O să mă duc, dar n-o să știe.

– Cum de ești așa sigur?

– Noi am știi primii, nu domnul McTeale. Noi suntem casa lui tuan.

Avea dreptate, dar Peg începea să-și facă griji.

– Trebuie să facem ceva. N-aveți nici o idee?

– E ceață. N-ar trebui să fiți așa nerăbdătoare.

Cu toate astea, și Melai era nerăbdător.

– Cred totuși că ar trebui să te duci la McTeale. Cineva...un bărbat trebuie să ne ajute. Du-te acum.

Melai plecă. Peg mai fumă o țigară. Faptul că trebuia să aștepte fără să faca nimic, o enerva și mai mult. Își aprinse o a doua țigară, dar n-o fumă decât până la jumătate. La trei și douăzeci de minute, Melai se întoarse. Era ud leoarcă și răsufla din greu.

– Îmi pare rău, doamnă. Nici o veste despre tuan. A urcat pe râu.

– Asta e bine sau rău?

– Nu știu. Multă ceață pe râu.

– Unde și-ar fi lăsat mașina?

– Lângă pod, drumul mai scurt.

Ieși repede afară. După un moment de ezitare, traversă poteca nevoioasă și luă una dintre bicicletele băieților. Pedală prin ceață pe drumul principal și făcu stânga spre pod. Ceața

era atât de deasă, încât abia putea să vadă la cinci metri în față. Știa drumul pe de rost așa, că nu avu nici o problemă de orientare. Ajunse la pod și-apoi porni pe potecă, de-alungul râului. Picioarele o dureau de atâta mișcare. Văzu la câțiva metri în față mașina și era cât pe ce să se lovească de ea. Era goală. Sprijini bicicleta de un tufiș și porni pe jos spre debarcader. Sandalele îi îngreunau mersul așa că și scoase. Atunci, îl văzu și se opri brusc. Stătea pe debarcader cu spatele dezgolit spre ea. Jacheta o avea alături și văzu o pată mare de sânge pe gât. Stătea cu o bucată de pânză în mână și încerca să-și oprească sângerarea. El îi auzi pașii și-și întoarse rapid capul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine aici? Ești udă leoarcă.

– Ce...ce s-a întâmplat cu tine? Vocea ei crescu. Steve, ce s-a întâmplat cu tine?

– Calmează-te. Nu e nimic. Întotdeauna sângerez mult.

– Dar...dar...Steve, aproape înnebunisem. E ora patru.

– N-ai primit biletul meu? Nu, se pare că nu. Nenorociții ăia de băieți. Haide să mergem acasă. Nu mai are rost să mă ascund de tine acum că ai văzut tot spectacolul.

– Ți-ai uitat jacheta.

– Oricum e făcută franjuri. Urcă-te în mașină.

Se urcă în mașină ținând pânza presată în continuare pe rană.

– Lasă-mă pe mine să conduc.

– Nu prin ceața asta. Aruncă apoi cârpa plină de sânge.

Ai vreo batistă în buzunar?

– Nu. Dar se aplecă și-și rupse o bucată mare de bumbac din fustă. Lasă-mă pe mine, îi șopti.

El îi smulse materialul din mână. Buzele lui Peg tremurau, își simțea ochii plini de lacrimi. Când el se așeză bine la volan, ea luă cârpa și o trecu din nou pe deasupra tăieturilor.

– Spune-mi cum s-a întâmplat. Vreau să știu.

– Un nebun care se jucase cu cuțitul.

– Un nebun?

O privi atent.

– Nu vreau să te văd speriată. N-a fost grav.

– Nu-mi mai spune asta. Spune-mi ce s-a întâmplat de facpt.

El ezită și avu grijă să nu se miște brusc, să nu pornească din nou hemoragia. Vorbi cu voce scăzută.

– Sunt vreo doi malaiezieni pe care vremea îi afectează foarte rău. Aproape pe toți îi sperie, dar ăștia doi, nu știu cum fac, dar sfârșesc prin a se lua întotdeauna la bătaie. Unul dintre ei lucra la noile locuințe. Am fost pe-acolo azi de dimineață și era haos. Tipul ăsta se încuiase în depozit și tăia cu maceta toți sacii de zahăr, de sare și toate conservele. Încuiase ușa pe dinăuntru. Am încercat să-l conving să înceteze și se mai liniștise.

După câteva minute începuse din nou să țipe și să distrugă tot ce găsea în depozit. Trebuia să-l scoatem afară prin alte măsuri.

– Și ce-ai făcut?

– Puteam să sparg ușa, dar mi-era teamă să nu fie în spatele ei și să-l rănesc.

– De parcă ar mai fi contat după tot ce ți-a făcut.

– N-a fost conștient. E același om care s-a luat la ceartă acum două nopți, când a venit Foster să mă cheme.

– Și cum l-ai scos din depozit?

– Am înmuiat o cârpă în parafină, i-am dat foc și am aruncat-o înăuntru. A ieșit în câteva secunde. Am încercat să-l prind, dar m-a lovit cu cuțitul de câteva ori înainte ca ceilalți să i-l poată lua.

– Și sângerezi de atunci?

– Nu, sângerarea a început din nou acum.

Se lăsă o lungă tăcere. Ea văzu cicatricea de pe umărul celălalt și ar fi vrut să se aplece s-o sărute, dat nu-ndrăzni.

– Steve, șopti ea, ia-mă cu tine mâine la Singapore!

– O să te iau, scumpo. Hai să mergem acasă.

Amânară împachetatul pentru a doua zi. Steve fu nevoit să se ducă să stabilească ultimele detalii cu McTeale, iar Peg, care n-avea chef să facă bagajele, stătu toată dimineața în pat, gândindu-se la mica lor vacanță în Singapore.

– Dar n-ai făcut nimic de când am plecat, îi reproșă Steve când se întoarse. Mai avem o oră. Brațele lui erau în jurul corpului ei.

– Fără atingeri încă, dragule. Vreau să-ți mai pun câteva întrebări.

El își duse mâinile la spate și-i atinse vârful nasului cu buzele.

– Bine, dar grăbește-te. Miroși delicios. Ești sigură că nu pot să mai aștepte aceste întrebări?

– Da; vreau să le las în urma mea când plec. Știu că nu e treaba mea ce-ai făcut înainte să ne căsătorim, dar ai avut o relație cu Lynette?

El se strâmbă.

– Ceva în genul ăsta. E un fel de lipitoare.

– Ea a venit la tine atunci în Zanzibar, nu?

– Da, dar eu nu m-am dus la ea.

– Dar tu ai invitat-o.

– O, nu. Am sunat la Singapore să spun familiei Foster că o să plec pentru câteva săptămâni în Zanzibar. Lynette a aflat și m-a sunat să-mi spună că n-a fost niciodată acolo. Mi s-a părut o idee destul de bună să am o fată cu mine în timpul celor trei săptămâni.

– Și ea a venit. Și când v-ați despărțit?

– Geloasă?

– Acum nu, dar vreau să știu.

– Am pus-o într-un avion o săptămână mai târziu și după aceea am văzut-o când a ajuns aici.

– Și aveați de gând să mergeți mai departe?

– N-a fost niciodată o relație adevărată. Te-ntâlnisem pe tine în Zanzibar și mi-am pierdut tot interesul pentru Lynette. Acum, nu mai contează.

– Ți-a scris? întrebă Peg cu îndrăzneală.

El făcu semn că da.

– Chiar mă-ntrebasem dac-ai văzut scrisoarea. Într-un fel, am crezut că asta e cauza pentru care vrei să ne despărțim.

– Ce-ți spunea în ea?

– Că vrea să mă mai vadă o dată înainte să plece în Europa. Am rupt-o. Lynette e una dintre acele femei cu probleme.

Peg își aminti vizita pe care i-o făcuse Lynette în dimineața nunții. Nimic din toate astea nu mai conta. Singurul lucru care o bucura acum, era privirea plină de dragoste a lui Steve. Începu să râdă.

– Sunt foarte fericită, Steve. Nu-mi imaginam că poate fi așa.

– Știam că odată și-odată o să trecem printr-o zi ca cea de ieri. Dar nu mă așteptam ca două înjunghieri să ne aducă așa de aproape. Mi le-aș fi făcut mai devreme.

O sărută, apoi se uită speriat la ceas.

– Naiba să te ia, Peg Cortland. O să te urc în avionul acela chiar dacă voi fi nevoit să te duc în brațe așa cum ești acum!

– Știi ceva? Nu cred că mi-ar păsa.

Dar în timp ce el împacheta, se îmbrăcă în grabă într-o fustă verde, își puse pantofii și o pălărie albă. Ochii străluceau. Nu putea să se gândească la altceva decât la viitorul ei cu Steve.

Sfârșit